

EUROPAPARLAMENTET

EUROPEISKA
UNIONENS RÅD

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

GEMENSAM HANDBOK

FÖR UTFORMNING

**AV AKTER SOM OMFATTAS AV DET ORDINARIE
LAGSTIFTNINGSFÖRFARANDET**

Version januari 2018

FÖRORD

Vid utformningen av akter som omfattas av det ordinarie lagstiftningsförfarandet kan Europaparlamentet, rådet och kommissionen konsultera den gemensamma praktiska handledningen (GPH), som de har utarbetat gemensamt¹. Tillämpningsområdet för den gemensamma praktiska handledningen är emellertid mycket vitt, eftersom den omfattar unionens samtliga rättsakter. Dessutom tillhandahåller den grundläggande lagstiftningstekniska riktlinjer, men inte detaljregler för utformningen av akter och mycket få standardformuleringar. Det ansågs därför lämpligt att komplettera den gemensamma praktiska handledningen med riktlinjer för utformningen av akter som omfattas av det ordinarie lagstiftningsförfarandet och standardformuleringar för dessa akter. Detta är syftet med denna gemensamma handbok, som tagits fram av de tre institutionernas rättstjänster och juristlingvister. Den gemensamma handboken syftar till att underlätta samarbetet mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen inom ramen för det ordinarie lagstiftningsförfarandet, i linje med den gemensamma förklaringen av den 13 juni 2007².

Den gemensamma handboken har tagits fram på tjänstemannanivå och är därför inte bindande för de politiska instanser som medverkar i lagstiftningsprocessen. Dess syfte är helt enkelt att, särskilt i fråga om standardformuleringar, fungera som en "verktygslåda" med lämpliga lösningar vid utformningen av lagstiftningsakter.

Vidare fokuserar den gemensamma handboken på lagstiftningsaktens slutgiltiga lydelse, såsom den antas i slutet av det ordinarie lagstiftningsförfarandet. Formuleringarna i tidigare versioner av texten, i synnerhet kommissionens förslag, kan på flera sätt avvika från den slutgiltiga versionen, bland annat därför att de olika stadierna av det ordinarie lagstiftningsförfarandet ännu inte var kända.

Formuleringarna i akter som institutionerna antar ensidigt och självständigt, och som alltså inte omfattas av det ordinarie lagstiftningsförfarandet, kan avvika från de formuleringar som föreslås i denna gemensamma handbok.

¹ *Gemensam praktisk handledning från Europaparlamentet, rådet och kommissionen för personer som deltar i utformningen av Europeiska unionens lagtexter.*

Den uppdaterade versionen från 2014 återges i [bilaga I](#).

² [Europaparlamentets, rådets och kommissionens gemensamma förklaring av den 13 juni 2007 om praktiska bestämmelser för medbeslutandeförfarandet \(artikel 251 i EG-fördraget\) \(EUT C 145, 30.6.2007, s. 5\).](#)

INNEHÅLL

A.	DEL A — TYPAKT	1
B.	DEL B — ARTIKELDELENS STANDARDSTRUKTUR	7
C.	DEL C — STANDARDFORMULERINGAR	9
C.1.	DELEGERADE AKTER	9
C.1.1.	Skäl	9
C.1.2.	Artiklar	9
C.1.2.1.	Delegering av befogenhet	10
C.1.2.2.	Utövande av delegeringen	10
C.1.2.3.	Kompletterande artikel vid det skyndsamma förfarandet	11
C.2.	GENOMFÖRANDEAKTER	11
C.2.1.	Genomförandeakter som omfattas av medlemsstaternas kontroll	11
C.2.1.1.	Skäl	11
C.2.1.1.1.	Skäl som alltid ska anges när den grundläggande rättsakten föreskriver genomförandebefogenheter som omfattas av medlemsstaternas kontroll	12
C.2.1.1.2.	Skäl som ska anges i särskilda fall	12
C.2.1.2.	Artiklar	12
C.2.2.	Genomförandeakter som inte omfattas av medlemsstaternas kontroll	15
C.3.	KODIFIERING	16
C.3.1.	Titel	16
C.3.2.	Skäl	16
C.3.2.1.	Första skälet	16
C.3.2.2.	Sista skälet vid kodifiering av direktiv	17
C.3.3.	Artiklar	17
C.3.3.1.	Artiklar om upphävande av en förordning eller ett beslut	17
C.3.3.2.	Artikel om upphävande av ett direktiv	17
C.3.4.	Standardbilagor vid kodifiering	17
C.3.4.1.	I akter som kodifierar förordningar eller beslut	18
C.3.4.2.	I akter som kodifierar direktiv	18
C.3.4.3.	I alla kodifieringsakter	19
C.4.	OMARBETNING	19
C.4.1.	Titel	19

C.4.2.	Standardskäl och standardartiklar för direktiv som omarbetas.....	19
C.4.2.1.	Första skälet	19
C.4.2.2.	Avslutande skäl	20
C.4.2.3.	Artiklar som föregår den sista artikeln om adressater	20
C.4.3.	Standardskäl och standardartiklar i en akt som omarbetar förordningar och beslut	22
C.4.3.1.	Första skälet	22
C.4.3.2.	Artikel som föregår den sista artikeln om ikraftträdande	23
C.4.4.	Bilagor	23
C.4.4.1.	I en akt som omarbetar ett direktiv	23
C.4.4.2.	I en akt som omarbetar en förordning eller ett beslut som har ändrats	24
C.4.4.3.	I alla omarbetade akter	25
C.5.	FORMULERINGER FÖR PROPORTIONALITETS- OCH SUBSIDIARITETSPRINCIPERNA	25
C.5.1.	Subsidiaritet och proportionalitet	25
C.5.2.	Proportionalitet	26
C.5.3.	Undantag från kravet att invänta utgången av tidsfristen för motiverade yttranden från nationella parlament	26
C.6.	SAMRÅD SOM INTE FÖRESKRIVS I FÖRDRAGEN	26
C.7.	DEFINITIONER	27
C.8.	FINANSIELLA ASPEKTER	27
C.8.1.	Fleråriga program	27
C.8.1.1.	Skäl beträffande finansieringsramen	27
C.8.1.2.	Bestämmelse beträffande finansieringsramen.....	28
C.8.2.	Skydd av unionens ekonomiska intressen	28
C.8.2.1.	Skäl	28
C.8.2.2.	Artikel	28
C.9.	ÄNDRINGSAKTER	29
C.9.1.	Inledningsfras	29
C.9.1.1.	Flera ändringar av en akt.....	29
C.9.1.2.	Flera ändringar av ett avsnitt	29
C.9.2.	Ersättning.....	30
C.9.3.	Införande	30
C.9.3.1.	Formulering	30
C.9.3.2.	Numrering	31

C.9.4.	Tillägg	31
C.9.4.1.	Formulering	31
C.9.4.2.	Numrering	31
C.9.5.	Strykning.....	32
C.9.5.1.	Formulering	32
C.9.5.2.	Numrering	32
C.9.6.	Ändring av en eller flera bilagor	32
C.9.6.1.	Standardutformning (ändringar i en bilaga)	32
C.9.6.2.	Specialregel vid enkla ändringar (genom direkt ändring i artiklarna)	33
C.9.7.	Ändringar som inte berör ett visst språk	33
C.10.	UPPHÄVANDE OCH FÖRLÄNGNINGAR	33
C.10.1.	Upphävande.....	33
C.10.2.	Förlängning.....	34
C.11.	IKRAFTTRÄDANDE OCH TILLÄMPNING I TIDEN.....	34
C.11.1.	Ikraftträdande.....	34
C.11.2.	Tillämpning i tiden	34
C.12.	DIREKT TILLÄMPLIGHET OCH ADRESSATER	35
C.12.1.	Direkt tillämplighet för förordningar	35
C.12.2.	Direktivens adressater.....	35
C.12.3.	Beslutens adressater	35
C.13.	SCHENGENAKTER OCH ANDRA AKTER SOM OMFATTAS AV TREDJE DELEN AVDELNING V I EUF-FÖRDRAGET	36
C.13.1.	Schengenakter	36
C.13.1.1.	Island och Norge – deltagande i tillämpningen	36
C.13.1.2.	Island och Norge – deltagande i kommittéerna.....	36
C.13.1.3.	Schweiz – deltagande i tillämpningen på grundval av någon av artiklarna i EUF-fördraget utom artiklarna 82-89 (tidigare tredje delen avdelning IV i EG-fördraget)	37
C.13.1.4.	Schweiz – deltagande i tillämpningen på grundval av någon av artiklarna 82-89 i EUF-fördraget (tidigare avdelning IV i EU-fördraget)	37
C.13.1.5.	Schweiz – deltagande i kommittéerna	38
C.13.1.6.	Liechtenstein - deltagande i tillämpningen på grundval av någon av artiklarna i EUF-fördraget utom artiklarna 82-89 (tidigare tredje delen avdelning IV i EG-fördraget)	38

C.13.1.7.	Liechtenstein - deltagande i tillämpningen på grundval av någon av artiklarna 82–89 i EUF-fördraget (tidigare avdelning VI i EU-fördraget)	39
C.13.1.8.	Danmark - icke-deltagande (med möjlighet till deltagande)	39
C.13.1.9.	Förenade kungariket - deltagande.....	40
C.13.1.10.	Förenade kungariket - icke-deltagande.....	40
C.13.1.11.	Irland - deltagande	40
C.13.1.12.	Irland – icke-deltagande.....	40
C.13.1.13.	Nya medlemsstater för vilka Schengenregelverket ännu inte har fått full verkan	41
C.13.2.	Övriga akter som omfattas av tredje delen avdelning V i EUF-fördraget (akter som inte utgör en utveckling av Schengenregelverket)	41
C.13.2.1.	Danmark – skäl angående särskild ställning	41
C.13.2.2.	Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning – icke-deltagande för båda länderna.....	41
C.13.2.3.	Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning – icke-deltagande för Förenade kungariket.....	41
C.13.2.4.	Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning – icke-deltagande för Irland	42
C.13.2.5.	Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning - deltagande för båda länderna	42
C.13.2.6.	Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning - deltagande för Förenade kungariket	42
C.13.2.7.	Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning - deltagande för Irland.....	42
C.13.2.8.	Akter som ersätter en existerande akt som Förenade kungariket och Irland redan är bundna av (omarbetning de facto)	43
C.14.	INFÖRLIVANDE AV DIREKTIV	43
C.14.1.	Tillämpning av var och en av medlemsstaterna inom en fastställd period eller senast vid ett fastställt datum	43
C.14.2.	Tillämpning från och med samma datum i alla medlemsstater	44
C.14.3.	Antagande, offentliggörande och tillämpning av var och en av medlemsstaterna inom en fastställd period eller senast vid ett fastställt datum	44
C.14.4.	Medlemsstater som redan har bestämmelser som motsvarar direktivets krav	44
C.14.5.	Rätt att vidta åtgärder.....	45
C.14.6.	Sambandet mellan bestämmelserna i ett direktiv och nationella införlivandeåtgärder.....	45

C.15.	SANKTIONER PÅ NATIONELL NIVÅ.....	45
C.15.1.	I en förordning	45
C.15.2.	I ett direktiv.....	45
D.	DEL D — KOMPLETTERANDE REGLER FÖR UTFORMNING AV AKTER.....	46
D.1.	DEN FULLSTÄNDIGA TITELNS UTFORMNING	46
D.1.1.	Allmänt	46
D.1.2.	Domän	46
D.1.3.	Numrering	46
D.1.4.	Titel	46
D.1.4.1.	Kort och koncis.....	46
D.1.4.2.	Akter som ändrar eller upphäver akter	47
D.1.4.3.	Kodifieringar och omarbetningar	47
D.1.4.4.	Ändring av tjänsteföreskrifterna	48
D.2.	UTFORMNING AV BEAKTANDELED	48
D.2.1.	Allmänt	48
D.2.2.	Beaktandeled om den rättsliga grunden.....	48
D.2.3.	Beaktandeled om det förslag till akt som lagts fram för lagstiftaren	48
D.2.4.	Beaktandeled om översändande till de nationella parlamenten	48
D.2.5.	Beaktandeled om samråd	48
D.2.5.1.	Samråd som inte leder till ett yttrande	48
D.2.5.2.	Mer än ett yttrande avges.....	49
D.2.5.3.	Frivilligt samråd enligt fördragen	49
D.2.5.4.	Samråd som inte föreskrivs i fördragen	49
D.2.6.	Beaktandeled om lagstiftningsförfarandet	50
D.2.6.1.	Antagande vid första behandlingen	50
D.2.6.2.	Antagande vid andra behandlingen	50
D.2.6.3.	Antagande vid tredje behandlingen	50
D.3.	UTFORMNING AV SKÄL.....	50
D.4.	UTFORMNING AV ARTIKELDELEN.....	51
D.4.1.	Allmänt	51
D.4.2.	Standardstruktur	51
D.4.3.	Underindelning	51
D.4.4.	Uppräkningar	52
D.4.4.1.	Uppräkningar i en mening, utan inledningsfras	52

D.4.4.2.	Uppräkning som föregås av en inledningsfras.....	52
D.4.4.3.	Uppräkningar i tabeller	53
D.4.5.	Rubriker och innehållsförteckningar	53
D.5.	UTFORMNING AV BILAGOR	54
D.5.1.	Allmänt	54
D.5.2.	Form, disposition och numrering.....	54
D.5.3.	Innehållsförteckning.....	54
D.6.	INTERNA HÄNVISNINGAR	54
D.6.1.	Allmänt	54
D.6.2.	Allmänna hänvisningar till akten	54
D.6.3.	Hänvisningar till beaktandedel.....	54
D.6.4.	Hänvisningar till skäl	54
D.6.5.	Hänvisningar till artikeldelens delar.....	55
D.6.5.1.	Terminologi.....	55
D.6.5.2.	Hänvisningens struktur.....	55
D.6.5.3.	Multipla hänvisningar	56
D.6.5.4.	Uttryck som bör undvikas i en hänvisning	57
D.6.6.	Hänvisningar till bilagor	57
D.7.	EXTERNA HÄNVISNINGAR.....	58
D.7.1.	Allmänt	58
D.7.2.	Hänvisningar till primärrätten.....	58
D.7.2.1.	Fördragen.....	58
D.7.2.2.	Protokoll	59
D.7.2.3.	Anslutningsakter.....	60
D.7.3.	Hänvisningar till andra rättsakter.....	60
D.7.3.1.	Identifiering av den akt som hänvisningen avser	60
D.7.3.2.	Identifiering av de skäl som hänvisningen avser	62
D.7.3.3.	Identifiera den del i artikeldelen som hänvisningen avser	62
D.7.3.4.	Identifiering av den bilaga som hänvisningen avser	63
D.7.4.	Hänvisningar till Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och Europakonventionen	63
D.7.5.	Hänvisningar till Europaparlamentets resolutioner och beslut	63
D.7.6.	Hänvisningar till rådets resolutioner	63
D.7.7.	Hänvisningar till meddelanden från kommissionen	63
D.7.8.	Hänvisning till ett avgörande av domstolen	64

D.7.9.	Hänvisningar till internationella avtal.....	65
D.7.10.	Hänvisningar till internationella organisationers akter.....	65
D.7.11.	Hänvisningar till icke-bindande akter.....	65
D.7.12.	Hänvisningar till <i>Europeiska unionens officiella tidning</i>	65
D.8.	DYNAMISKA OCH STATISKA HÄNVISNINGAR	65
D.8.1.	Dynamiska hänvisningar.....	65
D.8.2.	Statiska hänvisningar.....	66
D.9.	HÄNVISNINGAR TILL ENHETER.....	66
D.9.1.	Hänvisningar till unionen och Europeiska atomenergigemenskapen.....	66
D.9.2.	Hänvisningar till unionens institutioner och organ	67
D.9.3.	Hänvisningar till medlemsstater.....	68
D.9.4.	Hänvisningar till tredjeländer	69
D.10.	HÄNVISNINGAR TILL DATUM OCH TIDSFRISTER	69
D.10.1.	Allmänt	69
D.10.2.	Ändringsakter	70
D.10.3.	Perioders början	71
D.10.4.	Perioders slut.....	71
D.10.5.	Tidsfrister	71
D.11.	HÄNVISNINGAR TILL SPRÅK	71
D.12.	FOTNOTER OCH ANVISNINGAR TILL PUBLIKATIONSBYRÅN.....	71
BILAGA I	Gemensam praktisk handledning för utformningen av gemenskapslagstiftning	
BILAGA II	Allmän struktur hos en akt som omfattas av det ordinarie lagstiftningsförfarandet	
BILAGA III	Att översätta EU-rättsakter - anvisningar	

Typsnitt och markering i handboken

För att underlätta läsningen används olika typsnitt och markeringar i handboken. Typsnittet *Verdana* används genomgående i texten, utom för formuleringar som är avsedda att införas i lagstiftningsakter, där *Times New Roman* används.

Vidare används följande markeringar för att ange standardformuleringar:

...	Valfri formulering, utan exempel
[xxxx]	Valfri formulering, med exempel
[xxxx/xxxx]	Begränsade alternativ anges
[xxxx/xxxx/...]	Alternativ anges, men andra formuleringar är möjliga
xxxxx(xx)	Språkspecifika alternativ, som maskulinum/femininum eller singular/plural
[xxxxxxxxxxxx]	Förklaringar (i <i>Verdana</i>)

A. DEL A — TYPAKT

Text i akten	Anmärkningar
EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING [(EU)/(EU, Euratom)] [2015]/[1] av den ... [om ...]	A.1. Titeln på en förordning Allmänna regler: se punkt 8 i Gemensam praktisk handledning (GPH) och punkt D.1 Specialregler och formuleringar: – ändringsakter: se punkterna 8.3 , 18.9 och 18.10 GPH samt punkt D.1.4.2 – kodifiering: se punkt C.3.1 – omarbetning: se punkt C.4.1
EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) [2015]/[1] av den ... [om ...]	A.2. Titeln på ett direktiv Allmänna regler: se punkt 8 GPH och punkt D.1 Specialregler och formuleringar: – ändringsakter: se punkterna 8.3 , 18.9 och 18.10 GPH samt punkt D.1.4.2 – kodifiering: se punkt C.3.1 – omarbetning: se punkt C.4.1
EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS BESLUT (EU) [2015]/[1] av den ... [om ...]	A.3. Titeln på ett beslut Allmänna regler: se punkt 8 GPH och punkt D.1 Specialregler och formuleringar: – ändringsakter: se punkterna 8.3 , 18.9 och 18.10 GPH samt punkt D.1.4.2 – kodifiering: se punkt C.3.1 – omarbetning: se punkt C.4.1
(kodifiering)	B. Anges i alla kodifieringar. Se punkt C.3.1
(omarbetning)	C. Anges i alla omarbetningar. Se punkt C.4.1
(Text av betydelse för EES)	D. Anges i akter vars syfte regleras genom avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet
EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD	E. Anges i alla akter

Text i akten	Anmärkningar
med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel/artiklarna ...,	F. Anges i alla akter. Ange aktens rättsliga grund i EUF-fördraget. Tillämpliga regler: se punkterna 9.1 , 9.3 , 9.4 , 9.6 , 9.8 och 9.13 GPH samt punkt D.2.2
med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, särskilt artikel/artiklarna ...,	G. Anges endast när akten har två rättsliga grunder, varav en återfinns i EUF-fördraget och den andra i Euratomfördraget. Ange aktens rättsliga grund i Euratomfördraget. Tillämpliga regler: se punkterna 9.1 , 9.3 , 9.4 , 9.6 , 9.8 och 9.13 GPH samt punkt D.2.2
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,	H.1. Anges när det ordinarie lagstiftningsförfarandet har inletts genom ett förslag från kommissionen
med beaktande av ... [namn på medlemsstat(er)] initiativ,	H.2. Anges när det ordinarie lagstiftningsförfarandet har inletts på initiativ av en fjärdedel av medlemsstaterna (möjliga rättsliga grunder: tredje delen avdelning V kapitlen 4 och 5 i EUF-fördraget, om straffrättsligt samarbete och polissamarbete)
med beaktande av domstolens begäran,	H.3. Anges när det ordinarie lagstiftningsförfarandet har inletts med anledning av en begäran från domstolen (möjliga rättsliga grunder: artiklarna 257 och 281 i EUF-fördraget, samt stadgan för Europeiska unionens domstol)
med beaktande av Europeiska centralbankens rekommendation,	H.4. Anges när det ordinarie lagstiftningsförfarandet har inletts med anledning av en rekommendation från Europeiska centralbanken (möjlig rättslig grund: artikel 129.3 i EUF-fördraget)
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,	I. Anges i alla akter (även när akten avser ett område där unionen ensam är behörig)

Text i akten	Anmärkningar
med beaktande av Europeiska kommissionens yttrande,	<p>J. Anges när kommissionen har avgett ett yttrande enligt artikel 294.15 andra stycket i EUF-fördraget.</p> <p>Angående fotnoten till detta beaktandedel, se punkt 9.10 GPH.</p> <p>Om samrådet inte leder till ett yttrande ska beaktandedelet anpassas, se punkt D.2.5.1</p> <p>Angående övriga tillämpliga regler, se punkterna D.2.5.2, D.2.5.3 och D.2.5.4</p>
med beaktande av domstolens yttrande,	<p>K. Anges när domstolen har avgett ett yttrande i enlighet med aktens rättsliga grund.</p> <p>Angående fotnoten till detta beaktandedel, se punkt 9.10 GPH.</p> <p>Om samrådet inte leder till ett yttrande ska beaktandedelet anpassas, se punkt D.2.5.1</p> <p>Angående övriga tillämpliga regler, se punkterna D.2.5.2, D.2.5.3 och D.2.5.4</p>
med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande,	<p>L. Anges när Europeiska centralbanken har avgett ett yttrande i enlighet med aktens rättsliga grund eller artikel 127.4 i EUF-fördraget.</p> <p>Angående fotnoten till detta beaktandedel, se punkt 9.10 GPH.</p> <p>Om samrådet inte leder till ett yttrande ska beaktandedelet anpassas, se punkt D.2.5.1</p> <p>Angående övriga tillämpliga regler, se punkterna D.2.5.2, D.2.5.3 och D.2.5.4</p>
med beaktande av revisionsrättens yttrande,	<p>M. Anges när revisionsrätten har avgett ett yttrande i enlighet med aktens rättsliga grund eller artikel 287.4 andra stycket i EUF-fördraget.</p> <p>Angående fotnoten till detta beaktandedel, se punkt 9.10 GPH.</p> <p>Om samrådet inte leder till ett yttrande ska beaktandedelet anpassas, se punkt D.2.5.1</p> <p>Angående övriga tillämpliga regler, se punkterna D.2.5.2, D.2.5.3 och D.2.5.4</p>

Text i akten	Anmärkningar
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,	N. Anges när Ekonomiska och sociala kommittén har avgett ett yttrande i enlighet med aktens rättsliga grund eller artikel 304 i EUF-fördraget. Angående fotnoten till detta beaktandedel, se punkt 9.10 GPH. Om samrådet inte leder till ett yttrande ska beaktandedelet anpassas, se punkt D.2.5.1 . Angående övriga tillämpliga regler, se punkterna D.2.5.2 , D.2.5.3 och D.2.5.4 .
med beaktande av Regionkommitténs yttrande,	O. Anges när Regionkommittén har avgett ett yttrande i enlighet med aktens rättsliga grund eller artikel 307 i EUF-fördraget. Angående fotnoten till detta beaktandedel, se punkt 9.10 GPH. Om samrådet inte leder till ett yttrande ska beaktandedelet anpassas, se punkt D.2.5.1 . Angående övriga tillämpliga regler, se punkterna D.2.5.2 , D.2.5.3 och D.2.5.4 .
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och	P.1. Anges när akten antas vid första eller andra behandlingen. Angående fotnoten till detta beaktandedel, se punkterna D.2.6.1 och D.2.6.2 .
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, på grundval av det gemensamma utkast som förlikningskommittén godkände den ..., och	P.2. Anges när akten antas vid tredje behandlingen. Angående fotnoten till detta beaktandedel, se punkt D.2.6.3 .

Text i akten	Anmärkningar
av följande skäl:	Q. Anges i alla akter
(1) ... (2) () ...,	R. Alla akter innehåller ett eller flera skäl. Allmänna regler för skäl: se punkterna 10 och 11 GPH samt punkt D.3 Specialregler och formuleringar: – delegerade akter: se punkt C.1.1 – genomförandekter: se punkterna C.2.1.1 och C.2.2 – kodifieringar: se punkt C.3.2 – omarbetningar: se punkterna C.4.2.1 och C.4.2.2 avseende direktiv och C.4.3.1 avseende förordningar och beslut – proportionalitets- och subsidiaritetsprinciperna: se punkt 10.15 GPH och punkt C.5 – samråd som inte föreskrivs i fördragen: se punkt C.6 – finansiella bestämmelser: se punkterna C.8.1.1 och C.8.2.1 – ändringsakter: se punkterna 18.11 och 18.12 GPH – Schengenakter och andra akter som omfattas av tredje delen avdelning V i EUF-fördraget: se punkt C.13
HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.	S. Anges i alla akter
<i>Artikel 1</i> <i>Artikel 2</i>	T. Om akten endast innehåller en artikel ersätts detta med orden ” <i>Enda artikel</i> ”. Artiklar kan grupperas i delar, avdelningar, kapitel och avsnitt eller delas in i underordnade delar som numrerade punkter, onumrerade stycken, led och strecksatser: se punkterna 4.4 , 4.5 , 7.3 och 15.4 GPH samt punkt D.4.3 Angående artikeldelens standardstruktur, se del B Allmänna regler för artikeldelen: se punkterna 12–15 GPH och punkt D.4

Text i akten	Anmärkningar
Utfärdat/utfärdad i ... den ...	U. Anges i alla akter Fylls i först när plats och tidpunkt för undertecknande av parlamentets ordförande och rådets ordförande är kända
<i>På Europaparlamentets vägnar</i> <i>På rådets vägnar</i> <i>Ordförande</i> <i>Ordförande</i>	V. Anges i alla akter
BILAGA ...	W. Anges när akten innehåller en eller flera bilagor Allmänna regler för bilagor: se punkt 22 GPH och punkt D.5 Specialregler och formuleringar: – kodifiering: se punkt C.3.4 – omarbetning: se punkt C.4.4 – ändringsakt: se punkt C.9.6

B. DEL B — ARTIKELDELENS STANDARDSTRUKTUR

Artikeldelen ska i möjligaste mån följa en standardiserad struktur. Aktens olika delar behandlas därför normalt sett i den ordning som framgår av tabellen nedan. Alla moment i tabellen förekommer inte i varje enskild akt, utan bara i den mån det är lämpligt i den berörda akten.

Moment	Anmärkningar
Syfte	"Syftet" är det ämne akten behandlar. Se punkt 13 GPH
Tillämpningsområde	"Tillämpningsområde" avser de faktiska och rättsliga förhållanden samt de personer som akten är tillämplig på. Se punkterna 4.2.1 och 13 GPH
Definitioner	Se reglerna i punkterna 6 och 14 GPH och formuleringarna i punkt C.7
Rättigheter och skyldigheter	Bestämmelserna om rättigheter och skyldigheter utgör aktens egentliga normativa del, och de utformas med hänsyn till aktens ändamål och graden av komplexitet i det system som inrättas. Se punkt 15 GPH
Delegerade akter	Se reglerna och formuleringarna i punkt C.1.2
Genomförandeakter	Se reglerna och formuleringarna i punkt C.2.1.2
Förfarandebestämmelser	
Nationella sanktioner	Se formuleringarna i punkt C.15
Garantier i fråga om rättsmedel	
Bestämmelser om ändring av tidigare akter	Se reglerna och formuleringarna i punkterna 18 och 19 GPH, samt i punkt C.9
Upphävande av tidigare akter eller förlängning av deras giltighet	Se: <ul style="list-style-type: none">• reglerna i punkt 21 GPH• formuleringarna i punkt C.10• de specifika formuleringarna för kodifiering i punkt C.3.3• de specifika formuleringarna för omarbetning i punkterna C.4.2.3 och C.4.3.2 Vad avser behovet av att ange skäl för upphävande, se punkt 10.6 GPH
Övergångsbestämmelser	Se punkt 15.1 GPH

Moment	Anmärkningar
Finansiella bestämmelser	Se formuleringarna i punkterna C.8.1.2 och C.8.2.2
Ömsesidigt bistånd och informationsutbyte	
Framtida utvärdering och översyn av akten	
Införlivande	Se: <ul style="list-style-type: none"> • reglerna i punkterna 20.13 och 20.14 GPH • de allmänna formuleringarna i punkt C.14 • de specifika formuleringarna för omarbetning i punkt C.4.2.3
Ikraftträdande och aktens tillämplighet i tiden	Se: <ul style="list-style-type: none"> • reglerna i punkterna 20.1–20.12 GPH • de allmänna formuleringarna i punkt C.11 • de specifika formuleringarna för omarbetning i punkt C.4.2.3
Aktens direkta tillämplighet eller aktens adressater	Se formuleringarna i punkt C.12

C. DEL C — STANDARDFORMULERINGAR

C.1. DELEGERADE AKTER¹

C.1.1. Skäl

”(…) I syfte att ... [syfte], bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på [innehåll och tillämpningsområde]. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning*. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

* EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.”

Om lagstiftningsakten föreskriver flera delegeringar av befogenhet, kan skälets första mening göras mer lättläst genom att innehåll och tillämpningsområde för varje delegering presenteras i form av strecksatser. Om den metoden används ska de sista två meningarna i skälet placeras i ett andra stycke.

C.1.2. Artiklar

De bestämmelser som är nödvändiga för att delegera befogenhet omfattar två moment:

- delegeringen i sig (se punkt [C.1.2.1](#)),
- närmare bestämmelser om det förfarande som ska följas vid utövandet av denna befogenhet (se punkterna [C.1.2.2](#) och [C.1.2.3](#)).

Delegeringsbestämmelser kan placeras i anslutning till de berörda materiella bestämmelserna, i slutet av den berörda överordnade indelningen (del, avdelning, kapitel eller avsnitt) eller i slutet av akten. Delegeringen av en viss befogenhet ska under alla omständigheter inte ske på mer än ett ställe.

Bestämmelser som närmare fastställer förfarandet placeras i slutet av

¹ Rättslig ram: – Artikel 290 [TFEU](#)

– Den gemensamma överenskommelsen mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om delegerade akter fogad till det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning (EUT L 123, 12.5.2016, s. 1). Enligt punkt 3 i den ovannämnda gemensamma överenskommelsen och punkt [10.16](#) GPH ska denna standardfras användas så långt det är möjligt.

akten.

C.1.2.1. Delegering av befogenhet

”Kommissionen [ska anta/ges befogenhet att anta] delegerade akter i enlighet med artikel [A] med avseende på ... [innehåll och tillämpningsområde].”

Kompletterande stycke som ska läggas till när det skyndsamma förfarandet tillämpas:

”Om det, i fråga om ... [innehåll och tillämpningsområde], är nödvändigt av tvingande skäl till skyndsamhet, ska det förfarande som anges i artikel [B] tillämpas på delegerade akter som antas enligt den här artikeln.”

C.1.2.2. Utövande av delegeringen

”Artikel [A] Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. *[varaktighet]*

Alternativ 1:

Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel/artiklarna ... ska ges till kommissionen tills vidare från och med den ... [den dag då den grundläggande lagstiftningsakten träder i kraft eller ett annat datum som fastställs av medlagstiftarna].

Alternativ 2:

Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel/artiklarna ... ska ges till kommissionen för en period på ... år från och med den ... [den dag då den grundläggande lagstiftningsakten träder i kraft eller ett annat datum som fastställs av medlagstiftarna]. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på ... år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

Alternativ 3:

Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel/artiklarna ... ska ges till kommissionen för en period på ... år från och med den ... [den dag då den grundläggande lagstiftningsakten träder i kraft eller ett annat datum som fastställs av medlagstiftarna].

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel/artiklarna ... får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet

angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel/artiklarna ... ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på [två månader] från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med [två månader] på Europaparlamentets eller rådets initiativ.”

C.1.2.3. Kompletterande artikel vid det skyndsamma förfarandet

”Artikel [B] Skyndsamt förfarande

1. Delegerade akter som antas enligt denna artikel ska träda i kraft utan dröjsmål och ska tillämpas så länge ingen invändning görs i enlighet med punkt 2. Delgivningen av en delegerad akt till Europaparlamentet och rådet ska innehålla en motivering till varför det skyndsamma förfarandet tillämpas.
2. Såväl Europaparlamentet som rådet får invända mot en delegerad akt i enlighet med det förfarande som avses i artikel [A].6. I ett sådant fall ska kommissionen upphäva akten omedelbart efter det att Europaparlamentet eller rådet har delgett den sitt beslut om att invända.”

C.2. GENOMFÖRANDEAKTER²

C.2.1. Genomförandeakter som omfattas av medlemsstaternas kontroll

Syftet med följande formuleringar är att ge vägledning vid utformningen av bestämmelser om genomförandeakter som ska antas i enlighet med [förordning \(EU\) nr 182/2011](#), och de är inte bindande. De olika delarna får användas och kombineras som det passar i sammanhanget.

C.2.1.1. Skäl

² Rättslig ram:
– Artikel 291 [TFEU](#)
– Europaparlamentets och rådets [förordning \(EU\) nr 182/2011](#) av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

C.2.1.1.1. Skäl som alltid ska anges när den grundläggande rättsakten föreskriver genomförandebefogenheter som omfattas av medlemsstaternas kontroll³

”(…) [Lagstiftaren får från fall till fall besluta att införa ytterligare motiveringar avseende behovet av enhetliga villkor] För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av [denna/detta... [den grundläggande rättsakten]/av... [de relevanta bestämmelserna i den grundläggande rättsakten]], bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011*.

* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).”

C.2.1.1.2. Skäl som ska anges i särskilda fall

A. Val av förfarande

”(…) [Det rådgivande förfarandet/Granskningsförfarandet] bör användas vid antagandet av ... [relevanta genomförandeakter] [för att ... eftersom dessa akter...] [motivering till undantaget från artikel 2.2 eller 2.3 i förordning (EU) nr 182/2011 med hänsyn till genomförandeaktens art eller verkan].”

B. Omedelbart tillämpliga genomförandeakter

”(…) Kommissionen bör anta omedelbart tillämpliga genomförandeakter om det, i vederbörligen motiverade fall med avseende på ... [genomförandebefogenheter som anges i de relevanta bestämmelserna i den grundläggande rättsakten], är nödvändigt av tvingande skäl till skyndsamhet.”

C.2.1.2. Artiklar

De bestämmelser som är nödvändiga för tilldelningen av genomförandebefogenheter omfattar två moment:

- tilldelningen i sig,
- närmare bestämmelser om det förfarande som ska följas vid utövandet av denna befogenhet.

Bestämmelser som tilldelar genomförandebefogenheter kan placeras i anslutning till de berörda materiella bestämmelserna, i slutet av den

³ I vissa fall tilldelar lagstiftaren kommissionen genomförandebefogenheter som inte omfattas av medlemsstaternas kontroll. I sådana fall bör skälet (eller ett separat skäl) återspegla detta, utan att hänvisa till [förordning \(EU\) nr 182/2011](#) (se punkt [C.2.2](#)).

berörda överordnade indelningen (del, avdelning, kapitel eller avsnitt) eller i slutet av akten. Tilldelningen av en viss genomförandebefogenhet ska under alla omständigheter inte ske på mer än ett ställe.

Bestämmelser som närmare fastställer förfarandet placeras i slutet av akten.

1. Artikel X

- A. Obligatorisk artikel (artikel som tilldelar kommissionen genomförandebefogenheter⁴)

”Artikel [X]

... [beskrivning av genomförandeakterna]. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med [det rådgivande förfarande/det granskningsförfarande] som avses i artikel [Y][.y].”

- B. Artikelns utformning vid omedelbart tillämpliga genomförandeakter

”Artikel [X]

... [beskrivning av genomförandeakterna]. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med [det rådgivande förfarande/det granskningsförfarande] som avses i artikel [Y][.y].

När det föreligger vederbörligen motiverade och tvingande skäl till skyndsamhet [med avseende på ...], ska kommissionen anta omedelbart tillämpliga genomförandeakter i enlighet med det förfarande som avses i artikel [Y][.z]”⁵.

Om lagstiftaren beslutar att använda möjligheten i artikel 8.2 i [förordning \(EU\) nr 182/2011](#) att i den grundläggande akten föreskriva en alternativ längsta giltighetsperiod för de omedelbart tillämpliga genomförandeakterna, kan det andra stycket ha följande lydelse:

”Artikel [X]

... [beskrivning av genomförandeakterna]. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med [det rådgivande förfarande/det granskningsförfarande] som avses i artikel [Y][.y].

När det föreligger vederbörligen motiverade och tvingande skäl till skyndsamhet [med avseende på ...], ska kommissionen anta omedelbart tillämpliga genomförandeakter i enlighet med det förfarande som avses i artikel [Y][.z]. Dessa akter ska förbli i kraft under en period på högst”

⁴ En sådan bestämmelse anges för varje genomförandebefogenhet.

⁵ I detta fall kommer de omedelbart tillämpliga genomförandeakterna att förbli i kraft under en period på högst sex månader.

2. Artikel Y

”Artikel [Y]

Kommittéförfarande

[Standardformulering när kommittén redan är inrättad enligt gällande lagstiftning:]

1. Kommissionen ska biträdas av [namnet på kommittén], som inrättats genom ... [hänvisning till den rättsakt genom vilken kommittén inrättades]. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.]

[Standardformulering när det är fråga om en ny kommitté:]

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

[Om det rådgivande förfarandet föreskrivs i den grundläggande rättsakten:]

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

[Om lagstiftaren beslutar att använda den möjlighet som avses i artikel 3.5 andra stycket i [förordning \(EU\) nr 182/2011](#), kan ett möjligt alternativ, bland dem som skulle kunna omfattas av den bestämmelsen, vara följande:]

Om kommitténs yttrande ska inhämtas genom skriftligt förfarande, ska det förfarandet avslutas utan resultat om kommitténs ordförande, inom tidsfristen för att avge yttrandet, så beslutar eller [... [antal ledamöter]/... majoritet av [den majoritet som krävs: en enkel, två tredjedels osv.]] kommittéledamöterna så begär.

[Om granskningsförfarandet föreskrivs i den grundläggande rättsakten:]

3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

[Om lagstiftaren beslutar att använda den möjlighet som avses i artikel 3.5 andra stycket i [förordning \(EU\) nr 182/2011](#), kan ett möjligt alternativ, bland dem som skulle kunna omfattas av den bestämmelsen, vara följande:]

Om kommitténs yttrande ska inhämtas genom skriftligt förfarande, ska det förfarandet avslutas utan resultat om kommitténs ordförande, inom tidsfristen för att avge yttrandet, så beslutar eller [... [antal ledamöter]/... majoritet av [den majoritet som krävs: en enkel, två tredjedels osv.] kommittéledamöterna så begär.

[Om lagstiftaren beslutar att använda den möjlighet som avses i artikel 5.4 andra stycket b i [förordning \(EU\) nr 182/2011](#) att i den grundläggande akten föreskriva att ett utkast till genomförandeakt inte får antas om inget yttrande avges, ska följande stycke läggas till:]

Om kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

[Om den grundläggande rättsakten föreskriver det skyndsamma förfarandet:]

4. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 8 i förordning (EU) nr 182/2011 jämförd med [artikel 4/artikel 5] i den förordningen tillämpas.”

C.2.2. Genomförandeakter som inte omfattas av medlemsstaternas kontroll

I vissa fall tilldelar lagstiftaren emellertid kommissionen, i den grundläggande rättsakten, genomförandebefogenheter som inte omfattas av medlemsstaternas kontroll⁶. I dessa fall bör ett eller flera särskilda skäl återspegla detta, utan hänvisning till [förordning \(EU\) nr 182/2011](#) i fråga om befogenheter som inte omfattas av sådan kontroll.

Följande formuleringar är avsedda att användas tillsammans med formuleringarna för genomförandeakter som omfattas av medlemsstaternas kontroll.

SKÄL

Skäl som ska anges:

1. om **ingen** av de genomförandebefogenheter som tilldelats kommissionen i den grundläggande rättsakten **omfattas av** medlemsstaternas kontroll:

”(…) [Lagstiftaren får från fall till fall besluta att införa ytterligare motiveringar avseende kravet på enhetliga villkor] För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av [[denna/detta ...] [den grundläggande rättsakten]/av ... [de relevanta bestämmelserna i den grundläggande rättsakten]], bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter.”

2. om **vissa** av de genomförandebefogenheter som tilldelats kommissionen i den grundläggande rättsakten **inte omfattas av** medlemsstaternas kontroll, medan **andra** tilldelade genomförandebefogenheter **omfattas av** sådan kontroll:

”(…) [Lagstiftaren får från fall till fall besluta att införa ytterligare motiveringar avseende kravet på enhetliga villkor] För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av [[denna/detta ...] [den grundläggande rättsakten]/av ... [de relevanta bestämmelserna i den grundläggande rättsakten]], bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter.

⁶ Till exempel genomförandeakter avseende konkurrensfrågor på jordbruksområdet, inbjudan att lämna anbud osv.

(...) De genomförandebefogenheter som avser ... [de relevanta bestämmelser i den grundläggande rättsakt som tilldelar kommissionen genomförandebefogenheter som omfattas av medlemsstaternas kontroll] bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011*.

* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13)."

C.3. KODIFIERING⁷

C.3.1. Titel

1. Efter den kodifierade aktens titel anges att det rör sig om en kodifiering⁸.

Exempel:

"EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS
DIREKTIV [(EU)/(EU)(Euratom)] [2015]/[1]
av den
[om ...]
(kodifiering)"

2. Den kodifierade aktens titel kan vid behov uppdateras.

Exempel:

Rådets direktiv 78/933/EEG av den 17 oktober 1978 **om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning** om installationen av belysnings- och ljussignalanordningar på jordbruks- eller skogsbrukstraktorer med hjul

kodifierades genom:

Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/61/EG av den 13 juli 2009 om installationen av belysnings- och ljussignalanordningar på jordbruks- och skogsbrukstraktorer med hjul (kodifierad version)

C.3.2. Skäl

C.3.2.1. Första skälet

"(1) [Förordning/Direktiv/Beslut]...* har ändrats väsentligt [flera gånger]**. För att skapa klarhet och överskådlighet bör [den förordningen/det direktivet/beslutet] kodifieras.

⁷ Rättslig ram: [Det interinstitutionella avtalet av den 20 december 1994 – Påskyndad arbetsmetod för officiell kodifiering av texter till akter](#) (EGT C 102, 4.4.1996, s. 2).

⁸ Benämningen "(kodifiering)" **utgör inte** en del av titeln.

* [Förordning/Direktiv/Beslut] ... (EUT L,, s. ...).

** Se del [A] i bilaga [N].”

Anm. Om titeln på den akt som ska kodifieras har ändrats, ska motsvarande fotnot ha följande lydelse:

„* [Förordning/Direktiv/Beslut] ... (EUT L ...). Originaltiteln var '...'. Den ändrades genom [ändringsakt] (EUT L ...).”

C.3.2.2. Sista skälet vid kodifiering av direktiv

”(…) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter vad gäller de tidsfrister för införlivande med nationell rätt [och datum för tillämpning] av direktiven som anges i del B i bilaga [N].”

Anm.: Andra standardskäl som redan finns i den akt som ska kodifieras, eller som normalt förs in i en ny akt, bör i tillämpliga fall ingå i den kodifierade akten. Det kan vara nödvändigt att anpassa eller uppdatera dem.

C.3.3. Artiklar

C.3.3.1. Artiklar om upphävande av en förordning eller ett beslut

”Artikel...

[Förordning/Beslut] ... upphör att gälla.

Hänvisningar till [den upphävda förordningen/det upphävda beslutet] ska anses som hänvisningar till [den här förordningen/det här beslutet] och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga [O].”

C.3.3.2. Artikel om upphävande av ett direktiv

”Artikel...

Direktiv ... , i dess lydelse enligt [det direktiv/de direktiv/de akter] som anges i del A i bilaga [N], upphör att gälla, utan att det påverkar medlemsstaternas skyldigheter vad gäller de tidsfrister för införlivande med nationell rätt [och datum för tillämpning] av direktiven som anges i del B i bilaga [N].

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga [O].”

Anm.: Det är inte möjligt att lägga till standardartiklar i en kodifieringsakt, men befintliga standardartiklar får uppdateras.

C.3.4. Standardbilagor vid kodifiering

C.3.4.1. I akter som kodifierar förordningar eller beslut

”BILAGA [N]

[Upphävd förordning/Upphävt beslut]
och [en förteckning över ändringar/ändringen av denna/detta]

[Rådets][Europaparlamentets och rådets] [förordning/beslut] ... (EUT L ..., ..., s. ...)	
[Rådets][Europaparlamentets och rådets] förordning/beslut] ... (EUT L ..., ..., s. ...)	[Endast vad gäller hänvisningarna i ... till ...]
[... års anslutningsakt ...]	[Endast vad gäller hänvisningarna i ... till ...]

”

C.3.4.2. I akter som kodifierar direktiv

”BILAGA [N]

Del A

Upphävt direktiv

och [en förteckning över ändringar/ändringen av detta]
(som det hänvisas till i artikel ...)

[Rådets][Europaparlamentets och rådets] direktiv ... (EUT L ..., ..., s. ...)	
[Rådets][Europaparlamentets och rådets] direktiv (EUT L ..., ..., s. ...)	[Endast vad gäller hänvisningarna i ... till ...]
[... års anslutningsakt ...]	[Endast vad gäller hänvisningarna i ... till ...]

Del B

Tidsfrister för införlivande med nationell rätt [och datum för tillämpning]

(som det hänvisas till i artikel ...)

Direktiv	Tidsfrist för införlivande	[Datum för tillämpning]
----------	----------------------------	-------------------------

--	--	--

”.

C.3.4.3. I alla kodifieringsakter

”BILAGA [O]

Jämförelsetabell

[Förordning/beslut/direktiv]...	[Denna förordning/Detta beslut/direktiv]
Artikel [Y][.z]	Artikel [Y][.z]
Artikel [Y][.z]	Artikel [Y][.z]
...	
[Bilaga ...]	[Bilaga ...]
-	[Bilaga ...]
-	[Bilaga ...]”

C.4. OMARBETNING⁹

C.4.1. Titel

Efter den omarbetade aktens titel ska det anges att det rör sig om en omarbetning¹⁰.

Exempel:

”EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING [(EU)/(EU,
Euratom)] [2015]/[1]
av den ...
om ...
(omarbetning)”

C.4.2. Standardskäl och standardartiklar för direktiv som omarbetas

C.4.2.1. Första skälet

⁹ Rättslig ram: se det [interinstitutionella avtalet av den 28 november 2001 om en mer strukturerad användning av omarbetningstekniken för akter](#) (EGT C 77, 28.3.2002, s. 1).

¹⁰ Benämningen "(omarbetning)" **utgör inte** en del av titeln.

a) Om det direktiv som ska omarbetas har ändrats:

”(1) Direktiv [(EU)/(EU, Euratom)] [2015]/[1] ...* har ändrats väsentligt [flera gånger]**. Eftersom ytterligare ändringar ska göras, bör det direktivet av tydlighetsskäl omarbetas.

* Direktiv ... (EUT L ..., ..., s. ...).

** Se del A i bilaga [N].”

b) Om det direktiv som ska omarbetas inte har ändrats:

”(1) Flera ändringar ska göras i direktiv [(EU)/(EU, Euratom)] [2015]/[1] ...*. Det direktivet bör av tydlighetsskäl omarbetas.

* Direktiv ... (EUT L ..., ..., s. ...).”

C.4.2.2. Avslutande skäl

Näst sista skälet

”(...) Skyldigheten att införliva detta direktiv med nationell rätt bör endast gälla de bestämmelser som utgör en innehållsmässig ändring i förhållande till det tidigare direktivet/de tidigare direktiven. Skyldigheten att införliva de oförändrade bestämmelserna följer av det tidigare direktivet/de tidigare direktiven.”

Sista skälet

”(...) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter vad gäller den tidsfrist/de tidsfrister för införlivande med nationell rätt [och datum för tillämpning] av direktivet/direktiven som anges i [del B] i [bilaga [N]].”

C.4.2.3. Artiklar som föregår den sista artikeln om adressater

*”Artikel [X]¹¹
Införlivande*

Modell A *(när det inte är nödvändigt att de nationella bestämmelserna tillämpas från och med samma datum i alla medlemsstater)*

1. Medlemsstaterna ska senast den ... [dag/månad/år] sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel/artiklarna ... samt

¹¹ Vid omarbetningar används denna formulering i stället för den formulering som anges i punkt C.14. Formuleringen i kommissionens förslag kan avvika något.

bilaga/bilagorna ...¹². De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. De ska även innehålla en uppgift om att hänvisningar i befintliga lagar och andra författningar till det/de direktiv som upphävs genom det här direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och om hur uppgiften ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Modell B *(när det är nödvändigt att de nationella bestämmelserna tillämpas från och med samma datum i alla medlemsstater)*

1. Medlemsstaterna ska senast den ... [dag/månad/år] anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel/artiklarna ... samt bilagan/bilagorna ...¹³. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den ... [dag/månad/år].

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. De ska även innehålla en uppgift om att hänvisningar i befintliga lagar och andra författningar till det/de direktiv som upphävs genom det här direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och om hur uppgiften ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*”Artikel [Y]
Upphävande*

Direktiv ..., [ändrat/ändrade genom [det/de direktiv/de akter/...] som anges i del A i bilaga [N]], upphör att gälla¹⁴ med verkan från och med den¹⁵..., utan att det påverkar medlemsstaternas

¹² Ange de artiklar och bilagor vars innehåll har ändrats jämfört med det eller de direktiv som har upphävts.

¹³ Ange de artiklar och bilagor vars innehåll har ändrats jämfört med det eller de direktiv som har upphävts.

¹⁴ För in formuleringen "för de medlemsstater som är bundna av det här direktivet" när det gäller en omarbetning, och ändring, av en befintlig akt som omfattas av tredje delen, avdelning V i EUF-fördraget och som Förenade kungariket eller Irland redan är bundna av (se punkt [C.13.2](#) med avseende på införandet av ett specifikt/specifika skäl beträffande Förenade kungariket och Irland).

¹⁵ Vid tillämpning av modell A av artikel [X] anges dagen efter det datum som anges i artikel [X], [.1], första stycket.
Vid tillämpning av modell B av artikel [X] anges det datum som anges i artikel

skyldigheter när det gäller den tidsfrist/de tidsfrister för införlivande med nationell rätt [och datum för tillämpning] av direktivet/direktiven som anges i del B i bilaga [N].

¹⁶Hänvisningar till [det upphävda direktivet/de upphävda direktiven] ska anses som hänvisningar till det här direktivet och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga [O].

Artikel [Z]
Ikraftträdande och tillämpning

Detta direktiv träder i kraft [den tjugonde] dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel/Artiklarna ... och bilaga/bilagorna¹⁷ ... ska tillämpas från och med den ...¹⁸.”

C.4.3. Standardskäl och standardartiklar i en akt som omarbetar förordningar och beslut

C.4.3.1. Första skälet

a) Om den förordning eller det beslut som ska omarbetas har ändrats:

”(1) [Förordning/Beslut] [(EU)/(EU, Euratom)] [2015]/[1] ...* har ändrats väsentligt [flera gånger]**. Eftersom ytterligare ändringar ska göras, bör [den förordningen/det beslutet] av tydlighetsskäl omarbetas.

* [Förordning/Beslut]... (EUT L ..., ..., s. ...)

** Se bilaga [N].”

b) Om den förordning eller det beslut som ska omarbetas inte har ändrats

”(1) Flera ändringar ska göras i... [förordning/beslut] [(EU)/(EU, Euratom)] [2015]/[1] ...* . [Den förordningen/det beslutet] bör av tydlighetsskäl omarbetas.

* [Förordning/Beslut]... [EUT L ..., ..., s. ...].”

[X][.1], andra stycket.

¹⁶ För in formuleringen "för de medlemsstater som är bundna av det här direktivet" när det gäller en omarbetning, och ändring, av en befintlig akt som omfattas av tredje delen, avdelning V i EUF-fördraget och som Förenade kungariket eller Irland redan är bundna av (se punkt [C.13.2](#) med avseende på införandet av ett specifikt/specifika skäl beträffande Förenade kungariket och Irland).

¹⁷ Ange de artiklar och bilagor som är **oförändrade** jämfört med det eller de direktiv som har upphävts.

¹⁸ Vid tillämpning av modell A av artikel [X] anges dagen efter det datum som anges i artikel [X][.1] första stycket.

Vid tillämpning av modell B av artikel [X] anges det datum som anges i artikel [X][.1] andra stycket.

C.4.3.2. Artikel som föregår den sista artikeln om ikraftträdande

*”Artikel [Y]
Upphävande*

[Förordning/Förordningarna/Beslut/Besluten] ... upphör att gälla.

Hänvisningar till [den/de upphävda förordningen/förordningarna/det/de upphävda beslutet/besluten] ska anses som hänvisningar till [den här förordningen/det här beslutet] och läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga [O].”

C.4.4. Bilagor

C.4.4.1. I en akt som omarbetar ett direktiv

a) som har ändrats

”BILAGA [N]

Del A

Upphävt direktiv
och [en förteckning över ändringar/ändringen av detta]
(som det hänvisas till i artikel [Y])

[Rådets] [Europaparlamentets och rådets] direktiv ... (EUT L ..., ..., s. ...)	
[Rådets] [Europaparlamentets och rådets] direktiv ... (EUT L ..., ..., s. ...)	[Endast vad gäller hänvisningarna i ... till ...]
[... års anslutningsakt ...]	[Endast vad gäller hänvisningarna i ... till ...]

Del B

Tidsfrister för införlivande med nationell rätt [och datum för tillämpning]

(som det hänvisas till i artikel [Y])

Direktiv	Tidsfrist för införlivande	[Datum för tillämpning]

--	--	--

”

b) som inte har ändrats

”BILAGA [N]

Tidsfrister för införlivande med nationell rätt [och datum för tillämpning]

(som det hänvisas till i artikel [Y])

Direktiv	Tidsfrist för införlivande	[Datum för tillämpning]

”

C.4.4.2. I en akt som omarbetar en förordning eller ett beslut som har ändrats

”BILAGA [N]

[Upphävd förordning/Upphävt beslut]

och [en förteckning över ändringar/ändringen av denna/detta]

[Rådets] [Europaparlamentets och rådets] [förordning/beslut] ... (EUT L ..., ..., s. ...)	
[Rådets] [Europaparlamentets och rådets] [förordning/beslut] ... (EUT L ..., ..., s. ...)	[Endast vad gäller hänvisningarna i ... till ...]
[... års anslutningsakt ...]	[Endast vad gäller hänvisningarna i ... till ...]

”

C.4.4.3. I alla omarbetade akter

”BILAGA [O]

Jämförelsetabell

[Förordning/beslut/direktiv]...	[Denna förordning/Detta beslut/direktiv]
Artikel [Y][.z]	Artikel [Y][.z]
Artikel [Y][.z]	Artikel [Y][.z]
...	
[Bilaga ...]	[Bilaga ...]
-	[Bilaga ...]
	[Bilaga ...]”

C.5. FORMULERINGSFÖR PROPORTIONALITETS- OCH SUBSIDIARITETSPRINCIPERNA

C.5.1. Subsidiaritet och proportionalitet

Standardskäl:

”(...) Eftersom målen för [denna förordning/detta direktiv/beslut] [, nämligen ...,] (ange när det är lämpligt målen) inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna (ange när det är lämpligt skälen till detta) ... utan snarare, på grund av ... (ange åtgärdens omfattning eller verkningar), ... kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går [denna förordning/detta direktiv/beslut] inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.”

Det bör betonas att den fasta delen av detta standardskäl i huvudsak återger de relevanta bestämmelserna i EU-fördraget. Det är nödvändigt att i skälet ange orsakerna till att de mål som eftersträvas med utkastet till lagstiftningsakt kommer att uppnås bättre på unionsnivå.¹⁹ Den fritt utformade delen av skälet, som ska redovisa dessa orsaker, måste därför utformas med omsorg.

Orsakerna kan även anges i andra skäl och det kan i så fall vara lämpligt

¹⁹ Vad gäller motiveringen av aktens överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen, se särskilt:

- principerna i punkt 10.15 GPH;
- Domstolens dom av den 4 maj 2016, Polen/parlamentet och rådet, C-358/14, ECLI:EU:C:2016:323, punkterna 111–125 och generaladvokatens förslag till avgörande i det målet, ECLI:EU:C:2015:848, punkterna 172–188.

att hänvisa till dessa andra skäl i standardskälet (t.ex. "Av de orsaker som anges ovan, ...").²⁰

C.5.2. Proportionalitet²¹

Standardskäl:

”(...) I enlighet med proportionalitetsprincipen är det nödvändigt och lämpligt för att förverkliga det grundläggande målet (...) (ange det allmänna målet) att fastställa bestämmelser om (...) (nämna de särskilda åtgärder som regleras i akten i fråga). [Denna förordning/Detta direktiv/beslut] går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de eftersträlvade målen, i enlighet med artikel 5.4 i fördraget om Europeiska unionen.”

C.5.3. Undantag från kravet att invänta utgången av tidsfristen för motiverade yttranden från nationella parlament

Standardskäl:

”(...) Med beaktande av ...[ange skälen för att ärendet är brådskande] har det ansetts lämpligt att föreskriva ett undantag från den åttaveckorsperiod som avses i artikel 4 i protokoll nr 1 om de nationella parlamentens roll i Europeiska unionen, fogat till fördraget om Europeiska unionen, fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.”

Andra formuleringar får användas i specifika fall.

I dessa fall måste standardbeaktandedet om översändande av utkastet till akt till de nationella parlamenten fortfarande ingå.

C.6. SAMRÅD SOM INTE FÖRESKRIVS I FÖRDRAGEN

Standardskäl:

”(...) [Europeiska datatillsynsmannen] har hörts i enlighet med [artikel 28.2 i förordning (EG) nr 45/2001] och avgav ett yttrande [den 12 januari 2012*].

[_____]

* EUT C 136, 11.5.2012, s. 1.]”

²⁰ Om nationella parlament har lämnat motiverade yttranden som företräder ett antal röster som är lika med, eller större än, de röster som fastställs i artikel 7.3 i protokoll nr 2 om tillämpning av subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna, är det nödvändigt att lägga till specifika skäl för att förklara beslutet om att fortsätta behandla utkastet till lagstiftningsakt.

²¹ När det gäller motiveringen i fråga om proportionalitetsprincipen, se även principerna i punkt [10.15](#) GPH.

Se i detta avseende punkt [D.2.5.4](#).

C.7. DEFINITIONER

Definitioner anges ofta i en separat artikel (se punkt [14](#) GPH), som normalt utformas på följande sätt:

”Artikel [3]

Definitioner

I [denna förordning/detta direktiv/detta beslut] avses med

1. ... [kursiverat ord/uttryck och gemen begynnelsebokstav]: ..., [statisk definition]
2. ... [kursiverat ord/uttryck och gemen begynnelsebokstav]: ... enligt definitionen i [artikel 4.1.43 i förordning (EU) nr 575/2013], [dynamisk definition]

...”

I specifika fall kan definitioner utformas på andra sätt.

I bland gäller definitioner endast för en överordnad indelning av en akt (del, avdelning, kapitel eller avsnitt). Dessa definitioner bör helst ingå i definitionsartikeln, men de kan även placeras i början av den berörda överordnade indelningen, med följande formulering: ”I [detta avsnitt] avses med, [kursiverat ord/uttryck och gemen begynnelsebokstav] ...”. Oavsett vilken metod som används så kan den typen av definitioner vara problematiska. Man kan särskilt fråga sig om det är meningsfullt att begränsa en definition till en viss indelning när det definierade begreppet faktiskt bara förekommer i den indelningen, vilken innebörd det definierade begreppet ska ges om det även förekommer i en annan indelning, etc.

C.8. FINANSIELLA ASPEKTER

C.8.1. Fleråriga program

C.8.1.1. Skäl beträffande finansieringsramen

”(...) I [denna förordning/detta beslut] fastställs en finansieringsram för hela ... [ange det berörda programmet] löptid som ska utgöra det särskilda referensbeloppet, i den mening som avses i punkt 17 i det interinstitutionella avtalet av den 2 december 2013 mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om budgetdisciplin, samarbete i budgetfrågor och sund ekonomisk förvaltning*, för Europaparlamentet och rådet under det årliga budgetförfarandet.

* EUT C 373, 20.12.2013, s. 1.”

C.8.1.2. Bestämmelse beträffande finansieringsramen

”Artikel [X]

Finansieringsramen för genomförandet av ... [ange programmet] för perioden [1 januari 2014–31 december 2020] ska vara ... EUR [i löpande priser/fasta priser [ange referensåret]].

De årliga anslagen ska godkännas av Europaparlamentet och rådet inom gränserna för den fleråriga budgetramen.”²²

C.8.2. Skydd av unionens ekonomiska intressen

C.8.2.1. Skäl

”(…) Unionens ekonomiska intressen bör skyddas genom proportionella åtgärder under hela utgiftscykeln, inbegripet förebyggande, upptäckt och utredning av oriktigheter, krav på återbetalning av belopp som gått förlorade, betalats ut på felaktiga grunder eller använts felaktigt samt, i tillämpliga fall, administrativa och ekonomiska sanktioner.”

C.8.2.2. Artikel

”Artikel [X]

Skydd av unionens ekonomiska intressen

1. Kommissionen ska säkerställa att unionens ekonomiska intressen skyddas vid genomförandet av insatser som finansieras enligt [denna förordning/detta beslut], genom förebyggande åtgärder mot bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet, genom effektiva kontroller och, om oriktigheter upptäcks, genom återkrav av felaktigt utbetalda belopp samt vid behov genom effektiva, proportionella och avskräckande administrativa och ekonomiska sanktioner.
2. Kommissionen eller dess företrädare och revisionsrätten ska ha befogenhet att utföra revisioner, av dokument och på plats, hos alla stödmottagare, uppdragstagare och underleverantörer som erhållit unionsfinansiering enligt [programmet].²³
3. Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) får, i enlighet med bestämmelserna och förfarandena i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 883/2013* och rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96**, göra utredningar, inklusive kontroller på plats och inspektioner, i syfte att fastställa om det har förekommit bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som påverkar unionens ekonomiska intressen i samband

²² Här visas endast moment som alltid ska anges. Artikelns struktur kan vara mer komplicerad och den kan innehålla moment som är specifika för akten i fråga.

med bidragsavtal, bidragsbeslut eller kontrakt som finansierats inom ramen för [programmet].²⁴

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1, 2 och 3 ska samarbetsavtal med tredjeland och med internationella organisationer, kontrakt, bidragsavtal och bidragsbeslut som ingår som ett resultat av genomförandet [den här förordningen/det här beslutet] innehålla bestämmelser som uttryckligen tillerkänner kommissionen, revisionsrätten och Olaf rätten att utföra sådan revision och genomföra sådana utredningar inom ramen för sina respektive behörigheter.

* Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 18.9.2013, s. 1).

** Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 15.11.1996, s. 2)."

C.9. ÄNDRINGSAKTER

C.9.1. Inledningsfras

C.9.1.1. Flera ändringar av en akt

"[Förordning/Direktiv/Beslut] ... ska ändras på följande sätt:

1. I artikel [3][.1], ...

2. I artikel [4], ...

..."

C.9.1.2. Flera ändringar av ett avsnitt

"[1.] Artikel [3][.1] [Första stycket/ ...] ska ändras på följande sätt:

a) ...,

b) ...,

c)"

Se exemplet med en kombination av flera ändringar av en akt och av ett

avsnitt i punkt [18.1](#) GPH.

C.9.2. Ersättning²⁵

- ”Artikel [3][.1] i [förordning ...] ska ersättas med följande:

Artikel [3]

...”.

- I artikel [3] [i förordning ...] ska [första stycket/inledningsfrasen/de inledande orden] ersättas med följande:

”[1.] ...”.

- I [artikel 3] i [förordning...] ska [ordet/orden/uttrycket/uttrycken] ”...” ersättas med [ordet/orden/uttrycket/uttrycken] ”...”.²⁶

- I [artikel 3] i [förordning ...] ... ska datumet ”...” ersättas med ”...”.

C.9.3. Införande

C.9.3.1. Formulering

- Följande artikel²⁷ ska införas [i förordning ...]:

”Artikel [10a]

...”.

- Följande artikel ska införas [i kapitel VI i förordning ...]²⁸:

”Artikel [10a]

...”.

²⁵ När den nya texten hänvisar till en akt som offentliggjorts i EUT och till vilken hänvisning inte tidigare gjorts i den akt som ändras, ska fotnotshänvisningen ske i form av en asterisk (*) och följande anges **omedelbart under den nya texten**, före det avslutande citationstecknet:
”... [ny text]* ...

... (EUT L ..., ..., s. ...).”

²⁶ När det gäller nackdelarna med att ersätta ord eller uttryck, se punkt [18.13.1](#) GPH.

²⁷ Vid komplexa ändringar kan en hänvisning till numret på den bestämmelse som ska införas underlätta läsningen av ändringsakten och konsolideringen.

²⁸ Denna formulering används endast när det är nödvändigt att specificera i vilken underindelning i texten den nya artikeln ska införas.

- [I artikel 3] [i förordning ...] ska följande strecksats införas [efter [andra] strecksatsen/före [första] strecksatsen]²⁹
 ”– ...”.
- [I artikel 3] [i förordning...] ska [ordet/orden/uttrycket/uttrycken] ”...” införas [efter [uttrycket/ordet] ”...”/mellan [uttrycket/ordet] ”...” och [uttrycket/ordet] ”...”].³⁰

C.9.3.2. Numrering

När artiklar, punkter eller andra underindelningar som anges med en siffra eller en bokstav införs i artikeldelen i en befintlig akt, ska de ges den siffra eller den bokstav som den föregående underindelningen på samma nivå har, med tillägg av bokstaven ”a”, ”b”, ”c”, ”d”, etc. I undantagsfall, när artiklar, punkter eller andra numrerade underindelningar förs in före den första underindelningen på samma nivå, ska de anges som ”artikel -1”, ”artikel -1a”, ”punkt -1”, ”punkt -1a”, ”led -a”, ”led -aa”, etc.³¹

När artiklar, punkter eller andra underindelningar som anges med en siffra eller en bokstav införs, ska de artiklar som följer **inte omnumreras**, eftersom hänvisningar till dem kanske redan finns i andra akter (se punkt [18.2](#) GPH). Omnumrering sker endast i samband med en kodifiering eller en omarbetning.

C.9.4. Tillägg

C.9.4.1. Formulering

- I artikel [3] [i förordning ...] ska följande punkt³² läggas till:
 ”[4.] ...”.
- I artikel [3] [i förordning ...] ska följande stycke läggas till:
 ”...”.

C.9.4.2. Numrering

När artiklar, punkter eller andra underindelningar som anges med en siffra eller en bokstav läggs till i artikeldelen i en befintlig akt, ska de ges den

²⁹ Införandet av en strecksats kan ha konsekvenser för interna eller externa korshänvisningar till de strecksatser som följer, och särskild försiktighet bör därför iakttas vid ett sådant införande.

³⁰ När det gäller nackdelarna med att ersätta ord eller uttryck, se punkt [18.13.1](#) GPH.

³¹ I mera komplexa fall där nya artiklar, punkter, led osv. ska läggas till, kan man även använda sig av tecknet ”-”. Till exempel, införandet av artikel 1-a mellan artikel 1 och artikel 1a.

³² Vid komplexa ändringar kan en hänvisning till numret på den bestämmelse som ska införas underlätta läsningen av ändringsakten och konsolideringen.

sifфра eller den bokstav som följer närmast efter den sifфра eller bokstav som anger den föregående underindelningen.³³

C.9.5. Strykning³⁴

C.9.5.1. Formulering

- Artikel [3] [i förordning ...] ska utgå.
- I artikel [3] [i förordning ...] ska [punkten .../[första] stycket] utgå.
- I artikel [3] [i förordning ...] ska [första] meningen utgå.
- I artikel [3] [i förordning ...], ska [uttrycket/orden] "...” utgå.³⁵

C.9.5.2. Numrering

När artiklar, punkter eller andra underindelningar som anges med en sifфра eller en bokstav stryks, ska de artiklar som följer **inte omnumreras**, eftersom hänvisningar till dem kanske redan finns i andra akter (se punkt [18.2](#) GPH). Omnumrering sker endast i samband med en kodifiering eller en omarbetning.

C.9.6. Ändring av en eller flera bilagor

C.9.6.1. Standardutformning (ändringar i en bilaga)

- Specifika ändringar av en bilaga

Formulering i artiklarna i ändringsakten:

"[Bilagan/Bilagorna] ... till [förordning (EU) ...] ska ändras i enlighet med [bilagan/bilaga ...] till denna förordning."

Formulering i bilagan till ändringsakten:

"BILAGA

[Bilagan/Bilagorna] ... till [förordning ...] ska ändras på följande sätt:

1."

- Ersättning av en hel bilaga:

³³ Om den högre siffran tidigare tilldelats en bestämmelse som därefter har utgått, tilldelas den tillagda underavdelningen, undantagsvis, den sifфра eller bokstav som motsvarar den föregående underavdelningen på samma nivå, följd av, beroende på vad som är tillämpligt, "a", "b", "c", "d", "e", etc., se punkt [18.2](#) GPH.

³⁴ Angående kravet på att motivera strykningar i skälen, se punkt 10.6 GPH

³⁵ När det gäller nackdelarna med att stryka ord eller uttryck, se punkt [18.13.1](#) GPH.

Formulering i artiklarna i ändringsakten:

”Bilaga ... till [förordning ...] ska ersättas med texten i bilagan till den här [förordningen].”

Formulering i bilagan till ändringsakten:

”BILAGA

’BILAGA ...

...!’.”

C.9.6.2. Specialregel vid enkla ändringar (genom direkt ändring i artiklarna)

— ”Bilaga ... [till förordning ...] ska ändras på följande sätt:

1.”

— ”[Förordning ...] ska ändras på följande sätt:

1. ...

...

[4.] [Titeln till] bilaga ... ska ersättas med följande:

’...!’.”

C.9.7. Ändringar som inte berör ett visst språk

Det inträffar att en bestämmelse i en ändringsakt inte berör ett visst språk, därför att den akt som ska ändras redan överensstämmer med den ändring som ska göras.

I det aktuella språket behåller man i sådana fall ändringsbestämmelsens numrering och anger följande: ”(berör ej den [svenska] versionen)”.

C.10. UPPHÄVANDE OCH FÖRLÄNGNINGAR

C.10.1. Upphävande³⁶

Upphävande som får verkan samma dag som den upphävande akten träder i kraft:

³⁶ Angående kravet på att motivera ett upphävande i skälen, se punkt [10.6](#) GPH.
Angående kodifieringar, se standardformuleringar i punkt [C.3.3](#).
Angående omarbetningar, se standardformuleringar i punkterna [C.4.2.3](#) och [C.4.3.2](#).
Se även, i fråga om hänvisningar till datum och tidsfrister, punkt [D.10](#).

- [Förordning ...] ska upphöra att gälla.

Upphävande som får verkan en annan dag:

- [Förordning ...] upphör att gälla med verkan den

C.10.2. Förlängning

- [I artikel ...] [i förordning ...] ska datumet ... ersättas med [datumet] ...

C.11. IKRAFTTRÄDANDE OCH TILLÄMPNING I TIDEN³⁷

C.11.1. Ikraftträdande

- [Denna förordning] träder i kraft [samma dag som den offentliggörs] [den tjugonde] dagen efter det att den har offentliggjorts] i *Europeiska unionens officiella tidning*³⁸.
- [Denna förordning] träder i kraft den ...

C.11.2. Tillämpning i tiden

När tillämpningsperioden för en akt eller för vissa av dess bestämmelser inte är en obegränsad period som inleds den dag då akten träder i kraft (retroaktiv³⁹, uppskjuten eller begränsad tillämpning), bör en av följande formuleringar användas i den sista artikeln:

- [Denna förordning] ska tillämpas [från och med den .../till och med den .../från och med den ... till den .../...].
- [Artikel 3] ska tillämpas [från och med den .../till och med den .../från och med den ... till den .../...].
- [Denna förordning] träder i kraft [dagen efter det att den har offentliggjorts] i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den ...

[Artikel 3] ska dock tillämpas från och med den ...

- [Denna förordning] upphör att gälla den ...
- [Artikel 3] ska upphöra att tillämpas den ...

³⁷ Angående omarbetningar av direktiv, se de särskilda standardformuleringarna i punkt [C.4.2.3](#).

³⁸ När det gäller en retroaktiv tillämpning ska formuleringen ”träder i kraft **samma dag** som den offentliggörs ...” användas.

³⁹ Retroaktiv tillämpning ska motiveras särskilt omsorgsfullt i skälen, se punkt [10.14](#) GPH.

Alternativt kan, i en annan artikel än den sista, följande formuleringar användas:

- ... under perioden [den] ...–...
- ... från och med den ... till och med den ...
- ... [med verkan] från och med den ...

C.12. DIREKT TILLÄMPLIGHET OCH ADRESSATER

C.12.1. Direkt tillämplighet för förordningar

Förordningar som är tillämpliga på, och i, alla medlemsstater:

”Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.”

Förordningar som endast är tillämpliga på, och i, vissa medlemsstater (exempelvis medlemsstater som deltar i eurosamarbetet):

”Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.”

Dessa stycken utgör inte en del av den sista artikeln. De placeras mellan den sista artikeln och orden ”Utfärdad i ...”.

C.12.2. Direktivens adressater

Direktiv som riktar sig till samtliga medlemsstater:

”Artikel...

[Adressater]

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.”

Direktiv som endast riktar sig till vissa medlemsstater (exempelvis medlemsstater som deltar i eurosamarbetet):

”Artikel...

[Adressater]

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.”

C.12.3. Beslutens adressater

I beslut som antas i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet anges antingen att de riktas till samtliga medlemsstater eller till vissa medlemsstater, eller så anges ingen adressat.

Beslut som riktas till samtliga medlemsstater:

”Artikel...

[Adressater]

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.”

Beslut som endast riktar sig till vissa medlemsstater (exempelvis medlemsstater som deltar i eurosamarbetet):

”Artikel...

[Adressater]

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.”

C.13. SCHENGENAKTER OCH ANDRA AKTER SOM OMFATTAS AV TREDJE DELEN AVDELNING V I EUF-FÖRDRAGET

C.13.1. Schengenakter

C.13.1.1. Island och Norge – deltagande i tillämpningen

”(...) När det gäller Island och Norge utgör [denna förordning/detta direktiv/beslut], i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket*, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 ... i rådets beslut 1999/437/EG**.

* EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

** Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).”

C.13.1.2. Island och Norge – deltagande i kommittéerna

”(...) En överenskommelse bör träffas som gör det möjligt för företrädare för Island och Norge att delta i arbetet i de kommittéer som biträder kommissionen vid utövandet av dess verkställande befogenheter. En sådan överenskommelse nämns i avtalet genom skriftväxling mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om de kommittéer som bistår Europeiska kommissionen i utövandet av dess verkställande befogenheter*, vilket är fogat till det avtal som avses i skäl ...⁴⁰.

⁴⁰ För in numret på det skäl i vilket det hänvisas till avtalet med Island och Norge om deras associering till Schengenregelverket.

* EGT L 176, 10.7.1999, s. 53.”

C.13.1.3. Schweiz – deltagande i tillämpningen på grundval av någon av artiklarna i EUF-fördraget utom artiklarna 82-89 (tidigare tredje delen avdelning IV i EG-fördraget)

”(…) När det gäller Schweiz utgör [denna förordning/detta direktiv/beslut], i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket*, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 ... i rådets beslut 1999/437/EG** jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG***⁴¹.

* EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

** Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

*** Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).”

C.13.1.4. Schweiz – deltagande i tillämpningen på grundval av någon av artiklarna 82-89 i EUF-fördraget (tidigare avdelning IV i EU-fördraget)

”(…) När det gäller Schweiz utgör [denna förordning/detta direktiv/beslut], i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket*, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 ... i rådets beslut 1999/437/EG** jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/149/RIF***⁴².

* EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

** Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och

⁴¹ De två besluten om Schweiz associering förblir tillämpliga även efter sammanslagningen av den tidigare tredje delen, avdelning IV i EG-fördraget och avdelning VI i EU-fördraget och de två fallen måste åtskiljas. Detsamma gäller för Liechtenstein.

⁴² En mer direkt hänvisning till beslut 1999/437/EG behövs vanligtvis inte eftersom en sådan redan finns i ett skäl som rör Island och Norge.

Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

*** Rådets beslut 2008/149/RIF av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska unionens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 50).”

C.13.1.5. Schweiz – deltagande i kommittéerna

”(…) En överenskommelse bör träffas som gör det möjligt för företrädare för Schweiz att delta i arbetet i de kommittéer som biträder kommissionen vid utövandet av dess verkställande befogenheter. En sådan överenskommelse nämns i avtalet genom skriftväxling mellan Europeiska unionens råd och Schweiziska edsförbundet om de kommittéer som biträder Europeiska kommissionen vid utövandet av dess verkställande befogenheter*, vilket är fogat till det avtal som avses i skäl ...⁴³.

* EUT L 53, 27.2.2008, s. 77.”

C.13.1.6. Liechtenstein - deltagande i tillämpningen på grundval av någon av artiklarna i EUF-fördraget utom artiklarna 82–89 (tidigare tredje delen avdelning IV i EG-fördraget)

”(…) När det gäller Liechtenstein utgör [denna förordning/detta direktiv/beslut], i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket*, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 ... i rådets beslut 1999/437/EG** jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU***.

* EUT L 160, 18.6.2011, s. 21.

** Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

*** Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering

⁴³ För in numret på det skäl i vilket det hänvisas till avtalet med Schweiz om dess associering till Schengenregelverket.

till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19).”

C.13.1.7. Liechtenstein - deltagande i tillämpningen på grundval av någon av artiklarna 82–89 i EUF-fördraget (tidigare avdelning VI i EU-fördraget)

”(…) När det gäller Liechtenstein utgör [denna förordning/detta direktiv/beslut], i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket*, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 ... i rådets beslut 1999/437/EG** jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/349/EU***⁴⁴.

* EUT L 160, 18.6.2011, s. 3.

** Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

*** Rådets beslut 2011/349/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, särskilt om polissamarbete och straffrättsligt samarbete (EUT L 160, 18.6.2011, s. 1).”

C.13.1.8. Danmark - icke-deltagande (med möjlighet till deltagande)

”(…) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av [denna förordning/detta direktiv/beslut], som inte är bindande för eller tillämplig[t] på Danmark. Eftersom [denna förordning/detta direktiv/beslut] är en utveckling av Schengenregelverket ska Danmark, i enlighet med artikel 4 i det protokollet, inom sex månader efter det att rådet har beslutat om denna [förordning/detta direktiv/beslut], besluta huruvida landet ska genomföra den/det i sin nationella lagstiftning⁴⁵.”

⁴⁴ En mer direkt hänvisning till beslut 1999/437/EG behövs vanligtvis inte eftersom en sådan redan finns i ett skäl som rör Island och Norge.

⁴⁵ Detta skäl kommer att ses över när Danmark har gjort sin anmälan enligt artikel 8.1 i protokoll nr 22.

C.13.1.9. Förenade kungariket - deltagande

”(...) Förenade kungariket deltar i [denna förordning/detta direktiv/beslut] i enlighet med artikel 5.1 i protokoll nr 19 om Schengenregelverket införlivat inom Europeiska unionens ramar, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och i enlighet med artikel 8.2 i rådets beslut 2000/365/EG*.

* Rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 131, 1.6.2000, s. 43).”

C.13.1.10. Förenade kungariket - icke-deltagande

”(...) [Denna förordning/Detta direktiv/beslut] utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG*. Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av [denna förordning/detta direktiv/beslut], som inte är bindande för eller tillämplig[t] på Förenade kungariket⁴⁶.

* Rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 131, 1.6.2000, s. 43).”

C.13.1.11. Irland - deltagande

”(...) Irland deltar i [denna förordning/detta direktiv/beslut] i enlighet med artikel 5.1 i protokoll nr 19 om Schengenregelverket införlivat inom Europeiska unionens ramar, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och i enlighet med artikel 6.2 i rådets beslut 2002/192/EG*.

* Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).”

C.13.1.12. Irland – icke-deltagande

”(...) [Denna förordning/Detta direktiv/beslut] utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG*. Irland deltar därför inte i antagandet av [denna förordning/detta direktiv/beslut], som inte är bindande för eller tillämplig[t] på Irland⁴⁷.

⁴⁶ Inget standardskäl föreslås för fall som omfattas av den situation som beskrivs i artikel 5.2–5.5 i protokoll nr 19.

⁴⁷ Inget standardskäl föreslås för fall som omfattas av den situation som beskrivs i artikel 5.2–5.5 i protokoll nr 19.

* Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).”

C.13.1.13. Nya medlemsstater för vilka Schengenregelverket ännu inte har fått full verkan⁴⁸

”(…) [Denna förordning/Detta direktiv/beslut] utgör en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i [artikel 3.1 i 2003 års anslutningsakt, artikel 4.1 i 2005 års anslutningsakt respektive artikel 4.1 i 2011 års anslutningsakt/artikel 3.2 i 2003 års anslutningsakt, artikel 4.2 i 2005 års anslutningsakt respektive artikel 4.2 i 2011 års anslutningsakt].”

C.13.2. Övriga akter som omfattas av tredje delen avdelning V i EUF-fördraget (akter som inte utgör en utveckling av Schengenregelverket)

C.13.2.1. Danmark – skäl angående särskild ställning

”(…) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av [denna förordning/detta direktiv/beslut], som inte är bindande för eller tillämplig[t] på Danmark⁴⁹.”

C.13.2.2. Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning – icke-deltagande för båda länderna

”(…) I enlighet med artiklarna 1 och 2 [och artikel 4a.1⁵⁰] i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar dessa medlemsstater inte i antagandet av [denna förordning/detta direktiv/beslut], som inte är bindande för eller tillämplig[t] på dem.”

C.13.2.3. Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning – icke-deltagande för Förenade kungariket

”(…) I enlighet med artiklarna 1 och 2 [och artikel 4a.1⁵¹] i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och

⁴⁸ Detta skäl kommer att bli överflödigt när den berörda medlemsstaten deltar fullt ut i Schengenregelverket.

⁴⁹ Detta skäl kommer att ses över när Danmark har gjort sin anmälan enligt artikel 8.1 i protokoll nr 22.

⁵⁰ Standardformulering när en akt ändrar, ersätter eller upphäver (genom att ersätta den, vilket är fallet med en omarbetning) en existerande akt som Förenade kungariket eller Irland redan är bundet av.

⁵¹ Standardformulering när en akt ändrar, ersätter eller upphäver (genom att ersätta den, vilket är fallet med en omarbetning) en existerande akt som Förenade kungariket eller Irland redan är bundet av.

rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Förenade kungariket inte i antagandet av [denna förordning/detta direktiv/beslut], som inte är bindande för eller tillämplig[t] på Förenade kungariket.”

C.13.2.4. Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning – icke-deltagande för Irland

”(…) I enlighet med artiklarna 1 och 2 [och artikel 4a.1⁵²] i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Irland inte i antagandet av [denna förordning/detta direktiv/beslut], som inte är bindande för eller tillämplig[t] på Irland.”

C.13.2.5. Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning - deltagande för båda länderna

”(…) I enlighet med artikel 3 [och artikel 4a.1⁵³] i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har dessa medlemsstater meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av [denna förordning/detta direktiv/beslut].”

C.13.2.6. Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning - deltagande för Förenade kungariket

”(…) I enlighet med artikel 3 [och artikel 4a.1⁵⁴] i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har Förenade kungariket [genom en skrivelse av den ...] meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av [denna förordning/detta direktiv/beslut].”

C.13.2.7. Förenade kungarikets och Irlands särskilda ställning - deltagande för Irland

”(…) I enlighet med artikel 3 [och artikel 4a.1⁵⁵] i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

⁵² Standardformulering när en akt ändrar, ersätter eller upphäver (genom att ersätta den, vilket är fallet med en omarbetning) en existerande akt som Förenade kungariket eller Irland redan är bundet av.

⁵³ Standardformulering när en akt ändrar, ersätter eller upphäver (genom att ersätta den, vilket är fallet med en omarbetning) en existerande akt som Förenade kungariket eller Irland redan är bundet av.

⁵⁴ Standardformulering när en akt ändrar, ersätter eller upphäver (genom att ersätta den, vilket är fallet med en omarbetning) en existerande akt som Förenade kungariket eller Irland redan är bundet av.

⁵⁵ Standardformulering när en akt ändrar, ersätter eller upphäver (genom att ersätta den, vilket är fallet med en omarbetning) en existerande akt som Förenade kungariket eller Irland redan är bundet av.

har Irland [genom en skrivelse av den ...] meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av [denna förordning/detta direktiv/beslut].”

C.13.2.8. Akter som ersätter en existerande akt som Förenade kungariket och Irland redan är bundna av (omarbetning de facto)

a) Titel

”EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS

DIREKTIV (EU) [2015]/[1]

av den ...

om ... och om ersättande av [rambeslut .../direktiv ...]”

b) Särskilt skäl (som ska införas i slutet av ingressen före skälen om *deltagande/icke deltagande*)

”(…) Syftet med detta direktiv är att ändra och utöka bestämmelserna i [rambeslut .../direktiv ...]. Eftersom ett stort antal väsentliga ändringar genomförs bör [rambeslut .../direktiv ...] av tydlighetsskäl ersättas i sin helhet med avseende på de medlemsstater som är bundna av [detta direktiv/det här direktivet].”

c) Avslutande artikel om ersättande

”Artikel [X]

[Ersättande av [rambeslut .../direktiv ...]]

[Rambeslut .../Direktiv ...] ersätts med avseende på de medlemsstater som är bundna av [detta direktiv/det här direktivet], utan att det påverkar dessa medlemsstaters skyldigheter när det gäller tidsfristerna för införlivande av det [rambeslutet/direktivet] med nationell rätt.

För de medlemsstater som är bundna av detta direktiv ska hänvisningar till [rambeslut .../direktiv ...] anses som hänvisningar till [detta direktiv/det här direktivet].”

C.14. INFÖRLIVANDE AV DIREKTIV⁵⁶

Följande formuleringar täcker de vanligaste fallen. Valet av formulering för att föreskriva införlivande av ett direktiv kan variera beroende på det berörda direktivets särdrag.⁵⁷

C.14.1. Tillämpning av var och en av medlemsstaterna inom en fastställd period eller senast vid ett fastställt datum

”Artikel ...

⁵⁶ Angående omarbetningar, se särskilda formuleringar om införlivande i punkt [C.4.2.3](#)

⁵⁷ Formuleringen i kommissionens förslag kan också avvika något.

1. Medlemsstaterna ska [sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar/vidta de åtgärder] som är nödvändiga för att följa detta direktiv [senast den ... /med verkan från den.../inom en period på ... från dagen för dess ikraftträdande]. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de [centrala] bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv. [Kommissionen ska underrätta de övriga medlemsstaterna om detta.]”

C.14.2. Tillämpning från och med samma datum i alla medlemsstater

”Artikel ...

1. Medlemsstaterna ska [, efter samråd med kommissionen,] senast den ... anta och offentliggöra de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. När detta direktiv har trätt i kraft ska medlemsstaterna underrätta kommissionen, i så god tid att den hinner lämna synpunkter, om alla förslag till lagar och andra författningar som de avser att anta inom det område som omfattas av detta direktiv.”

C.14.3. Antagande, offentliggörande och tillämpning av var och en av medlemsstaterna inom en fastställd period eller senast vid ett fastställt datum

”Artikel ...

Medlemsstaterna ska senast den ... anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.”

C.14.4. Medlemsstater som redan har bestämmelser som motsvarar direktivets krav

”Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om sina bestämmelser i lagar och andra författningar som rör tillämpningen av detta direktiv.”

C.14.5. Rätt att vidta åtgärder

”Medlemsstaterna ska genast underrätta kommissionen om de åtgärder som vidtas för tillämpningen av detta direktiv.”

C.14.6. Sambandet mellan bestämmelserna i ett direktiv och nationella införlivandeåtgärder

I direktiv hänvisas ibland till behovet av ett förklarande dokument som anger sambandet mellan bestämmelserna i direktivet och de införlivandeåtgärder som antas i de olika medlemsstaterna. En sådan hänvisning ska placeras i ett skäl:

”(…) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument av den 28 september 2011^{*}, har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.

* EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.”

C.15. SANKTIONER⁵⁸ PÅ NATIONELL NIVÅ

C.15.1. I en förordning

”Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelse av bestämmelserna i denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska till kommissionen anmäla dessa regler och åtgärder [senast den .../utan dröjsmål] samt [utan dröjsmål] eventuella ändringar som berör dem.”

C.15.2. I ett direktiv

”Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelse av nationella bestämmelser som antagits enligt detta direktiv och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska till kommissionen anmäla dessa regler och åtgärder [senast den .../utan dröjsmål] samt [utan dröjsmål] eventuella ändringar som berör dem.”

⁵⁸ Termen ”påföljder” används endast i straffrättsliga sammanhang.

D. DEL D — KOMPLETTERANDE REGLER FÖR UTFORMNING AV AKTER

D.1. DEN FULLSTÄNDIGA TITELNS UTFORMNING

D.1.1. Allmänt

Se punkt [8](#) GPH.

D.1.2. Domän

I den fullständiga titeln på akter som omfattas av det ordinarie lagstiftningsförfarandet anges domänen vanligen med ”(EU)”.

I vissa fall har akten en dubbel rättslig grund, varav den ena återfinns i EUF-fördraget och den andra i Euratomfördraget. I dessa fall anges i den fullständiga titeln ”(EU, Euratom)”.

D.1.3. Numrering

När Publikationsbyrån förbereder en akt som antagits enligt det ordinarie lagstiftningsförfarandet för offentliggörande för den in ett nummer i aktens fullständiga titel efter hänvisningen till den berörda domänen. Sedan den 1 januari 2015 utgörs det numret av året för offentliggörande följt av ett ordningsnummer (till exempel ”2015/1”).⁵⁹

D.1.4. Titel

D.1.4.1. Kort och koncis

I GPH (punkt [8](#)) påpekas särskilt att titeln bör vara så kortfattad som möjligt. Det kan bland annat uppnås genom att

- förkorta titeln på en annan akt som citeras, se punkt [16.10.1](#) GPH⁶⁰, och
- använda kortformer (t.ex. ”unionen” i stället för ”Europeiska unionen”, ”medlemsstaterna” i stället för ”Europeiska unionens medlemsstater” och ”EUF-fördraget” i stället för ”fördraget om Europeiska unionens funktionssätt”) och, i

⁵⁹ Mer information finns i Publikationsbyråns meddelande [Harmonisering av numreringen av EU:s rättsakter](#).

⁶⁰ Den punkten i GPH ger flera exempel på formuleringar som skulle tynga titeln i onödan och som därför bör utelämnas. Ytterligare ett exempel är onödig upprepning av moment som redan nämnts i titeln. I slutet av följande exempel upprepas därför inte titeln på förordning (EEG) nr 1408/71 trots att den ingår i den fullständiga titeln på förordning (EEG) nr 574/72: ”Rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 om ändring och uppdatering av förordning (EEG) **nr 1408/71** om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, samt av förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av förordning (EEG) **nr 1408/71**”.

undantagsfall, vanliga förkortningar (t.ex. AVS, OECD och Europol).

D.1.4.2. Akter som ändrar eller upphäver andra akter

Se punkterna [8.3](#), [18.9](#), [18.10](#) och [19.3](#) GPH. Notera att ordet ”ändring” ska anges i titeln på en akt som ändrar en annan akt (uttryck som ”ersätter...” ska inte användas, eftersom de bara ger uttryck för en aspekt av ändringsaktens rättsverkan).

Den ordning i vilken ändrade akter anges i ändringsaktens titel utgår från följande kriterier:

1. utfärdande institution: akter från Europaparlamentet och rådet anges före akter från rådet och akter från rådet anges före akter från kommissionen,
2. aktens datum: flera akter som antagits av samma institution eller samma institutioner anges i kronologisk ordning,
3. typ av akt: vid ändring av flera akter som antagits av samma institution, eller samma institutioner, samma dag, anges förordningar först, följda av direktiv och därefter beslut,
4. Ordningsnummer: flera akter av samma typ som antogs av samma institution eller samma institutioner samma dag anges i den ordning som följer av de ordningsnummer som de tilldelats av Publikationsbyrån i samband med offentliggörandet.

Titeln på en akt som upphäver en annan akt måste innehålla ordet ”upphävande”, såvida inte den upphävande akten är en kodifiering (se punkt C.3.1) eller omarbetning (se punkt C.4.1).⁶¹ De särskilda regler för titlar på ändringsakter är på motsvarande sätt tillämpliga på titlar på akter om upphävande.

Titeln på en akt som både ändrar och upphäver andra akter bör först hänvisa till ändringarna och först därefter till upphävandena.

Om en akt ändrar eller upphäver ett mycket stort antal akter är det undantagsvis inte nödvändigt att hänvisa till samtliga akter. I stället kan andra formuleringar användas så att texten fortfarande är läsbar.⁶²

D.1.4.3. Kodifieringar och omarbetningar

Särskilda regler gäller för kodifieringsaktens titlar (se punkt [C.3.1](#)) och

⁶¹ Reglerna som tillämpas med avseende på kommissionens förslag kan avvika något.

⁶² Till exempel: ”Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1137/2008 av den 22 oktober 2008 om anpassning till rådets beslut 1999/468/EG av vissa rättsakter som omfattas av det förfarande som anges i artikel 251 i fördraget, med avseende på det föreskrivande förfarandet med kontroll – Anpassning till det föreskrivande förfarandet med kontroll – Del I”.

omarbetningar (se punkt [C.4.1](#)).

D.1.4.4. Ändring av tjänsteföreskrifterna

I förordningar om ändring av tjänsteföreskrifterna anges ämnet direkt utan att förordningen om fastställande av tjänsteföreskrifterna nämns (eftersom grundbestämmelserna är spridda i flera akter):

”EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

(EU, Euratom) [2015]/[1]

av den...

om ändring av tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen [och anställningsvillkor för övriga anställda i Europeiska unionen] [när det gäller ...]”

och inte:

”EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

(EU, Euratom) [2015]/[1]

av den...

om ändring av förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 [när det gäller ...]”.

D.2. UTFORMNING AV BEAKTANDELED

D.2.1. Allmänt

Se punkt [9](#) GPH.

D.2.2. Beaktandedel om den rättsliga grunden

Se del A, rutorna [F](#) och [G](#).

D.2.3. Beaktandedel om det förslag till akt som lagts fram för lagstiftaren

Se del A, rutorna [H1](#)-[H4](#).

D.2.4. Beaktandedel om översändande till de nationella parlamenten

Se del A, ruta [I](#).

D.2.5. Beaktandedel om samråd

Se del A, rutorna [J](#) – [O](#).

D.2.5.1. Samråd som inte leder till ett yttrande

Om fördragen kräver samråd med en institution eller ett organ, men detta samråd inte leder till ett yttrande, ska beaktandedet om samråd, som vanligen lyder ”med beaktande av yttrandet av ...[institutionens eller organets namn]” ersättas med ”efter att ha hört ...[institutionens eller organets namn]”. I dessa fall anges beaktandedet utan fotnot eller annan precisering.

D.2.5.2. Mer än ett yttrande avges

Det händer att ett rådgivande organ avger mer än ett yttrande. I så fall måste samtliga yttranden nämnas, tillsammans med eventuella uppgifter om offentliggörande.

Om till exempel Europeiska ekonomiska och sociala kommittén har avgett två yttranden och de har offentliggjorts, ska beaktandedet och fotnoten ha följande lydelse:

”med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttranden* ,

* EUT ... och EUT”

Om endast kommitténs första yttrande har offentliggjorts ska beaktandedet och fotnoten ha följande lydelse:

”med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande* ,

* Yttrande av den [17 mars 2010] (EUT ...) och yttrande av den [8 september 2011] (ännu ej offentliggjort i EUT). ”

D.2.5.3. Frivilligt samråd enligt fördragen

Beaktandedet ”med beaktande av yttrandet av ...[institutionens eller organets namn] måste även anges när ett yttrande har avgetts till följd av ett frivilligt samråd enligt fördragen (till exempel enligt artikel 304 första stycket andra och tredje meningarna i EUF-fördraget). När Europaparlamentets eller rådets, eller båda institutionernas, samråd är frivilligt och inte leder till att ett yttrande avges, ersätts det beaktandedet med ”efter att ha hört ...[institutionens eller organets namn]”, utan fotnot eller annan precisering. När kommissionens samråd är frivilligt och inte leder till att ett yttrande avges, nämns inte detta i beaktandedet.

D.2.5.4. Samråd som inte föreskrivs i fördragen

Yttranden som inte föreskrivs i fördragen (till exempel yttranden från Europeiska datatillsynsmannen eller från tekniska organ) nämns inte i beaktandedet. De nämns vanligen i slutet av skälen, med den formulering som anges i punkt [C.6.](#)

D.2.6. Beaktandedet om lagstiftningsförfarandet

D.2.6.1. Antagande vid första behandlingen

Beaktandedet och fotnoten lyder:

”i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet,^{*} och

* Europaparlamentets ståndpunkt av den ... [(EUT ...)/(ännu ej offentliggjord i EUT)] och rådets beslut av den ...”

D.2.6.2. Antagande vid andra behandlingen

Beaktandedet och fotnoten lyder:

”i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet,^{*} och

* Europaparlamentets ståndpunkt av den ... [(EUT ...)/(ännu ej offentliggjord i EUT)] och rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den ... [(EUT ...)/(ännu ej offentliggjord i EUT)]. Europaparlamentets ståndpunkt av den ... [(EUT ...)/(ännu ej offentliggjord i EUT)] [och rådets beslut av den ...⁶³].”

D.2.6.3. Antagande vid tredje behandlingen

Beaktandedet och fotnoten lyder:

”i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, [på grundval av det gemensamma utkast som förlikningskommittén godkände den ...,]^{*} och

* Europaparlamentets ståndpunkt av den ... [(EUT ...)/(ännu ej offentliggjord i EUT)] och rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den ... [(EUT ...)/(ännu ej offentliggjord i EUT)]. Europaparlamentets ståndpunkt av den ... [(EUT ...)/(ännu ej offentliggjord i EUT)]. Europaparlamentets lagstiftningsresolution av den ... [(EUT ...)/(ännu ej offentliggjord i EUT)] och rådets beslut av den ...”

D.3. UTFORMNING AV SKÄL

Allmänna regler för skäl: se punkterna [10](#) och [11](#) GPH samt del A, ruta [R](#).

Specialregler och formuleringar:

⁶³ Orden ”och rådets beslut av den ...” anges när rådet har antagit alla parlamentets ändringar vid andra behandlingen. Orden anges inte (därför att de inte behövs) när parlamentet, vid andra behandlingen, har godkänt rådets ståndpunkt vid första behandlingen.

- delegerade akter: se punkt [C.1.1](#),
- genomförandeakter: se punkterna [C.2.1.1](#) och [C.2.2](#),
- kodifiering: se punkt [C.3.2](#),
- omarbetning: se punkterna [C.4.2.1](#) och [C.4.2.2](#) angående direktiv och [C.4.3.1](#) angående förordningar och beslut,
- proportionalitet och subsidiaritet: se punkt [10.15](#) GPH samt punkt [C.5](#),
- samråd som inte föreskrivs i fördragen: se punkt [C.6](#),
- finansiella bestämmelser: se punkterna [C.8.1.1](#) och [C.8.2.1](#),
- ändringsakter: se punkterna [18.11](#) och [18.12](#) GPH,
- Schengenakter och andra akter som omfattas av tredje delen avdelning V i EUF-fördraget: se punkt [C.13](#).

D.4. UTFORMNING AV ARTIKELDELEN

D.4.1. Allmänt

Se punkterna [12](#) - [15](#) GPH.

D.4.2. Standardstruktur

Se [del B](#).

D.4.3. Underindelning

Artiklar kan grupperas i delar, avdelningar, kapitel och avsnitt och delas in i **underordnade** delar av artiklar som numrerade punkter, stycken, led och strecksatser: se punkterna [4.4](#), [4.5](#), [7.3](#) och [15.4](#) GPH.

Av praktiska skäl och särskilt för att se till att fotnotshänvisningar är identiska på alla språk ska uppdelningen av texter i **meningar** (som inleds med stor bokstav och avslutas med en punkt) vara densamma i alla språkversioner. Om denna princip förorsakar problem i ett språk används semikolon vid behov för att dela upp meningen.

Eftersom artiklar, punkter och stycken utgör självständiga enheter är det ofta lämpligt, och till och med nödvändigt, att upprepa uttryck från en föregående artikel eller punkt eller ett föregående stycke samt ange fullständiga hänvisningar, vilket visas i följande exempel:

I stället för att skriva

”1. Kommissionen ska vidta alla nödvändiga åtgärder ...

2. **Den** ska anta **dess** åtgärder i enlighet med det förfarande ...”,

bör man skriva:

”1. Kommissionen ska vidta alla nödvändiga åtgärder ...

2. **Kommissionen** ska anta **de** åtgärder som avses i punkt 1 i enlighet med det förfarande ...”.

D.4.4. Uppräkningar

D.4.4.1. Uppräkningar i en mening, utan inledningsfras

I en och samma mening är det lämpligt att uttrycka sambandet mellan enskilda led i en uppräkningsfras enligt följande:

- vid kumulativ uppräkningsfras, ”och”
- vid alternativ uppräkningsfras, ”antingen ... eller ...”,
- vid blandad uppräkningsfras (dubbel hypotes: en post i uppräkningsfrasen, eller flera av dem eller alla): man kan t.ex. använda formuleringen ”... eller ... eller båda” eller, om det inte går att hitta en smidigare formulering och det inte är möjligt att använda en inledningsfras, uttrycket ”och/eller”.

Bindeordet ”eller” bör endast användas när sambandet är uppenbart, eftersom betydelsen av detta bindeord – vilket EU-domstolen har slagit fast⁶⁴ – varierar beroende på sammanhanget.

D.4.4.2. Uppräkningsfras som föregås av en inledningsfras

Det är viktigt att se till att alla led i en uppräkningsfras är samordnade med varandra och direkt kopplade till inledningsfrasen. Därför bör en uppräkningsfras inte innehålla självständiga meningar eller stycken (se särskilt exemplet i punkt 15.3 GPH). ”Sandwichkonstruktioner”, där meningen påbörjas i inledningsfrasen och fortsätter efter uppräkningsfrasen, bör också undvikas.⁶⁵

Det bör vidare klargöras om den uppräkningsfras som följer på inledningsfrasen är kumulativ, alternativ eller blandad (se punkt D.4.4.1). Detta bör om

⁶⁴ Domstolens dom av den 12 juli 2005, [Kommissionen mot Frankrike](#), C-304/02, ECLI:EU:C:2005:444, punkt 83.

⁶⁵ Meningen bör till exempel formuleras så här:

”Medlemsstaterna ska förbjuda att djur som hålls eller föds upp för livsmedelsproduktion utfodras med

a) animaliskt protein, eller
b) bearbetat animaliskt protein.”

och inte:

”Medlemsstaterna ska förbjuda utfodring med

a) animaliskt protein, eller
b) bearbetat animaliskt protein
till djur som hålls eller föds upp för livsmedelsproduktion.”

möjligt göras i själva inledningsfrasen genom ord som "[vart och ett av/var och en av/båda/samtliga] följande", "en/ett av följande" eller "en/ett eller flera av följande". När det inte är möjligt att markera sambandet mellan de olika leden i uppräkningsfrasen, kan det uttryckas genom tillägg av "och", "eller", "och/eller" i slutet av uppräkningsfrasens näst sista led. Den metoden kan dock vara problematisk om uppräkningsfrasen ändras senare och på grund av den ibland tvetydiga innebörden av bindeordet "eller" (se punkt [D.4.4.1](#)).

Om inledningsfrasen innehåller ett ord eller uttryck som pekar framåt (t.ex. följande) mot uppräkningsfrasen avslutas den med kolon (:) ⁶⁶

I en sådan uppräkningsfras inleds de olika leden med versal och varje led avslutas med punkt. Observera att denna typ av uppräkningsfras alltid måste väljas om något led är uppdelat på flera meningar eller om ett led i uppräkningsfrasen är uppdelat i flera stycken. Långa definitioner följer också detta mönster.

Om ett framåtsyftande uttryck saknas, används i svenskan inget skiljetecken, utan meningen fortsätter. Leden i uppräkningsfrasen inleds med **gemen** och varje led avslutas med kommatecken, utom det sista ledet som avslutas med punkt.

När uppräkningsfrasen är lång eller består av mer komplexa led, är det bättre att använda **siffror** eller **bokstäver** för de olika leden och avsluta dem med **kommatecken** (,) eller punkt (det sista ledet avslutas med punkt).

När uppräkningsfrasen är kort och består av enkla led, kan **strecksatser** som avslutas med **kommatecken** användas (utom det sista ledet som avslutas med punkt).

När uppräkningsfrasen innehåller flera nivåer bör a), b) etc. användas för den första nivån, i), ii) etc. för den andra och strecksatser för den tredje. I artikeln om definitioner (se punkt [C.7](#)) och i ändringsbestämmelser (se punkt [C.9.1](#)) inleds däremot punktnumreringen med 1., 2. etc, sedan a), b) etc., därefter i), ii) och sist strecksatser.

D.4.4.3. Uppräkningsfraser i tabeller

I tabeller börjar leden i en uppräkningsfras med versal eller med gemen (beroende på vilket system som väljs), i vissa fall utan avslutande skiljetecken.

D.4.5. Rubriker och innehållsförteckningar

⁶⁶ När underindelningarna a, b osv. används utan inledningsfras inom en punkt utgör de egentliga underpunkter som avslutas med skiljetecknet punkt.

Artiklar kan ges en rubrik för att hjälpa läsaren att hitta bestämmelser av intresse. Rubrikerna bör vara korta och sammanfatta artikelns innehåll. Valet att sätta rubriker eller ej på artiklarna bör vara konsekvent genom hela akten, antingen har inga artiklar en rubrik, eller så har alla artiklar det.

Delar, avdelningar, kapitel och avsnitt bör ha en rubrik.

Vid behov bör långa akter inledas med en innehållsförteckning.

D.5. UTFORMNING AV BILAGOR

D.5.1. Allmänt

Se punkt [22](#) GPH.

D.5.2. Form, disposition och numrering

Även om bilagornas utformning inte följer bestämda regler, bör de inte indelas i artiklar, eftersom det kan leda till förväxling med artikeldelen. De bör inte heller innehålla bilder med text.

D.5.3. Innehållsförteckning

Vid behov bör långa bilagor inledas med en innehållsförteckning.

D.6. INTERNA HÄNVISNINGAR

D.6.1. Allmänt

Se punkterna [16](#), [16.1](#), [16.1.1](#), [16.2](#), [16.4](#), [16.7](#) - [16.9](#) och [16.17](#) GPH.

D.6.2. Allmänna hänvisningar till akten

- ”denna förordning/den här förordningen”
- ”detta direktiv/det här direktivet”
- ”detta beslut/det här beslutet”⁶⁷

D.6.3. Hänvisningar till beaktandedel

”i [första] beaktandedelet”

D.6.4. Hänvisningar till skäl

- När akten innehåller flera numrerade skäl: ”(i) skäl [1]”
- När akten endast innehåller ett skäl: ”(i) skälet”

⁶⁷ På svenska skrivs i allmänhet ”i denna förordning/i detta direktiv/beslut” och endast vid risk för förväxling används uttrycket ”i den här förordningen/i det här direktivet/beslutet”.

D.6.5. Hänvisningar till artikeldelens delar

D.6.5.1. Terminologi

Använd de uttryck som anges i tredje kolumnen i tabellen i punkt [15.4](#) GPH. Hänvisningar till inledningsfrasen i en uppräkningsform kan ha formen ”inledningsfrasen” eller ”inledningen”.

D.6.5.2. Hänvisningens struktur

En hänvisning till en bestämmelse måste ofta innehålla flera underindelningar för att exakt identifiera bestämmelsen. I den engelska versionen anges underindelningarna vanligen i stigande ordning⁶⁸, utom i fråga om numrerade underindelningar av artiklar, eller där det inte föreligger någon risk för sammanblandning.

I den svenska versionen anges dessa underindelningar i fallande ordning:

- artikel 1.1 andra meningen
- punkt 1 tredje stycket inledningen

Av de överordnade leden anges endast de som inte är gemensamma för den bestämmelse som det hänvisas till och den bestämmelse som innehåller hänvisningen. Om man exempelvis i artikel 3.1 b första strecksatsen vill hänvisa till led a andra strecksatsen i samma punkt skriver man

... i led a andra strecksatsen

och inte:

... i artikel 3.1 a andra strecksatsen

eller

... i led a andra strecksatsen i denna punkt

Vid hänvisningar till artiklar som i sin tur omfattas av en eller flera ”överordnade” indelningar (del, avdelning, kapitel, avsnitt) behöver dessa indelningar inte anges, eftersom artikelnumreringen är löpande i hela akten:

Artikel 2

och inte:

⁶⁸

Exempel:

- the second sentence of Article 1(1)
- at the beginning of the third subparagraph of paragraph 1

Avsnitt I artikel 2.

Eftersom bilagan per definition utgör en integrerad del av den akt den fogas till (se punkt [22.3](#) GPH), bör hänvisningar i bilagan till en del av artikeldelen utformas på samma sätt som motsvarande hänvisning i en del av artikeldelen.

Exempel:

- ”den förteckning som avses i artikel 4.3”.

D.6.5.3. Multipla hänvisningar

Vid hänvisningar till underindelningar av samma typ, där en eller flera av dessa åtföljs av underindelningar på lägre nivå, ska reglerna i punkt [D.6.5.2](#). följas, och plural ska användas för den aktuella benämningen.

Exempel:

- **artiklarna** 1, 2.2 a och 3.1

[och inte artikel 1, artikel 2.2 a och artikel 3.1]

- Kapitlen I och II

[och inte: Kapitel I **och** **kapitel** II]

- Artiklarna 1, 4 och 9

- Artiklarna 1–4

- Artiklarna 1–4 och 9

- första och tredje strecksatserna

Undantag görs vid benämningar åtföljda av enheter på lägre nivå som skrivs med bokstäver (t.ex. stycke och strecksats), eller vid benämningar i längre och mer komplicerade hänvisningar. Av tydlighetsskäl upprepas sådana benämningar:

- artikel 2 och artikel 3 första stycket (och inte artiklarna 2 och 3 första stycket).
- punkt 1.5 och punkt 2 andra stycket (och inte punkterna 1.5 och 2 andra stycket).
- artiklarna 1 och 3, artikel 5.2 första stycket, artiklarna 5.3, 8, 9 och 16, artikel 56 första stycket första strecksatsen samt artiklarna 71 och 99 (och inte artiklarna 1, 3, 5.2 första stycket, 5.3, 8, 9, 16, 56 första stycket första strecksatsen, 71 och 99).

Uppräkningsmetoderna förekommer ofta samtidigt:

— artikel 1, artikel 5.2 första stycket samt artiklarna 6–9

Om en uppräkningsmetod endast omfattar tre på varandra följande tal bör de inte dras samman, utan anges var för sig.

Exempel:

— artiklarna 2, **3 och 4**

[och inte: artiklarna 2–4]

D.6.5.4. Uttryck som bör undvikas i en hänvisning

Vid hänvisningar i en akt till en underindelning i samma akt bör ord som ”föregående” eller ”följande” inte användas, utan man bör ange en exakt hänvisning till underindelning.

Den exakta hänvisningen bör inte heller kompletteras med uttryck som ”ovan(nämnda)” eller ”nedan”.

Ord som ”inbegripet” eller liknande används inte i en förteckning över bestämmelser, eftersom alla angivna moment automatiskt inbegrips.

Uttrycket ”i denna förordning (artikel, punkt osv.)” alternativt ”i den här förordningen (artikeln, punkten osv.)” bör endast användas vid risk för sammanblandning.

Exempel:

Inom samma artikel bör en hänvisning i punkt 5 till punkterna 1–4 i samma artikel lyda:

”Förfarandet i punkterna 1–4 ...”

och inte:

”Det förfarande som anges i **ovanstående** punkter ...”

eller

”Det förfarande som anges i punkterna 1–4 **ovan**...”.

Vid risk för oklarhet används dock följande formulering:

”Det förfarande som anges i punkterna 1-4 **i denna artikel/den här artikeln** ...”

D.6.6. Hänvisningar till bilagor

– Om akten endast innehåller en bilaga: ”(i) bilagan”

- Om akten innehåller mer än en bilaga: "(i) bilaga [I]"

Om det finns risk för sammanblandning, bör en hänvisning läggas till i den akt där hänvisningen görs: "bilagan **till** [denna förordning]" eller "[tabellen i bilagan **till** [denna förordning]]" [inte: ... **fogad till**...].

Bilagor utgör per definition en integrerad del av den akt de fogas till (se punkt [22.3](#) GPH). Formuleringar som "utgör en integrerad del av [denna förordning]" bör därför inte förekomma i hänvisningar till bilagor.

D.7. EXTERNA HÄNVISNINGAR

D.7.1. Allmänt

Se punkterna [16](#), [16.1](#), [16.1.2](#), [16.2](#), [16.3-16.10](#), [16.17](#) och [16.18](#) GPH.

D.7.2. Hänvisningar till primärrätten

D.7.2.1. Fördragen

Hänvisning sker först till fördraget om Europeiska unionen, därefter till fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och till fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen

Första hänvisningen:

- fördraget om Europeiska unionen
- fördraget om Europeiska unionens funktionssätt
- fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen

Dessa hänvisningar följs inte av en hänvisning till offentliggörandet i EUT.

Följande hänvisningar:

Om den aktuella texten endast hänvisar till ett fördrag kan ordet "fördraget" användas.

Om den aktuella texten hänvisar till flera fördrag används de berörda fördragens fullständiga titel. När det är lämpligt kan följande akronymer eller förkortningar användas:

- "EU-fördraget" för fördraget om Europeiska unionen
- "EUF-fördraget" för fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,
- "Euratomfördraget" för fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen

En kortform kan användas av utrymmesskäl: se punkt [D.1.4.1](#).

Hänvisningar till artiklar, avsnitt, kapitel, avdelningar och delar i EU-fördraget och EUF-fördraget baseras på den **konsoliderade version** som omnumrerats enligt Lissabonfördraget⁶⁹, **utan hänvisning till den tidigare numreringen**.

Den regeln gäller även vid **ändring** av akter som antogs innan Lissabonfördraget trädde i kraft och som därför innehåller hänvisningar enligt den tidigare numreringen. I ändringsakterna baseras hänvisningarna på den konsoliderade versionen. En eventuell bristande överensstämmelse mellan oförändrade delar av den ändrade akten och delar som berörs av ändringsakten när det gäller numreringen rättas senare i samband med en kodifiering.

Vid omnämnande av en **titel** som innehåller en hänvisning baserad på den tidigare numreringen, ändras denna hänvisning så att den följer den konsoliderade versionen. Den justerade numreringen åtföljs av en anmärkning enligt följande modell:

”¹ [Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/101/EG av den 16 september 2009 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 54 andra stycket i fördraget avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga inom gemenskapen (EUT L 258, 1.10.2009, s. 11).]

Redaktionell anmärkning: Titeln på [direktiv 2009/101/EG] har justerats för att ta hänsyn till omnumreringen av artiklarna i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, i enlighet med artikel 5 i Lissabonfördraget; den ursprungliga hänvisningen var till [artikel 48 andra stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen].”.

D.7.2.2. Protokoll

Första omnämnandet:

— protokoll [nr 19] [om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar], fogat till [fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt]

Denna typ av hänvisning följs inte av en hänvisning till offentliggörandet i EUT.

Följande hänvisningar:

— protokoll nr [19]

⁶⁹ I enlighet med artikel 5 i Lissabonfördraget **omnumreras** artiklarna, avsnitten, kapitlen, avdelningarna och delarna i EU-fördraget och EG-fördraget, ändrade genom det förstnämnda fördraget, i enlighet med **jämförelsetabellerna** i bilagan till det fördraget. En **konsoliderad version** togs fram på grundval härav.

D.7.2.3. Anslutningsakter

— med beaktande av anslutningsakten [för Österrike, Finland och Sverige]

eller, om en uppräknings av de anslutande medlemsstaterna är för tung och syftningen är klar:

— [2003] års anslutningsakt⁷⁰

Vid hänvisning till anslutningsakter används alltså kortformen utan att anslutningsfördraget nämns och utan hänvisning till EUT.

D.7.3. Hänvisningar till andra rättsakter

D.7.3.1. Identifiering av den akt som hänvisningen avser

Hänvisningar till andra rättsakter:

- i titlar, se punkt [16.10.1](#) GPH,
- i beaktandedel, se punkt [16.10.2](#) GPH,
- i resten av akten (skäl, artiklar och bilagor), se punkt [16.10.3](#) GPH.

Undantag från punkt [16.10.3](#) första strecksatsen GPH kan göras när skäl, artiklar eller bilagor innehåller en **förteckning** över akter. I dessa fall kan akten omnämnas med fullständig titel i själva förteckningen och med EUT-hänvisningen i en fotnot.

När ett antal akter av **samma typ** som antagits av **samma institution** (eller institutioner) nämns efter varandra, för första gången i skälen, artiklarna eller bilagorna, anges typen av akt och institutionen (eller institutionerna) en gång (och upprepas inte avseende varje akt) och fotnotshänvisningen förs in efter respektive akts ordningsnummer.

Exempel:

"Arbetstagarnas rättigheter bör även fortsättningsvis omfattas av de nationella bestämmelser som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14/EG* och 2009/38/EG**.

⁷⁰ Referensåren för anslutningsakterna är

- 1972 (Danmark, Irland och Förenade kungariket),
- 1979 (Grekland),
- 1985 (Spanien och Portugal),
- 1994 (Österrike, Finland och Sverige),
- 2003 (Tjeckien, Estland, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen, Slovenien, Slovakien),
- 2005 (Bulgarien, Rumänien),
- 2012 (Kroatien).

-
- * Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14/EG av den 11 mars 2002 om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen (EGT L 80, 23.3.2002, s. 29).
 - ** Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/38/EG av den 6 maj 2009 om inrättande av ett europeiskt företagsråd eller ett förfarande i gemenskapsföretag och grupper av gemenskapsföretag för information till och samråd med arbetstagare (EUT L 122, 16.5.2009, s. 28)."

När ett antal akter av **samma typ** nämns efter varandra i skälen, artiklarna eller bilagorna och dessa akter redan har nämnts tidigare i akten, anges typen av akt en gång (i stället för att upprepas avseende varje akt).

Exempel:

"Förordningarna (EU) 2017/1129 och (EU) 2017/1131"

I enlighet med EUF-fördraget⁷¹ ska ordet "delegerad" eller "genomförande" införas i titeln på **delegerade akter** respektive **genomförandeakter**. Dessa ord ska upprepas i alla hänvisningar till en delegerad akt eller en genomförandeakt, inte bara första gången akten nämns: "Delegerad förordning (EU) 2015/1798".

Vissa akter offentliggörs i EUT med **två nummer**: ett nummer som fastställs av lagstiftaren och ett nummer som fastställs av Publikationsbyrån.⁷² Båda numren ska anges vid hänvisningar till akten.

Till exempel:

Första hänvisningen:

"Europeiska centralbankens beslut (EU) 2015/529 ... (ECB/2015/1)"

-
- * Europeiska centralbankens beslut (EU) 2015/529 av den 21 januari 2015 om ändring av beslut ECB/2004/3 om allmänhetens tillgång till Europeiska centralbankens handlingar (ECB/2015/1) (EUT L 84, 28.3.2015, s. 64)."

Följande hänvisningar:

"Beslut (EU) 2015/22 (ECB/2015/1)"

En hänvisning till **tjänsteföreskrifterna** för tjänstemän i Europeiska unionen och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska unionen

⁷¹ Artikel 290.3 för delegerade akter och artikel 291.4 för genomförandeakter.

⁷² Mer information finns i Publikationsbyråns meddelande [Harmonisering av numreringen av EU:s rättsakter](#).

utformas, med hänsyn till deras särart, på följande sätt i skäl, artiklar och bilagor:

”... tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen [och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska unionen], vilka fastställs i rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68*.

* EGT L 56, 4.3.1968, s. 1.”

Angående hänvisningar till akter som i titeln nämner en bestämmelse i ett av **fördragen**, se punkt [D.7.2.1.](#)

Endast **första offentliggörandet** av akten nämns i fotnoten och vare sig senare ändringar eller rättelser nämns. Enda undantaget från denna regel är när titeln på en akt som omfattas av en kodifiering har ändrats eller när avsikten är att göra en statisk hänvisning (se punkt [16.14](#) GPH samt punkt [D.8.2](#)).

Hänvisningar till en rättsakt ska vara **exakta**. Därför bör allmänna hänvisningar undvikas, särskilt i artikeldelen, och hänvisningar ska om möjligt avse specifika bestämmelser.

Exempel:

”Förfarandet i **artikel 2** i förordning ...”

och inte:

”Förfarandet i förordning ...”

D.7.3.2. Identifiering av de skäl som hänvisningen avser

Se, angående identifiering av skälet, punkt [D.6.4](#), och, angående identifiering av akten, punkt [D.7.3.1](#).

Exempel:

”skäl 1 i förordning (EU) 2015/10”

Vid hänvisningar till skäl i en akt som antogs före den 7 februari 2000, då skälen var onummerade, används ordningstal som skrivs med bokstäver:

”det [första] skälet”.

D.7.3.3. Identifiera den del i artikeldelen som hänvisningen avser

Se, angående identifiering av den aktuella delen i artikeldelen, punkt [D.6.5](#), och, angående identifiering av akten, punkt [D.7.3.1](#).

Exempel:

”artikel 3.2 andra stycket i förordning (EU) 2015/10”

D.7.3.4. Identifiering av den bilaga som hänvisningen avser

Se, angående identifiering av bilagan, punkt [D.6.6](#), och, angående identifiering av akten, punkt [D.7.3.1](#).

Exempel:

- När akten endast innehåller en bilaga: ”bilagan till [förordning ...]”
- När akten innehåller mer än en bilaga: ”bilaga [I] till [förordning ...]”

D.7.4. Hänvisningar till Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och Europakonventionen

Vid hänvisningar till stadgan är det tillräckligt att hänvisa till ”Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna”. Denna hänvisning följs inte av en EUT-hänvisning.

Vid hänvisningar till Europakonventionen hänvisas till ”den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna”.

D.7.5. Hänvisningar till Europaparlamentets resolutioner och beslut

Exempel:

”Europaparlamentets [resolution/beslut] av den [27 november 2014] [om stöd till konsumenters rättigheter på den digitala inre marknaden]*

* [EUT .../ännu ej offentliggjord/offentliggjort i EUT].”

D.7.6. Hänvisningar till rådets resolutioner

Exempel:

”rådets resolution av den [18 november 2010] [om EU:s strukturerade dialog om idrott]*

* [EUT .../ännu ej offentliggjord i EUT].”

D.7.7. Hänvisningar till meddelanden från kommissionen

Exempel:

”Meddelande från kommissionen av den [25 oktober 2013] om [Avveckling av kärntekniska anläggningar och hantering av radioaktivt avfall: Förvaltning av ansvaret på det kärntekniska

området som resultat av Gemensamma forskningscentrums (GFC) verksamhet inom ramen för Euratomfördraget]”

D.7.8. Hänvisning till ett avgörande av domstolen

I brödtexten ska en hänvisning till ett beslut av Europeiska unionens domstol minst innehålla uppgift om typen av avgörande (dom, beslut, förslag till avgörande) och domstolens namn (domstolen, tribunalen, personaldomstolen). Målets vedertagna namn och datum för avgörandet kan anges om det anses lämpligt.

Exempel:

”Förordning (EG) nr 304/2003 ogiltigförklarades genom en dom av domstolen* ...”

”Genom domstolens dom av den 10 januari 2006 i mål C-178/03*, kommissionen mot parlamentet och rådet, ogiltigförklarades förordning (EG) nr 304/2003 ...”

En sådan hänvisning följs alltid av en standardfotnot. I fotnoten anges i tur och ordning:

- typ av avgörande (dom, beslut, förslag till avgörande),
- domstolens namn (domstolen, tribunalen, personaldomstolen),
- datum för avgörandet,
- målets vedertagna namn (som fastställs av domstolen i enlighet med dess interna regler: institutioner och medlemsstater anges i kortform, namnet på en av parterna i förfarandet i fråga om en begäran om förhandsavgörande, etc.),
- målets nummer,
- ECLI-hänvisning,
- i tillämpliga fall, berörd punkt/berörda punkter i avgörandet.

Exempel:

”*,* Domstolens dom av den 10 januari 2006, kommissionen mot parlamentet och rådet, C-178/03, ECLI:EU:C:2006:4, punkterna 60-65.”

Denna metod är tillämplig på domstolens avgöranden som offentliggjorts på papper i Rättsfallssamlingen och på nyare avgöranden som endast offentliggörs elektroniskt.

Om man hänvisar till samma avgörande flera gånger i en akt, anges en kortform vid första omnämmandet (exempelvis ”domen i målet kommissionen mot parlamentet och rådet”, ”domen av den 10 januari 2006” eller ”domen i mål C-178/03”).

D.7.9. Hänvisningar till internationella avtal

Ett internationellt avtal som har offentliggjorts i EUT nämns alltid tillsammans med motsvarande EUT-hänvisning, även om avtalet inte ursprungligen ingåtts av unionen utan exempelvis av Europarådet.

Hänvisningen anger den sida i EUT där avtalet börjar, och inte sidan avseende det beslut som det åtföljer.

I fråga om avtal som inte är offentliggjorda i EUT är det lämpligt att ange plats och datum för undertecknande.

Exempel:

- ”Avtalet mellan Konungariket Norge och Europeiska unionen om en norsk finansiell mekanism för perioden 2014–2021*

* EUT L 141, 28.5.2016, s. 11.”

- ”Wienkonventionen om traktaträtten, undertecknad i Wien den 23 maj 1969.”

Av punkterna D.8.1 och D.8.2 följer att det bör framgå av en hänvisning till ett internationellt avtal om den är dynamisk eller statisk.

D.7.10. Hänvisningar till internationella organisationers akter

Hänvisningar till internationella organisationers akter bör normalt (i brödtexten) ange i tur och ordning typen av akt, datum, upphovsman och fullständig titel. Om samma akt nämns flera gånger i en akt, anges en kortform vid första omnämmandet (exempelvis *Internationella arbetsorganisationens rekommendation*).

D.7.11. Hänvisningar till icke-bindande akter

Se punkt [17](#) GPH.

D.7.12. Hänvisningar till *Europeiska unionens officiella tidning*

Se [punkt 3.1 i interinstitutionella publikationshandboken](#).

D.8. DYNAMISKA OCH STATISKA HÄNVISNINGAR

D.8.1. Dynamiska hänvisningar

En hänvisning är ”dynamisk” om den ska anses syfta på bestämmelsen i dess aktuella lydelse, dvs. efter eventuella ändringar. Se vidare punkterna [16.11–16.13](#) och [16.17](#) GPH.

En hänvisning till en bestämmelse i en unionsakt är dynamisk om inget annat anges. I en hänvisning till en bestämmelse i en akt som inte är en unionsakt måste det anges att den är dynamisk, om det är avsikten.

Exempel på en dynamisk hänvisning till en bestämmelse i en unionsakt:

”Artikel 10 i förordning (EU)”

Exempel på dynamiska hänvisningar till en bestämmelse i en akt som inte är en unionsakt:

”Artikel 10 i konventionen av den ... om ..., i dess ändrade lydelse,”

”Artikel 10 i konventionen av den ... om ..., i dess senaste i Europeiska unionen tillämpliga version,”

D.8.2. Statiska hänvisningar

En hänvisning är statisk när den syftar på en bestämd version av en bestämmelse. För närmare förklaringar, se punkterna [16.14-16.17](#) GPH.

En hänvisning till en bestämmelse i en unionsakt är endast statisk om detta uttryckligen anges. I en hänvisning till en bestämmelse i en akt som inte är en unionsakt bör det anges att den är statisk, om det är avsikten.

Exempel på en statisk hänvisning till en bestämmelse i en unionsakt i en viss version från ett bestämt datum:

”Artikel 10 i förordning (EU) ..., i den version som är i kraft den ...”

”Artikel 10 i förordning (EU) ..., i den version som är tillämplig den ...”

Exempel på en statisk hänvisning till en bestämmelse i en unionsakt i dess ändrade lydelse enligt en viss akt:

”Artikel 10 i förordning (EU) ..., i dess ändrade lydelse enligt förordning (EU) ...”

Exempel på en statisk hänvisning till en bestämmelse i en akt som inte är en unionsakt i dess ursprungliga lydelse:

”Artikel 10 i konventionen av den ... om ..., i dess ursprungliga lydelse”

Exempel på en statisk hänvisning till en bestämmelse i en akt som inte är en unionsakt i dess ändrade lydelse enligt en viss akt:

”Artikel 10 i konventionen av den ... om ..., i dess ändrade lydelse enligt protokoll av den ... om ...”

D.9. HÄNVISNINGAR TILL ENHETER

D.9.1. Hänvisningar till unionen och Europeiska

atomenergigemenskapen

Först hänvisas till Europeiska unionen, därefter till Europeiska atomenergigemenskapen.

Första hänvisningen:

- Europeiska unionen
- Europeiska atomenergigemenskapen

Följande hänvisningar:

- unionen
- gemenskapen

En kortform kan användas av utrymmesskäl: se punkt [D.1.4.1](#).

D.9.2. Hänvisningar till unionens institutioner och organ

Den ordning i vilken institutioner och organ anges i **brödtext** följer alltid den ordning i vilken de anges i den del av fördragen som berör institutionerna, nämligen Europaparlamentet, Europeiska rådet, rådet, kommissionen, Europeiska unionens domstol, Europeiska centralbanken, Revisionsrätten, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Europeiska investeringsbanken. I **beaktanded** följs dock den ordning som anges i del A ovan.

<i>Fullständig officiell benämning</i>	<i>Kortform</i>	<i>Förkortning</i>	<i>Benämning i akter som omfattas av det ordinarie lagstiftningsförfarandet</i>
Europaparlamentet	Europaparlamentet (parlamentet)	EP	Europaparlamentet
Europeiska rådet	Europeiska rådet	—	Europeiska rådet ¹
Europeiska unionens råd	Rådet (Europeiska unionens råd)	—	Rådet ²
Europeiska kommissionen ³	kommissionen	—	Kommissionen ²
Europeiska unionens domstol ⁴	Domstolen ⁵	—	Europeiska unionens domstol, domstolen ⁶
Europeiska centralbanken	Europeiska centralbanken (banken) ⁵	ECB ⁷	Europeiska centralbanken
Revisionsrätten	Revisionsrätten ⁵	—	Revisionsrätten
Europeiska ekonomiska och sociala kommittén ⁸	Europeiska ekonomiska och sociala kommittén (kommittén) ⁵	EESK	Europeiska ekonomiska och sociala kommittén
Regionkommittén	Regionkommittén (kommittén) ⁵	ReK	Regionkommittén
Europeiska investeringsbanken	Europeiska investeringsbanken (banken) ⁵	EIB	Europeiska investeringsbanken

¹ Använd alltid det fullständiga namnet.

² Använd det fullständiga namnet vid första omnämnandet i ingressen.

³ Används endast i EU-fördraget (se artikel 13).

⁴ Europeiska unionens domstol består av domstolen, tribunalen och specialdomstolar (artikel 19 i EU-fördraget). Hittills är den enda specialdomstolen "Europeiska unionens personaldomstol" (allmänt känd som "personaldomstolen") - se bilagan till protokoll (nr 3) om stadgan för Europeiska unionens domstol fogat till EU-fördraget, EUF-fördraget och Euratomfördraget). En hänvisning till ett avgörande av en av dessa domstolar ska alltid innehålla uppgift om domstolen i fråga och inte hänvisa till institutionen som helhet (se punkt [D.7.8](#)).

⁵ Använd endast kortformen (inom parentes) om det inte föreligger någon risk för missförstånd.

⁶ Termen "domstolen" används dock i beaktanded (se del A, rutorna [H 3](#) och [K](#)).

⁷ Förkortningen används i protokoll nr 4 om stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget.

⁸ Det fullständiga namnet på EESK i EUF-fördraget är "ekonomiska och sociala kommittén", men tillägget av "Europeiska" är brukligt.

D.9.3. Hänvisningar till medlemsstater

En förteckning som endast innehåller medlemsstater följer latinsk alfabetisk ordning efter **ländernas namn på det egna språket**, och ordningen är

densamma i alla språkversioner. Se vidare, punkt [7.1.2](#) i Interinstitutionella publikationshandboken.

En förteckning över medlemsstaternas namn och val mellan kortform och officiellt namn finns i punkt [7.1](#) i Interinstitutionella publikationshandboken.

D.9.4. Hänvisningar till tredjeländer

En uppräkningslista som endast omfattar tredjeländer, eller som omfattar såväl tredjeländer som medlemsstater, följer i allmänhet den alfabetiska ordningen efter ländernas namn **på den aktuella textens språk**. På svenska t.ex.: Filippinerna, Finland, Portugal, Schweiz. Se vidare, punkt [7.1.2](#) i Interinstitutionella publikationshandboken.

En förteckning över tredjeländers namn och val mellan kortform och officiellt namn finns i punkt [7.1](#) i och bilaga [A5](#) till Interinstitutionella publikationshandboken.

D.10. HÄNVISNINGAR TILL DATUM OCH TIDSFRISTER

D.10.1. Allmänt

Datum och tidsfrister ska anges exakt (se punkt [20](#) GPH), helst genom att ange **datum alfanumeriskt** (dag/månad/år). På så sätt behöver datum inte beräknas, felaktigheter eller missförstånd undviks och formuleringen blir koncis.

Undvik om möjligt:

- En hänvisning till en annan artikel där datumet i fråga anges (vilket tynger texten genom att stället i texten måste anges exakt).

Exempel (på formuleringar som bör undvikas):

”Det datum som avses i artikel 12.1 första stycket andra meningen ...”

- En beskrivande hänvisning (som blir mångordig och innebär att läsaren måste leta upp den relevanta bestämmelsen).

Exempel (på formuleringar som bör undvikas):

”Den dag från och med vilken medlemsstaterna ska följa detta direktiv ...”

”Tre år efter den dag då denna förordning träder i kraft ...”.

I många fall kan en komplex hänvisning förenklas genom att den ersätts med ett konkret datum. Följaktligen kan meningen ”Kommissionen ska lägga fram en rapport **senast två år efter det att denna förordning har trätt i kraft**” ersättas med ”Kommissionen ska lägga fram en rapport **senast den 31 december 2016**” (om beslutet träder i kraft den 1 januari 2015).

Om datumet inte är känt, exempelvis därför att akten i fråga ännu inte har offentliggjorts i EUT, anges tre punkter följda av en förklaring inom hakparentes av hur exakt datum ska beräknas. När akten offentliggörs ersätter Publikationsbyrån punkterna, hakparentesen och förklaringen med exakt datum.

Exempel:

”De behöriga myndigheterna får tillåta sina kreditinstitut att tillämpa 50 % riskvikt på de lån som är utestående den ... [två år efter den dag då detta direktiv träder i kraft]. I detta fall ska fastigheten värderas senast den ... [fem år efter den dag då denna förordning träder i kraft].”

D.10.2. Ändringsakter

När ett datum eller en tidsfrist anges genom en hänvisning till ”**denna** förordning/**detta** direktiv/beslut” i en akt som ändrar en annan akt av samma typ, måste man vara vaksam på att inte blanda ihop de två akterna.

Detta gäller särskilt när hänvisningen förekommer i en ändringsbestämmelse (inom citattecken) som för in text i den ändrade akten. En sådan hänvisning (t.ex. till ”ikraftträdandet av detta direktiv”) syftar på den **ändrade** akten. Om avsikten är att hänvisa till ändringsakten, placeras inte en direkt hänvisning till ändringsakten i den text som förs in i den ändrade akten. Det avsedda resultatet kan åstadkommas genom att hänvisningen ersätts med en annan uppgift (vanligen ett konkret datum).

Exempel (ett direktiv från 2015 om ändring av ett direktiv från 2000):

”Följande artikel ska införas:

'Artikel 7a

Kommissionen ska **senast den 31 december 2020**, på grundval av den informationen, till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport ...'.”

och inte:

”Följande artikel ska införas:

'Artikel 7a

På grundval av den informationen ska kommissionen **inom fem år från dagen för anmälan av detta direktiv** till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport ...'.”⁷³

⁷³ Förklaring: Artikel 7a (en ny bestämmelse) måste föras in i det ändrade direktivet: ”detta direktiv” skulle därför avse direktivet från år 2000. En enkel beräkning visar dock att direktivet från år 2015 (+ fem år = 2020) är det som lagstiftaren avsåg att hänvisa till (eftersom 2000 + fem år = 2005, ett år som redan passerats år 2015 när

D.10.3. Perioders början

Se punkt [20.17](#) GPH⁷⁴.

Anm.: Uttrycket ”efter den ...” bör inte användas eftersom det kan vara oklart. Om det trots allt används bör det åtföljas av datumet före det datum när perioden börjar. Formuleringen ”efter den 31 december 2015” betyder ”den 1 januari 2016 eller vid ett senare datum”.

D.10.4. Perioders slut

Se punkt [20.18](#) GPH⁷⁵.

D.10.5. Tidsfrister

En tidsfrist löper ut **kl. 24.00 den angivna dagen**.⁷⁶

När ett beslut ska fattas bör följande formulering, som klargör att även slutdatum inkluderas, användas:

”senast den [31 december 2015]”

I fråga om att överlämna rapporter, lägga fram förslag eller iaktta tidsfrister för att uppfylla vissa krav (t.ex. när det gäller direktiv), där det är osannolikt att uppgiften utförs den sista dagen, används en enklare formulering:

”Före den [1 januari 2016]”

Anm.: Uttrycket ”före den ...” ska följas av det datum som följer efter utgången av den berörda perioden. Formuleringen ”före den 1 januari 2016” betyder ”senast den 31 december 2015”.

D.11. HÄNVISNINGAR TILL SPRÅK

Angående beteckningar på språk och deras inbördes ordning i flerspråkiga och enspråkiga texter, se punkterna [7.2.1](#) och [7.2.2](#) i Interinstitutionella publikationshandboken.

D.12. FOTNOTER OCH ANVISNINGAR TILL PUBLIKATIONSBYRÅN

Äkta fotnoter innehåller information som ska återges som den står i den

ändringsdirektivet antas).

⁷⁴ Se [rådets förordning \(EEG, Euratom\) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister](#) (EGT L 124, 8.6.1971, s. 1).

⁷⁵ Se [förordning \(EEG, Euratom\) nr 1182/71](#).

⁷⁶ Se [förordning \(EEG, Euratom\) nr 1182/71](#).

offentliggjorda texten. Som regel⁷⁷ införs äkta fotnoter i nummerordning och placeras längst ner på den sida där den text de avser finns. Genom undantag från denna regel anges äkta fotnoter som hör till en bestämmelse som lägger till eller ersätter text i en befintlig akt med stigande antal asterisker och placeras omedelbart efter ändringstexten.

Tekniska fotnoter innehåller anvisningar till Publikationsbyrån om att föra in information i texten före offentliggörandet. Denna information är av rent teknisk art, exempelvis ordningsnumret för en akt som ännu inte offentliggjorts, och påverkar inte innehållet i sak. Tekniska fotnoter anges med stigande antal plustecken (+). De placeras alltid längst ner på den sida där den text de avser finns, även om de hör till en bestämmelse som lägger till eller ersätter text i en befintlig akt.

⁷⁷ Andra regler kan ibland användas i fråga om fotnoter i tekniska bilagor (såsom blanketter och tabeller) som sträcker sig över flera sidor.

Exempel på kombinationer av olika typer av fotnoter:

"Artikel 5

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012¹ ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 5.2 ska följande stycke läggas till:

"Esma ska vid utarbetandet av förslag till tekniska standarder för tillsyn i enlighet med detta stycke inte föregripa övergångsbestämmelserna avseende C6-energiderivatkontrakt som fastställs i artikel 95 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) .../...^{*+} och artikel 35.6 e i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) .../...^{**++}.

* Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) .../... av den ... om ... (EUT ...).

** Europaparlamentets och rådets förordning (EU) .../... av den ... om ... (EUT ...)."

2. ...

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

⁺ EUT: Vänligen för in nummer på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 23/14 (2011/0298(COD)) i texten och för in nummer, datum, titel och EUT-hänvisning avseende det direktivet i fotnoten.

⁺⁺ EUT: Vänligen för in nummer på den förordning som finns i dokument PE-CONS 78/13 (2011/0295(COD)) i texten och för in nummer, datum, titel och EUT-hänvisning avseende den förordningen i fotnoten."

När anvisningen till Publikationsbyrån avser sakinnehållet, exempelvis aktens tillämpningsdatum eller dagen för dess ikraftträdande, används inte en fotnot, utan tre punkter förs in i texten följda av anvisningen inom hakparentes (se exemplet i punkt D.10.1).

BILAGA I

Gemensam praktisk handledning

från Europaparlamentet, rådet och
kommissionen

för personer som deltar i utformningen av
Europeiska unionens lagtexter

Förord till andra utgåvan

I mer än tio år har den Gemensamma praktiska handledningen visat sig vara ett värdefullt hjälpmedel för att de rättsakter som utfärdas av Europaparlamentet, rådet och kommissionen ska bli tydligt och exakt utformade. De principer som anges i handledningen utgör referenspunkter för de tre institutionerna i fråga om lagstiftningsteknik.

Sedan den första utgåvan av handledningen publicerades år 2000 har emellertid talrika ändringar gjorts i det som nu är unionslagstiftningen. Det var nödvändigt att i en samlad utgåva konsolidera de partiella uppdateringar som redan fanns tillgängliga i nätversionen och de anpassningar som infördes genom Lissabonfördraget¹.

Denna utgåva har också förenklats i vissa avseenden och beaktar de senaste ändringarna. Ytterligare utvecklingar är också att vänta och dessa kommer att behöva integreras i handledningen av Reflexionsgruppen för lagstiftningsteknik², som ansvarar för att den hålls aktuell.

Den Gemensamma praktiska handledningen tillhandahåller en grund med allmänna redaktionella principer. Varje institution använder handledningen tillsammans med andra hjälpmedel som innehåller specifika standardformuleringar och detaljerade tillämpningsregler.

Det är vår önskan att den uppdaterade och anpassade handledningen fortsättningsvis kommer att bidra till kvaliteten hos unionens rättsakter.

För Europaparlamentets rättstjänst

Christian PENNERA

Juridisk rådgivare

För rådets juridiska avdelning

Hubert LEGAL

Juridisk rådgivare

För kommissionens rättstjänst

Luis ROMERO REQUENA

Generaldirektör

Bryssel, den 11 juli 2013.

¹ I denna utgåva har lydelsen av de gemensamma riktlinjer som antogs genom det Interinstitutionella avtalet 1998 (se förordet till första utgåvan) och som inleder handbokens underavdelningar anpassats för att spegla denna utveckling.

² Reflexionsgruppen bildades år 2010 för att underlätta samarbetet mellan de tre institutionerna i frågor som rör lagstiftningsteknik.

Förord till första utgåvan

För att gemenskapslagstiftningen ska bli lättare att förstå och kunna genomföras korrekt är det viktigt att den redaktionella kvaliteten är god. Medborgarna och de ekonomiska aktörerna måste kunna få kännedom om de rättigheter och skyldigheter de har enligt gemenskapslagstiftningen. De nationella domstolarna måste kunna se till att dessa rättigheter och skyldigheter iakttas. Gemenskapslagstiftningen måste, när så krävs, på ett korrekt sätt kunna införlivas inom föreskriven tid av medlemsstaterna. Av dessa skäl måste den vara formulerad på ett klart, otvetydigt och konsekvent sätt och följa enhetliga principer i fråga om presentation och lagstiftningsteknik.

Alltsedan Europeiska rådet i Edinburgh (1992) har man på högsta politiska nivå insett behovet av att förbättra författningsskrivningen, dvs. att skapa klarare och enklare texter som följer grundläggande principer för utformning av lagtexter. Rådet och kommissionen har vidtagit vissa åtgärder för att täcka detta behov¹. Genom förklaring nr 39 om gemenskapslagstiftningens redaktionella kvalitet, som bifogades Amsterdamfördragets slutakt underströks detta behov ytterligare. Som en följd av denna förklaring har de tre institutioner som deltar i antagandet av gemenskapsrättsakter, dvs. Europaparlamentet, rådet och kommissionen, genom det interinstitutionella avtalet av den 22 december 1998² beslutat om riktlinjer för att förbättra den redaktionella kvaliteten på gemenskapslagstiftningen.

Denna handledning, som utarbetats av de tre rättstjänsterna i enlighet med det interinstitutionella avtalet, syftar till att utveckla innehållet i och precisera betydelsen av dessa riktlinjer genom att kommentera och illustrera dem med exempel. Handledningen är avsedd som ett hjälpmedel för alla som deltar i utformningen av de vanligaste formerna av gemenskapsrättsakter. Den ska också tjäna som inspirationskälla för varje rättsakt som utarbetas inom institutionerna, oavsett om det sker inom ramen för gemenskapsfördragen eller inom ramen för de avdelningar i Fördraget om Europeiska unionen som avser den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och polissamarbete samt straffrättsligt samarbete.

Den gemensamma praktiska handledningen kan också med fördel användas tillsammans med andra mer specifika verktyg, närmare bestämt Handbok för utformning av rättsakter i Europeiska unionens råd, Regler för lagstiftningsteknik att användas inom kommissionen, Publikationshandboken, som publiceras av Europeiska unionens publikationsbyrå, eller LegisWrite. Det är dessutom alltid av värde, och ofta nödvändigt, att ta del av de relevanta bestämmelserna i fördragen och i de viktiga grundläggande rättsakter där olika områden regleras.

De tre institutionernas avdelningar uppmanas att använda handledningen och komma med synpunkter. Sådana kan lämnas till den interinstitutionella arbetsgruppen för redaktionell kvalitet, som kommer att ansvara för löpande uppdatering.

¹ Rådet: Resolution av den 8 juni 1993 om gemenskapslagstiftningens redaktionella kvalitet (EGT C 166, 17.6.1993, s. 1).

Kommissionen: Riktlinjer för lagstiftningspolitiken, SEK(95) 2255/7, 18.1.1996.

² Interinstitutionellt avtal av den 22 december 1998 om gemensamma riktlinjer för gemenskapslagstiftningens redaktionella kvalitet (EGT C 73, 17.3.1999, s. 1).

De tre rättstjänsterna hoppas att handledningen kommer att tjäna som hjälpmedel för alla som, i vilken egenskap det vara må, utarbetar bindande rättsakter inom institutionerna. På så sätt kan alla samarbeta för att kunna förse medborgarna i Europeiska unionen med lagtexter som klart visar vilka mål Europeiska unionen har och vilka åtgärder den vidtar för att uppnå dessa.

För Europaparlamentets rättstjänst

För rådets juridiska avdelning

G. GARZÓN CLARIANA
Juridisk rådgivare

J-C. PIRIS
Juridisk rådgivare

För kommissionens rättstjänst

J-L. DEWOST
Generaldirektör

Bryssel, den 16 mars 2000.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

FÖRORD	4
ALLMÄNNA PRINCIPER (riktlinjer 1 till 6)	7
AKTENS OLIKA DELAR (riktlinjer 7 till 15)	15
INTERNA OCH EXTERNA HÄNVISNINGAR (riktlinjer 16 och 17)	29
ÄNDRINGSAKTER (riktlinjer 18 och 19)	35
SLUTBESTÄMMELSER, UPPHÄVANDEN OCH BILAGOR (riktlinjer 20, 21 och 22)	41

Allmänna principer (riktlinjer 1 till 6)

1. UNIONENS RÄTTSAKTER SKA UTFORMAS TYDLIGT, ENKELT OCH EXAKT*.
 - 1.1 En rättsakt ska utformas
 - **tydligt**, så att den är lätt att förstå och utan tvetydigheter,
 - **enkelt**, så att den är koncis och saknar överflödiga inslag,
 - **exakt**, så att den inte lämnar någon tveksamhet hos läsaren.
 - 1.2 Denna princip följer av sunt förnuft men är också ett uttryck för allmänna rättsprinciper, t.ex.
 - principen om likhet inför lagen, såtillvida att lagen bör vara tillgänglig och begriplig för alla,
 - principen om rättssäkerhet, dvs. att det ska vara möjligt att förutse hur lagen kommer att tillämpas.
 - 1.2.1 Principen är särskilt viktig för unionens rättsakter, som måste inpassas i ett system som inte bara är komplext, utan dessutom mångkulturellt och flerspråkigt (se riktlinje 5).
 - 1.2.2 Två mål eftersträvas med tillämpningen av denna princip: dels att göra akterna begripligare, dels att undvika tvister på grund av dålig redaktionell kvalitet.
 - 1.3 Otydliga bestämmelser kan komma att tolkas restriktivt av Europeiska unionens domstol. En ”luddig” formulering avsedd att överbrygga oenighet i samband med förhandlingen om bestämmelsen i fråga får då ett resultat som är motsatt det som eftersträvats¹.
 - 1.4 Det kan naturligtvis finnas en motsättning mellan kraven på enkelhet och precision. Förenkling uppnås ofta på bekostnad av precision och vice versa. Det gäller i praktiken att finna den jämvikt som gör att en bestämmelse är tillräckligt precis utan att den blir alltför svår att förstå. Denna jämvikt kan variera beroende på vem bestämmelsen riktar sig till (se riktlinje 3).
- Exempel på en text som inte har funnit denna jämvikt:

”Ett system för obligatorisk märkning [av produkten] ska inrättas och vara obligatoriskt i samtliga medlemsstater från och med den 1 januari 2000. Detta obligatoriska system utesluter emellertid inte möjligheten för en medlemsstat att besluta att systemet endast ska tillämpas valfritt [på produkten] för saluhållande i samma medlemsstat.”
- 1.4.1 För att kunna uttrycka lagstiftningens syfte på ett enkelt sätt bör man sträva efter att använda enkla begrepp. I största möjliga utsträckning bör ord som förekommer i vardagligt språk användas. Tydlighet ska prioriteras framför stil. Man bör t.ex. undvika att använda synonymer och olika formuleringar för att uttrycka samma idé.

* I den svenska versionen av denna utgåva av den Praktiska handledningen har riktlinjernas lydelse, och texten i övrigt, anpassats när så behövts, särskilt för att beakta de ändringar som införts genom Lissabonfördraget.

¹ Se domen i mål C-6/98, ARD mot Pro Sieben Media AG, REG 1999, s. I-7599.

1.4.2 En grammatiskt korrekt formulering som respekterar reglerna om interpunktion gör det lättare både att förstå texten på originalspråket och att översätta den till andra språk (se riktlinje 5).

2. UNIONS AKTER SKA UTFORMAS MED HÄNSYN TILL AKTENS ART OCH SÄRSKILT TILL OM DEN ÄR BINDANDE ELLER EJ (FÖRORDNING, DIREKTIV, BESLUT, REKOMMENDATION ELLER ANNAN AKT)*.

2.1 De olika rättsakterna har var och en sin standardutformning och sina standardformuleringar (se riktlinje 15).

2.2 Utformningen bör anpassas till typen av akt.

2.2.1 Eftersom förordningar är direkt tillämpliga och till alla delar bindande, bör bestämmelserna i dem utformas så att de som berörs är fullständigt klara över vilka rättigheter och skyldigheter som följer av förordningen. Hänvisningar till förmedlande nationella myndigheter bör därför undvikas, utom när akten föreskriver kompletterande åtgärder från medlemsstaternas sida.

Exempel:

”Varje företag ska föra ett register (...)”

2.2.2 Direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Exempel:

”Medlemsstaterna ska se till att varje företag för ett register (...)”

De bör vidare utformas på ett mindre detaljerat sätt för att ge medlemsstaterna tillräckligt utrymme för egen bedömning vid genomförandet. Om bestämmelserna är alltför detaljerade och inte ger detta utrymme, är det bättre att använda sig av en förordning än av ett direktiv.

2.2.3 Beslut bör utformas med hänsyn till dem de riktar sig till, men bör i övrigt i huvudsak följa de formella regler om utformning som gäller för allmänt tillämpliga akter.

Exempel:

”[Medlemsstaten] kan få finansiellt stöd från unionen för det utbrott av afrikansk svinpest som bekräftades den (...)”

2.2.4 Rekommendationer bör ha en språklig utformning som tar hänsyn till bestämmelsernas icke-bindande karaktär.

Exempel:

”Medlemsstaterna rekommenderas att (...)”

2.3 En akt bör också utformas med hänsyn till om akten är bindande eller ej.

2.3.1 Valet av verb och tempus varierar mellan olika typer av akter och mellan olika språk, och även mellan skälen och artikeldelen (se riktlinjerna 10 och 12).

* I den svenska versionen av denna utgåva av den Praktiska handledningen har riktlinjernas lydelse, och texten i övrigt, anpassats när så behövts, särskilt för att beakta de ändringar som införts genom Lissabonfördraget.

- 2.3.2 I artikeldelen av bindande akter används på svenska och engelska ”ska” respektive ”shall” följt av infinitiv, medan man på franska använder infinitiv. För samtliga dessa språk gäller att futurum inte bör användas i denna del.
- 2.3.3 I icke-bindande akter får verbformer i imperativ däremot inte användas, och inte heller en struktur och en utformning som alltför mycket påminner om bindande akter.
3. VID UTFORMNINGEN AV AKTER SKA HÄNSYN TAS TILL DE PERSONER SOM AKTERNA RIKTAR SIG TILL, SÅ ATT DE PÅ ETT OTVETYDIGT SÄTT KAN FÅ KUNSKAP OM SINA RÄTTIGHETER OCH SKYLDIGHETER, SAMT TILL DEM SOM HAR TILL UPPGIFT ATT GENOMFÖRA AKTERNA.
- 3.1 Rättsakter riktar sig till olika kategorier av adressater, alltifrån den breda allmänheten till experter på olika områden. Varje kategori har rätt att förvänta sig att den ska kunna förstå det språk som används.
- 3.2 Hänsyn till de olika kategorier av personer som akterna riktar sig till bör avspeglas i utformningen av både motiveringen och aktens artikeldel.
- 3.3 Detta är också avgörande för hur enkelt det blir att genomföra rättsakten.
- 3.4 Utöver akternas adressater berörs även nationella myndigheter på olika nivåer, t.ex. tjänstemän, vetenskapsmän och domare. Språket i en akt med tekniska föreskrifter som ska tillämpas av tjänstemän som är experter inom det reglerade området bör vara anpassat till detta.

Exempel på riktad utformning:

”Artikel 3

Centrumet för analys av sedelförfalskningar och databasen för penningförfalskningar

1. ECBS:s centrum för analys av sedelförfalskningar (CAC) och databasen för penningförfalskningar (CCD) ska upprättas och ledas under ECB:s tillsyn. Genom etablerandet av CAC ska den tekniska analysen av och uppgifter om förfalskningar av de eurosedlar som utgivits av ECB och de nationella centralbankerna centraliseras. Alla relevanta tekniska och statistiska uppgifter om förfalskning av eurosedlar ska lagras centralt i CCD.
2. (...)
3. Om inget annat följer av rättsliga restriktioner, ska de nationella centralbankerna tillhandahålla CAC originalen av nya typer av förfalskade eurosedlar som de innehar för tekniska undersökningar och central klassificering. Den preliminära bedömningen av huruvida en enskild förfalskning tillhör en redan klassificerad typ eller en ny kategori ska utföras av de nationella centralbankerna.”

4. BESTÄMMELSER I AKTER SKA VARA KORTFATTADE OCH INNEHÅLLET SKA VARA SÅ ENHETLIGT SOM MÖJLIGT. ALLTFÖR LÅNGA ARTIKLAR OCH MENINGAR, ONÖDIGT KOMPLICERADE FORMULERINGS OCH ÖVERDRIVET BRUK AV FÖRKORTNINGAR BÖR UNDVIKAS.
 - 4.1 God lagstiftningsteknik kännetecknas av att textens grundprinciper är enkelt formulerade. Förklaringar, avsedda att göra texten mer begriplig för läsaren, kan orsaka tolkningsproblem.
 - 4.2 Texten bör vara enhetlig inom akten.
 - 4.2.1 Det angivna tillämpningsområdet ska respekteras genom hela akten. Rättigheter och skyldigheter får inte gå utöver det som angivits vara täckt av den berörda akten och inte heller utsträckas till andra områden.
 - 4.2.2 Rättigheter och skyldigheter ska vara förenliga med varandra och får inte vara motstridiga.
 - 4.2.3 En text med begränsad giltighetstid får inte innehålla bestämmelser av permanent karaktär.
 - 4.3 Akter bör även vara förenliga med andra unionsakter.
 - 4.3.1 Det är särskilt viktigt att undvika att texten överlappar eller strider mot andra akter inom samma område.
 - 4.3.2 Man ska även undvika att skapa osäkerhet om andra akters tillämplighet (se även riktlinje 21).
 - 4.4 En mening bör uttrycka en enda idé, medan en artikel med mer än en mening ska samla en grupp av idéer som bildar ett logiskt sammanhang. Texten ska delas upp i överskådliga underavdelningar (se tabell i riktlinje 15) som följer argumenteringen eftersom ett alltför kompakt textstycke är svårt att ta till sig både visuellt och intellektuellt. Detta får dock inte leda till att meningarna delas upp på ett konstlat eller överdrivet sätt.
 - 4.5 Varje artikel ska struktureras så enkelt som möjligt.
 - 4.5.1 Det är varken nödvändigt av tolkningsskäl eller önskvärt av tydlighetsskäl, att en och samma artikel täcker en hel aspekt av det ämne som regleras. Det är bättre att behandla den aspekten i flera artiklar som samlas i ett avsnitt (se riktlinje 15).
 - 4.5.2 Man bör i synnerhet i det inledande skedet av aktens utformning undvika att ge artiklarna en alltför komplicerad struktur. Utkast och förslag till akter är under hela beslutsförfarandet föremål för överväganden och förhandlingar som i de flesta fall leder till tillägg och preciseringar. Senare ändringar av akten, och det kan bli många sådana, blir också svåra att föra in i redan överlastade artiklar.

Exempel på en text som inte uppfyller dessa krav:

- ”4. Medlemsstaterna får vidta åtgärder för undantag från punkt 2 när det gäller någon av informationssamhällets tjänster om följande villkor uppfylls:
- a) Åtgärderna ska
 - i) vara nödvändiga av någon av följande anledningar
 - den allmänna ordningen, i synnerhet förebyggande, utredning, upptäckt och åtal av brott, inbegripet skydd av minderåriga och bekämpning av hets mot personer på grund av ras, kön, religion eller nationalitet samt kränkningar av enskilda personers mänskliga värdighet,
 - skydd av folkhälsan,
 - allmän säkerhet, inbegripet skydd av nationell säkerhet och försvar,
 - skydd av konsumenter, inbegripet investerare,
 - ii) vidtas med avseende på någon av informationssamhällets tjänster som är till förfång för de mål som avses i punkt i eller utgör en allvarlig risk för att dessa mål inte uppnås,
 - iii) vara proportionerliga i förhållande till dessa mål.
 - b) Innan ifrågavarande åtgärder vidtas och utan att det påverkar domstolsförfaranden, inbegripet förberedande förhandlingar och åtgärder som vidtas inom ramen för en brottsutredning, ska medlemsstaten
 - ha uppmanat den medlemsstat som avses i punkt 1 att vidta åtgärder, varpå denna senare medlemsstat inte vidtagit några åtgärder eller endast vidtagit otillräckliga åtgärder,
 - ha anmält till kommissionen och till den medlemsstat som avses i punkt 1 sin avsikt att vidta sådana åtgärder.”

4.6 Det är ibland lättare att formulera en komplicerad mening än att göra den syntes som krävs för att åstadkomma en klar formulering. En sådan ansträngning krävs dock för att åstadkomma en text som är lätt att förstå och lätt att översätta.

4.7 Användningen av förkortningar bör anpassas med hänsyn till de möjliga adressaterna. Förkortningarna bör vara kända av dessa eller förklaras första gången de används, (t.ex.: ”Europeiska centralbanken (ECB)”; ”internationellt bankkontonummer (IBAN)”).

5. UNDER HELA DET FÖRFARANDE SOM LEDER FRAM TILL ATT AKTER ANTAS SKA UTKASTEN UTFORMAS MED ETT ORDVAL OCH EN MENINGSBYGGNAD SOM TAR HÄNSYN TILL ATT UNIONSLAGSTIFTNINGEN ÄR FLERSPRÅKIG. BEGREPP ELLER TERMINOLOGI SOM SÄRSKILT HÄNFÖR SIG TILL ETT NATIONELLT RÄTTSSYSTEM SKA ANVÄNDAS MED FÖRSIKTIGHET*.
- 5.1 Den som utformar en allmänt tillämplig akt bör hela tiden vara medveten om att texten måste uppfylla kraven i rådets förordning nr 1, som föreskriver att rättsakter ska upprättas på alla de officiella språken. Detta innebär ytterligare krav jämfört med de krav som gäller vid utformningen av nationella lagtexter.
- 5.2 För det första måste originaltexten vara särskilt enkel, tydlig och direkt, eftersom varje onödig komplexitet eller tvetydighet, hur liten den än är, kan leda till oriktigheter, bristande precision eller rena översättningsfel på ett eller flera unionsspråk.

Skriv således inte:

”Marknadspriserna för produkten X ska vara priserna fritt fabriken, exklusive inhemska skatter

- a) för den färska produkten förpackad i block,
- b) ökade med ett belopp på Y EUR för att ta hänsyn till de transportkostnader som är nödvändiga.”

Här är det bättre att avstå från en punktuppställning och skriva:

”Marknadspriserna för produkten X ska vara priserna fritt fabriken för den färska produkten förpackad i block, exklusive inhemska skatter.

Dessa priser ska ökas med ett belopp på Y EUR för att ta hänsyn till de transportkostnader som är nödvändiga.”

- 5.2.1 Komprimerade eller elliptiska formuleringar bör undvikas. Man förenklar inte för läsaren genom att i alltför kortfattade ordalag förmedla ett komplicerat budskap som egentligen fordrar en förklaring.

Skriv således inte:

”Om produkterna inte överensstämmer med kraven i artikel 5, ska medlemsstaterna vidta alla de åtgärder som behövs för att begränsa eller förbjuda saluföring av de berörda produkterna eller för att säkerställa att de dras tillbaka från marknaden, med förbehåll för de påföljder som medlemsstaterna vidtar i motsatt fall.”

Skriv hellre:

”Om produkterna inte överensstämmer med kraven i artikel 5, ska medlemsstaterna vidta alla de åtgärder som behövs för att begränsa eller förbjuda saluföring av de berörda produkterna eller för att säkerställa att de dras tillbaka från marknaden.

Medlemsstaterna ska fastställa vilka påföljder som är tillämpliga om ovan nämnda åtgärder för begränsning, förbud eller tillbakadragande inte respekteras.”

* I den svenska versionen av denna utgåva av den Praktiska handledningen har riktlinjernas lydelse, och texten i övrigt, anpassats när så behövts, särskilt för att beakta de ändringar som införts genom Lissabonfördraget.

- 5.2.2 Alltför komplicerade meningar med flera objekt, bisatser eller inskjutna satser bör också undvikas.

Skriv således inte:

”Alla parter i avtalet ska ha tillgång till arbetsresultaten, med förbehåll för att forskningsinstitutet får förbehålla sig rätten att utnyttja resultaten för framtida forskningsprojekt.”

Skriv hellre:

”Alla parter i avtalet ska ha tillgång till arbetsresultaten.

Forskningsinstitutet får dock förbehålla sig rätten att utnyttja resultaten för framtida forskningsprojekt.”

- 5.2.3 Det grammatiska förhållandet mellan en menings olika satsdelar måste vara tydligt. Man ska till exempel inte behöva fråga sig om ett adjektiv hänför sig till ett eller flera substantiv.

Skriv således inte:

”(...) allmänna parker och sjukhus.”

Skriv hellre:

”(...) allmänna parker och allmänna sjukhus.”

- 5.2.4 Även svårbegripligt fackspråk, vissa modeord och vissa latinska uttryck som används i en annan betydelse än den allmänt godtagna juridiska betydelsen bör undvikas.

- 5.3 För det andra kan användningen av uttryck och formuleringar – särskilt juridiska termer – som är alltför snävt knutna till ett visst språk eller en viss nationell rättsordning öka risken för översättningsproblem.

Den som utarbetar rättsakter ska särskilt vara medveten om följande två problem.

- 5.3.1 Vissa uttryck som är vanligt förekommande på textens ursprungsspråk kan sakna motsvarighet på andra unionsspråk. På dessa språk kan sådana uttryck endast översättas med hjälp av omskrivningar eller ungefärliga motsvarigheter, vilket leder till betydelskillnader mellan olika språkversioner. Det gäller därför att så långt möjligt undvika uttryck som är alltför snävt knutna till ett visst språk.

- 5.3.2 Vad gäller juridisk terminologi bör man undvika termer som är alltför snävt knutna till en viss nationell rättsordning.

Exempel:

Det i fransk rätt välkända begreppet ”faute” har ingen exakt motsvarighet i andra rättssystem (bl.a. i engelsk eller tysk rätt). Det är därför nödvändigt att alltefter situationen i stället välja termer som ”illégalité”, ”manquement” (i förhållande till en skyldighet) etc., vilka lätt kan översättas till de andra språken: ”illegality” respektive ”breach” etc.

- 5.4 Målet är att akten, i möjligaste mån och med hänsyn tagen till unionsrättens särdrag och terminologi, inte ska uppfattas som en "översättning", i negativ bemärkelse, av dem som tillämpar och tolkar den i de olika medlemsstaterna (tjänstemän, domare, advokater etc.), utan som en text som följer en viss lagstiftningsstil. Texter fulla med främmande ord och ordagrant översatta uttryck eller svårbegripligt fackspråk är orsak till en stor del av den kritik som riktas mot unionsrätten, och till att den av många uppfattas som främmande.
- 5.5 Slutligen är det på sin plats med två i huvudsak praktiska påpekanden om sambandet mellan originaltexten och översättningarna av denna.
- 5.5.1 För det första måste den som utarbetar en rättsakt se till att översättaren omedelbart kan identifiera de källor som används i originaltexten. Om ett stycke i originaltexten har tagits från en befintlig text (fördrag, direktiv, förordning etc.), måste detta framgå klart av texten eller anges separat – vid behov på lämplig elektronisk väg. Det finns en risk att dolda citat, där källhänvisning saknas, översätts fritt till ett eller flera språk, fastän författarens avsikt i själva verket varit att använda den exakta ordalydelsen i en befintlig bestämmelse.
- 5.5.2 För det andra bör den som utarbetar en rättsakt vara medveten om att påpekanden från översättarna och, mer generellt, från alla avdelningar som ägnar sig åt språklig granskning av texten kan vara till stor nytta. Granskning av texten ger ur denna synvinkel ett tillfälle att upptäcka fel och oklarheter som kan förekomma i originaltexten, också när den har förberetts under längre tid, och till och med – eller kanske särskilt – när utformningen har varit föremål för långa diskussioner mellan flera personer. Författaren kan då uppmärksammas på de problem som har konstaterats. I många fall är den bästa lösningen att ändra i originalet och inte översättningen.
6. DEN TERMINOLOGI SOM ANVÄNDS I EN AKT SKA BÅDE VARA ENHETLIG INOM AKTEN OCH ÖVERENSSTÄMMA MED TERMINOLOGIN I ANDRA GÄLLANDE AKTER, SÄRSKILT INOM SAMMA ÄMNESOMRÅDE.
SAMMA BEGREPP SKA UTTRYCKAS MED SAMMA ORD OCH DE SKA, I MÖJLIGASTE MÅN, INTE AVVIKA FRÅN DEN BETYDELSE SOM DE HAR I ALLMÄNT, JURIDISKT ELLER TEKNISKT SPRÅKBRUK.
- 6.1 För att underlätta förståelsen och tolkningen av en akt måste texten vara enhetlig. Man kan skilja mellan formell enhetlighet, som enbart gäller de terminologiska aspekterna, och innehållsmässig enhetlighet i utvidgad bemärkelse som avser hela aktens logiska uppbyggnad.

Formell enhetlighet

- 6.2 Terminologisk enhetlighet innebär att samma termer används för att uttrycka samma begrepp och att identiska termer inte bör användas för att uttrycka skilda begrepp. Målet är att inte orsaka oklarheter, motsägelser eller osäkerhet beträffande betydelsen av ett begrepp. Samma term ska således användas på samma sätt om man vill uttrycka samma sak. Om man vill uttrycka något annat bör man välja en annan term.
- 6.2.1 Detta gäller inte bara bestämmelser i en och samma akt, inklusive dess bilagor, utan även andra akter som har samband med den aktuella akten, särskilt genomförandeakter och alla andra akter inom samma område. Generellt sett ska terminologin överensstämma med den som används i gällande lagstiftning.

- 6.2.2 Termerna ska användas i sin vanliga betydelse. Om en term har olika betydelse i juridiskt respektive vardagligt eller tekniskt språkbruk, ska meningen utformas så att den inte kan missförstås.
- 6.2.3 För precisionens skull och för att undvika tolkningsproblem, kan det vara nödvändigt att definiera vissa termer (se riktlinje 14).

Innehållsmässig enhetlighet

- 6.3 Den terminologiska enhetligheten måste också kontrolleras mot innehållet i själva akten. Akten får inte innehålla några motsägelser.
- 6.4 Definitioner måste följas genom hela akten. De definierade termerna måste således användas enhetligt och termernas innehåll får inte avvika från de givna definitionerna.

Aktens olika delar (riktlinjer 7 till 15)

7. ALLA AKTER AV ALLMÄN GILTIGHET SKA UTFORMAS ENLIGT EN STANDARDISERAD MALL (TITEL, INGRESS, ARTIKELDEL OCH, I FÖREKOMMANDE FALL, BILAGOR)*.
- 7.1 ”Titeln” ska innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera akten. Den kan följas av vissa formella uppgifter (hänvisning till giltigt språk för akten, eventuell betydelse för EES och administrativt nummer) som vid behov placeras mellan själva titeln och ingressen.
- 7.2 Med ”ingress” förstås allt som finns mellan titeln och aktens artikeldel, dvs. beaktandedelen, skälen och de formella fraserna.
- 7.3 Med ”artikeldel” avses den lagstiftande delen av akten. Den består av artiklar, eventuellt samlade i delar, avdelningar, kapitel och avsnitt (se tabellen i riktlinje 15), och kan åtföljas av bilagor.

Beträffande grundstrukturens olika delar, se de riktlinjer som särskilt behandlar dessa.

8. TITELN TILL EN AKT SKA ANGE ÄMNET FÖR AKTEN SÅ KORTFATTAT OCH FULLSTÄNDIGT SOM MÖJLIGT OCH FÅR INTE VILSELEDA LÄSAREN OM ARTIKELDELENS INNEHÅLL. VID BEHOV KAN AKTENS FULLSTÄNDIGA TITEL ÅTFÖLJAS AV EN KORTTITEL.
- 8.1 Aktens titel, dvs. den formulering som valts för att i titeln ge vissa upplysningar om det huvudsakliga ändamålet med akten, måste särskilt ge möjlighet att konstatera vem som berörs (eller inte berörs) av akten. Den måste ge en så tydlig bild som möjligt av innehållet i akten. Titeln bör inte tyngas av uppgifter som inte bidrar till ökad tydlighet. I stället bör man använda nyckelord som är typiska för olika områden av unionsrätten (jämför gärna med systematiken i *Registret över gällande unionslagstiftning* som finns i EUR-Lex, unionens rättsdatabas).
- De som utarbetar en rättsakt måste därför överväga vad som ska ingå i titeln för att direkt berörda läsare (t.ex. inte alla jordbrukare, men alla äppelodlare) ska känna sig manade att läsa akten i fråga.
- 8.2 Aktens titel ska skilja sig från titlarna på andra gällande akter (se dock punkt 8.3).
- 8.3 Titeln på en akt om ändring av tidigare akter utgör ett specialfall. En sådan titel är inte fullständig om den inte anger alla de akter som ändras genom hänvisning till deras nummer. Utan denna uppgift är det i praktiken omöjligt att återfinna alla ändringar av en viss akt. Om det enda syftet med akten är att ändra en annan akt, anges antingen titeln och ordningsnumret på den ändrade akten eller dess ordningsnummer och föremålet för ändringen (se punkterna 18.9 och 18.10). Om akten däremot föreskriver självständiga bestämmelser och, som en underordnad följd av dessa, ändrar en annan akt, räcker det med att ange ordningsnumret på den senare akten (se punkt 19.3).

* I den svenska versionen av denna utgåva av den Praktiska handledningen har riktlinjernas lydelse, och texten i övrigt, anpassats när så behövts, särskilt för att beakta de ändringar som införts genom Lissabonfördraget.

Korttitel

8.4 Korttitlar på akter är mindre användbara i unionsrätten – där akterna är numrerade med en alfanumerisk kod (t.ex. ”(EU) 2015/35”) – än i system som inte använder en sådan numrering. I vissa fall har man emellertid i praktiken börjat använda korttitlar (t.ex. kallas förordning (EG) nr 1234/2007 också ”förordningen om en samlad marknadsordning”). Trots att det kan framstå som en enkel lösning, kan hänvisande till akter genom en korttitel skapa risker för noggrannheten och samstämmigheten hos unionens rättsakter. Denna metod bör därför endast användas i specialfall där den avsevärt underlättar läsarens förståelse.

8.5 Man bör undvika att skapa en korttitel för akten när den antas genom att lägga till en sådan efter den egentliga titeln. Det tynger bara titeln utan att lösa frågan om, och i så fall när, korttiteln ska användas, vare sig i akten i sig eller i efterföljande akter.

Trots de risker som nämns i punkt 8.4 är det möjligt att hänvisa till en akt med en korttitel för att underlätta förståelsen av den akt där hänvisningen görs. I så fall ska korttiteln introduceras inom parentes i texten i den akt där den används, på samma sätt som andra förkortningar.

Sammanfattning

8.6 En akts fullständiga titel ska innehålla följande uppgifter:

- 1) Typ av akt (förordning, direktiv, beslut och i förekommande fall ”genomförande” eller ”delegerad”).
- 2) Förkortningen för det berörda området (”EU”, ”Gusp” eller ”Euratom”), det år akten antogs och dess ordningsnummer².
- 3) Namnet på den eller de institutioner som antagit akten.
- 4) Datum för underskrift (för akter som antagits enligt det ordinarie lagstiftningsförfarandet, budgeten och budgetbeslut som antagits av Europaparlamentet och rådet) eller datum för antagandet.
- 5) Titeln, dvs. en kortfattad uppgift om ämnet.

9. SYFTET MED BEAKTANDELEDEN ÄR ATT ANGE DEN RÄTTSLIGA GRUNDEN FÖR AKTEN OCH DE VIKTIGASTE ETAPPERNA I DET FÖRFARANDE SOM HAR LETT TILL ATT AKTEN ANTAGITS.

9.1 I beaktandeleden som står i början av ingressen anges

- den rättsliga grunden för akten, dvs. den bestämmelse som ger behörighet att anta akten i fråga,
- de förslag, initiativ, rekommendationer, uppmaningar eller yttranden som föreskrivs i fördragen (de förfaranden som inte föreskrivs i fördragen nämns i ett av de sista skälen)³. I lagstiftningsakter tillkommer beaktandeled om översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten samt

² Med vissa undantag numreras alla dokument som publiceras i L-serien av Europeiska unionens officiella tidning från och med den 1 januari 2015 löpande enligt följande: (Område) ÅÅÅÅ/nr. Detta gäller oavsett typ av akt (förordning, direktiv, beslut eller annan typ av akt). Numreringen av akter som offentliggjorts före nämnda datum förblir oförändrad.

³ För de yttranden som inhämtas vid kommittéförfaranden, se punkt 10.18.

om det lagstiftningsförfarande som följts (det ordinarie lagstiftningsförfarandet eller ett särskilt lagstiftningsförfarande).

Man bör kontrollera att det som anges i beaktandedelen verkligen hör hemma där och inte bör finnas i en annan del av akten (se punkterna 9.13 och 9.14).

Presentation

- 9.2 Beaktandedelen inleds vanligtvis på samma sätt (på svenska med orden "med beaktande av" skrivna med gemener).

Rättslig grund

- 9.3 Det första beaktandedelet utgörs av en övergripande hänvisning till det fördrag som utgör den allmänna grunden för rättsakten i fråga.

Beaktandedelet utformas på följande sätt:

"med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (...),"

eller, beroende på omständigheterna,

"med beaktande av fördraget om Europeiska unionen,"

eller

"med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen,".

Om det hänvisas till flera fördrag, görs det på skilda rader och i följande ordning: fördraget om Europeiska unionen, fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

- 9.4 Om den direkta rättsliga grunden för akten är en fördragsbestämmelse, ska den övergripande hänvisningen till fördraget åtföljas av ordet "särskilt" och av den relevanta artikeln "(...), särskilt artikel (...),"⁴.

Exempel:

"med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 43.2,"

⁴ När rättsakten grundar sig på en bestämmelse i en anslutningsakt används följande formulering: "med beaktande av Anslutningsakten (...), särskilt artikel (...)" eller "(...), särskilt artikel (...)" i protokoll nr (...) vilket fogats till den akten."

- 9.5 Om den direkta rättsliga grunden för akten däremot finns i en sekundärrättsakt⁵, görs en hänvisning till denna i nästa beaktandedel, och den relevanta artikeln anges på följande sätt: "(...), särskilt artikel (...),".

Exempel:

"med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1026/2012 av den 25 oktober 2012 om vissa åtgärder i syfte att bevara fiskbestånd i fråga om länder som tillåter ohållbart fiske (), särskilt artikel 4.1 c,

() EUT L 316, 14.11.2012, s. 34."

- 9.6 Den rättsliga grunden bör klart skiljas från de bestämmelser i vilka föremålet, villkoren och de närmare materiella förutsättningarna fastställs för de beslut som ska fattas. Rena förfarandebestämmelser (t.ex. artiklarna 294 och 218 i EUF-fördraget) kan inte utgöra rättslig grund (se dock punkt 9.7).

- 9.7 Internationella avtal som ingåtts enligt förfarandet i artikel 218 i EUF-fördraget utgör specialfall.

Exempel:

"med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 100.2 jämförd med artikel 218.6 a,"

- 9.8 När föremålet för framtida beslut anges i en rad artiklar i en akt och den institution som är behörig att fatta dessa beslut anges i en annan artikel ska endast den sistnämnda artikeln anges i beaktandedelen.

- 9.9 När en artikel i en akt innehåller en punkt om föremålet för åtgärderna och en annan punkt om behörighet att fatta beslut om de ifrågavarande åtgärderna, ska på samma sätt endast den sistnämnda punkten⁶ anges i beaktandedelen och inte hela artikeln i fråga.

Till exempel när det gäller fastställande av tillämpningsföreskrifter för tullkvoter för produkter som omfattas av en gemensam organisation av marknaden är det artikel 144.1 i rådets förordning (EG) nr 1234/2007 som ska anges.

Inledande förfaranden

- 9.10 Hänvisningar till förberedande dokument i beaktandedelen i enlighet med fördragen, särskilt yttranden från Europaparlamentet, revisionsrätten, Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén, måste följas av en fotnot. I fotnoten anges det nummer av EUT där akten offentliggjorts (t.ex.: EGT C 17, 22.1.1996, s. 430). Om akten ännu inte har offentliggjorts, anger man i fotnoten den dag då den meddelades.

Exempel:

⁵ Hänvisning till sekundärrättsakter görs på följande sätt: rättsaktens fullständiga titel anges i ett beaktandedel, följt av en hänvisning till en fotnot som innehåller rättsaktens EUT-nummer (serie, nummer, datum och sida).

⁶ Om en och samma punkt innehåller två bestämmelser om behörighet, varav den ena ger behörighet till rådet och den andra till kommissionen, hänvisas till det relevanta stycket.

(...) Yttrande av den 1 april 1996 (ännu ej offentliggjort i EGT).

- 9.11 Vid det ordinarie lagstiftningsförfarandet eller ett särskilt lagstiftningsförfarande utformas beaktandedelen om översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten på följande sätt:

”efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten”

Hänvisningen till lagstiftningsförfarandet utformas på följande sätt:

”i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet” eller ”i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande”

Vad gäller det ordinarie lagstiftningsförfarandet, om det är nödvändigt att hänskjuta ärendet till förlikningskommittén och förlikningen varit framgångsrik, utformas hänvisningen på följande sätt:

”i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, på grundval av det gemensamma utkast som förlikningskommittén godkände den (...),”

Hänvisningen ska följas av en fotnot, där alla etapper i förfarandet anges.

- 9.12 Hänvisning till förfarandet bör användas i vissa rättsakter som antagits med stöd av en rättslig grund som hänvisar till ett antagandeförfarande i en annan artikel i fördraget. Artikel 132.3 i EUF-fördraget (rättslig grund) hänvisar t.ex. till det förfarande som anges i artikel 129.4 i EUF-fördraget. Förfarandet bör anges på liknande sätt som för det ordinarie lagstiftningsförfarandet eller ett särskilt lagstiftningsförfarande:

”i enlighet med förfarandet i artikel 129.4 i fördraget”

Hänvisningar som inte ska ingå i beaktandedelen

- 9.13 Vid utformningen av beaktandedelen bör man försäkra sig om att de antingen hänvisar till den rättsliga grunden eller till förfarandet. Om det för att underlätta förståelsen av artikeldelen av rättsakten, eller med hänsyn till legalitetskontrollen, är nödvändigt att erinra om huvuddragen i andra bestämmelser än den rättsliga grunden, bör detta göras i skälen. Hänvisningar av mer allmän karaktär kan placeras i den motivering som åtföljer förslaget eller utkastet till lagstiftning (”explanatory memorandum”) som bakgrundsinformation.
- 9.14 De allmänna institutionella bestämmelserna i EUF-fördraget (t.ex. artiklarna 238 och 288), som också är tillämpliga på akten i fråga, ska inte nämnas i beaktandedelen.

Anm.: Vissa förberedande åtgärder (yttranden från tekniska organ, icke obligatoriska samråd) anges vanligtvis i ett av de sista skälen genom formuleringar som ”(organets namn) yttrade sig...”, ”(organets namn) har hörts ...”.

Däremot återfinns följande formuleringar i slutet av beaktandedelen i ett internt avtal eller ett beslut av medlemsstaternas regeringsföreträdare i rådet:

”efter att ha hört kommissionen”, eller

”efter överenskommelse med kommissionen”

10. SYFTET MED SKÄLEN I INGRESSEN ÄR ATT GE EN KORTFATTAD MOTIVERING FÖR DE GRUNDLÄGGANDE BESTÄMMELSENA I ARTIKELDELEN UTAN ATT ÅTERGE ELLER OMFORMULERA DEM. SKÄLEN I INGRESSEN SKA INTE INNEHÅLLA NÅGRA BESTÄMMELSER AV NORMATIV KARAKTÄR ELLER NÅGRA POLITISKA UPPMANINGAR.
- 10.1 Med ”skäl” avses den del av akten som innehåller motiveringen för denna. Skälen återfinns mellan beaktandedelen och artikeldelen. Motiveringen inleds med orden ”och av följande skäl” och fortsätter med numrerade punkter (se riktlinje 11) som består av en eller flera fullständiga meningar. I motiveringen används ett icke-bindande språk och skälen formuleras så att de inte kan uppfattas som bindande bestämmelser.
- 10.2 Förordningar, direktiv och beslut måste motiveras. Syftet är att ge alla berörda möjlighet att få reda på hur den institution som utfärdat akten utövat sin behörighet med avseende på den berörda akten⁷, att ge parterna i en tvist möjlighet att försvara sina rättigheter samt att ge Europeiska unionens domstol möjlighet att utöva sin prövningsrätt.
- 10.3 Om det är nödvändigt att redogöra för aktens historiska bakgrund, bör händelserna tas upp i kronologisk ordning. Motiveringen av specifika bestämmelser i akten bör så långt det är möjligt följa i bestämmelsernas ordning.

En bra motivering av en akt består av följande:

- en kortfattad beskrivning av de sak- och rättsförhållanden som behöver tas i beaktande,
- slutsatsen att det därmed är nödvändigt och lämpligt att vidta de åtgärder som anges i artikeldelen.

- 10.4 Det är svårt att närmare precisera vad en bra motivering av en unionsrättsakt ska *innehålla*. Allmänna och individuella akter som gäller olika områden eller som antas under olika förhållanden kan inte motiveras på ett enhetligt sätt.

Det finns dock vissa huvudprinciper för vad motiveringen ska innehålla

- 10.5 I skälen ska de viktigaste bestämmelserna i aktens artikeldel motiveras på ett kortfattat sätt. Av detta följer:
- 10.5.1 Skälen bör utgöra en *verklig motivering*. De bör inte ange den rättsliga grunden (den ska anges i beaktandedelen) eller upprepa den bestämmelse som angetts som rättslig grund för institutionens behörighet. Skäl som bara anger ämnet för akten eller bara återger eller skriver om bestämmelser i den följande artikeldelen utan att ange deras berättigande är överflödiga eller meningslösa.
- 10.5.2 Skäl i vilka det utan motivering endast konstateras att vissa åtgärder bör vidtas får inte förekomma.
- 10.5.3 Skälen bör inte till någon del bestå av endast en hänvisning till motiveringen av en annan rättsakt⁸.
- 10.6 Det är av uppenbara skäl inte nödvändigt att motivera varje enskild bestämmelse för sig. Att en akt ska upphöra att gälla eller att en bestämmelse ska utgå måste däremot alltid motiveras (se även punkt 10.14).

⁷ Se mål 24/62, Tyskland mot kommissionen, REG 1963, s. 131.

⁸ Se domstolens domar i mål 230/78, Eridania mot Ministro per l'agricoltura e le foreste, REG 1979, s. 2749, och i mål 73/74, Papiers peints de Belgique m.fl. mot kommissionen., REG 1975, s. 1491.

- 10.7 Skäl som inte fyller funktionen att motivera artikeldelen bör utelämnas, med vissa undantag. Det är t.ex. brukligt att motivera tillämpningen av artikel 352 i EUF-fördraget i ett slutligt skäl, enligt följande:

”Fördraget innehåller inte några andra befogenheter för att anta [detta beslut] [...], än de som anges i artikel 352.”

- 10.8 Om det i en rättslig grund inte anges vilken typ av rättsakt som får antas (”Rådet ska anta nödvändiga bestämmelser (...)”) och det inte framgår av innehållet i den åtgärd som ska vidtas vilken unionsakt som är lämplig, bör valet av typ av akt motiveras. Om det exempelvis i ett bestämt fall är möjligt att lagstifta genom en direkt tillämplig förordning kan man i skälen förklara varför det är bättre att ändå anta ett direktiv som måste införlivas med nationell rätt. Den som utarbetar akten måste också vara uppmärksam på subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna.

Omfattningen av motiveringsskyldigheten beror på aktens eller bestämmelsens karaktär

a) Akter med allmän giltighet

- 10.9 I *grundläggande* akter bör i första hand det övergripande syftet med akten motiveras, snarare än varje enskild bestämmelse. Vissa enskilda bestämmelser bör dock motiveras särskilt, antingen på grund av deras betydelse eller därför att de inte ingår som en naturlig del i det övergripande syftet.

- 10.10 I *genomförande*akter blir motiveringen med nödvändighet mer detaljerad, även om man också här bör sträva efter att vara kortfattad.

- 10.11 I motiveringen av akter med allmän giltighet behöver man dock inte i detalj redogöra för eller göra en bedömning av de omständigheter som ligger till grund för att akten antas. Att i detalj, med beräkningar, motivera rättsakter som t.ex. gäller fastställande av importtullar eller återbetalning av skatter eller avgifter på jordbruksprodukter är inte praktiskt möjligt. Man bör därför nöja sig med att bara ange de kriterier och metoder som använts för beräkningarna, och beskriva den allmänna situation som lett till att akten antas och de allmänna mål som man vill uppnå genom akten⁹.

b) Individuella akter

- 10.12 Individuella akter bör motiveras mer ingående.

- 10.13 Detta gäller i synnerhet akter genom vilka en ansökan avslås. Detaljerade motiveringar ska även ges i konkurrensärenden, där komplicerade rätts- och sakförhållanden måste beskrivas. Även i dessa fall måste beslutet vara tydligt, och man bör försöka fatta sig kort.

c) Särskilda bestämmelser

- 10.14 Vissa bestämmelser ska motiveras särskilt omsorgsfullt, bl.a. bestämmelser som
- innebär undantag från gällande bestämmelser,
 - står i motsättning till allmänna regler,
 - innebär undantag från allmänna principer, t.ex. bestämmelser med retroaktiv verkan,
 - kan vara till skada för vissa berörda,

⁹ Se domstolens dom i mål 16/65, Schwarze, REG 1965, s. 1081.

- innebär att rättsakten träder i kraft samma dag som den offentliggörs.

d) Motiveringen avseende subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna

10.15 I fråga om subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna bör en särskild motivering ges.

10.15.1 När institutionerna utövar sina lagstiftande befogenheter ska de beakta subsidiaritetsprincipen och det ska framgå av den motivering som åtföljer förslaget eller utkastet till lagstiftning ("explanatory memorandum") och, i mer kortfattad form, av skälen hur principen har beaktats.

10.15.2 Ordalydelsen i det skäl som avser subsidiaritetsprincipen varierar från fall till fall, men den bör följa förlagan i punkt 10.15.4. Det är viktigt att komma ihåg den skillnad som görs i artikel 5 i EU-fördraget mellan de områden där unionen har exklusiv befogenhet och de områden där unionen inte har exklusiv befogenhet.

10.15.3 Inom de områden där unionen har exklusiv befogenhet krävs enligt artikel 5.4 i EU-fördraget endast att proportionalitetsprincipen följs. Skälet ska därför endast innehålla en hänvisning till proportionalitet och lyder enligt följande:

"I enlighet med proportionalitetsprincipen är det nödvändigt och lämpligt för att förverkliga det grundläggande målet (...) (nämna det generella målet) att fastställa bestämmelser om (...) (nämna de särskilda åtgärder som regleras i akten i fråga). Denna/detta (...) (ange typ av akt): (...) går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de eftersträlvade målen, i enlighet med artikel 5.4 i fördraget om Europeiska unionen".

10.15.4 När unionen inte har exklusiv befogenhet ska skälet innehålla hänvisningar till såväl subsidiaritets- som proportionalitetsprinciperna enligt nedanstående mall:

"Eftersom målen för denna/detta (...) (ange typ av akt) (...) (ange när det är lämpligt målen, nämligen (...),) inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna (...) (ange skälen till detta) utan snarare, på grund av (...) (ange åtgärdens omfattning eller verkningar), kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna/detta (...) (ange typ av akt) inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål."

10.15.5 Mallarna ovan behöver kompletteras och utvecklas från fall till fall som anges i parenteserna så att de utgör en faktisk motivering. De kan också frångås i den mån behovet av åtgärder på unionsnivå och, i förekommande fall, åtgärdernas proportionalitet framgår tydligt av övriga skäl.

Skäl för delegering av befogenhet och genomförandebefogenhet

10.16 Grundläggande akter som innehåller bestämmelser om delegerade akter som kommissionen antar ska innehålla ett särskilt skäl som hänvisar till artikel 290 i EUF-fördraget. Vid utformandet av det skälet, liksom av motsvarande bestämmelser, har Europaparlamentet, rådet och kommissionen åtagit sig att, så långt det är möjligt, använda de standardformuleringar som dessa institutioner tillsammans har utarbetat.

- 10.17 Grundläggande akter som innehåller bestämmelser om genomförandeakter som kommissionen antar (artikel 291 i EUF-fördraget) ska, om det behövs, innehålla ett särskilt skäl som hänvisar till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter¹⁰.

Omnämmande av samråd

- 10.18 De samråd som ska äga rum enligt förordning (EU) nr 182/2011 anges i ingressen till de genomförandeakter som kommissionen antar.

Samråd med en kommitté i samband med granskningsförfarandet (artikel 5 i förordningen) leder alltid till rättsverkningar. Sådant samråd nämns inte i beaktandedelen, utan i det sista skälet.

Exempel:

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från [kommitténs namn].

Samråd med en kommitté i samband med det rådgivande förfarandet (artikel 4 i förordningen) nämns däremot i det sista beaktandedelet och utformas enligt följande:

”efter att ha hört [kommitténs namn],”

11. SKÄLEN SKA VARA NUMRERADE.

- 11.1 Denna teknik har uppenbara fördelar när gäller att åstadkomma en tydlig lagstiftning och att underlätta hänvisningar, både före och efter det att texten antagits.

Den tillämpas generellt, dvs. inte bara när det är fråga om rättsakter med allmän giltighet, utan också när det gäller alla akter från institutionerna som följer en formell uppställning (titel, ingress, artikeldel).

- 11.2 Skälen ska ställas upp på följande sätt:

”av följande skäl:

(1)... .

(2)...”.

Anm. Skälen utgörs av fullständiga meningar som inleds med versal och avslutas med punkt.

- 11.3 Om det bara finns ett enda skäl numreras det inte.

¹⁰ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

12. EN BINDANDE AKTS ARTIKELDEL FÅR INTE INNEHÅLLA BESTÄMMELSER SOM SAKNAR NORMATIV KARAKTÄR, SOM T.EX. ÖNSKEMÅL ELLER POLITISKA FÖRKLARINGAR, ELLER BESTÄMMELSER SOM ÅTERGER ELLER SKRIVER OM DELAR AV, ELLER ARTIKLAR I, FÖRDRAGEN ELLER BEKRÄFTAR EN BESTÄMMELSE I GÄLLANDE LAGSTIFTNING.

AKTER FÅR INTE INNEHÅLLA BESTÄMMELSER SOM HÄNVISAR TILL INNEHÅLLET I ANDRA ARTIKLAR ELLER UPPREPAR AKTENS TITEL.

Bestämmelser utan normativ karaktär i bindande akter

- 12.1 I bindande rättsakter fastställs regler, inklusive bestämmelser med den information som behövs för att förstå och kunna tillämpa dessa regler korrekt (t.ex. om tillämpningsområde, definitioner). Allt annat är överflödigt: önskemål, avsikter eller förklaringar hör inte hemma i artikeldelen av en bindande akt.

Här är ett exempel hämtat ur en förordning på en bestämmelse utan normativ karaktär som bör undvikas:

"För att uppmuntra användningen av miljömärkta produkter ska kommissionen och unionens andra institutioner, liksom statliga myndigheter på nationell nivå, föregå med gott exempel när de fastställer sina produktkrav, utan att detta påverkar tillämpningen av unionslagstiftningen."

Denna bestämmelse uttrycker helt klart ett önskemål, som inte på något sätt binder dem som bestämmelsen riktar sig till. Den har därför ingen plats i en bindande akt, utan bör placeras i ett meddelande eller en rekommendation som medföljer akten i fråga.

Bestämmelser som återger eller skriver om textstycken eller artiklar i fördragen eller andra akter

- 12.2 Infogandet av sådana bestämmelser är meningslöst och leder till rättsosäkerhet. Om t.ex. en akt grundar sig på artikel 46 i EUF-fördraget, vilket på ett korrekt sätt nämns i beaktandedelen, är det meningslöst att införa ett stycke som återger artikel 45.1, som föreskriver att *"Fri rörlighet för arbetstagare ska säkerställas inom unionen"*. Författaren måste ange hur den bestämmelsen är tänkt att genomföras, och inte bara upprepa dess innehåll. En sådan upprepning kan dessutom vara farlig, eftersom varje avvikelse från originaltexten kan ge intrycket att man vill uppnå ett annat resultat eller till och med ge upphov till en presumtion om detta.

Bestämmelser som endast hänvisar till innehållet i andra artiklar

- 12.3 Bestämmelser av denna typ utformas vanligtvis enligt följande modell:

"För att inrätta detta system ska rådet besluta om de åtgärder som föreskrivs i artiklarna 3, 4 och 5."

De bör, så långt det är möjligt, undvikas eftersom artiklarna ifråga innehåller all nödvändig information angående deras genomförande. Dessutom riskerar en sådan utformning att skapa osäkerhet om den rättsliga grunden för en framtida genomförandeåtgärd. Utgörs den rättsliga grunden av den artikel som innehåller hänvisningen eller av den artikel till vilken hänvisning görs?

Bestämmelser som upprepar aktens titel

- 12.4 Även om det inte går att undvika att använda ord som ingår i aktens titel, t.ex. i den artikel där aktens syfte och tillämpningsområde anges, måste något nytt tillföras som utvecklar texten ytterligare.
13. VID BEHOV SKA EN ARTIKEL I BÖRJAN AV ARTIKELDELEN ANGE AKTENS SYFTE OCH TILLÄMPNINGSOMRÅDE.
- 13.1 ”Syftet” är det som akten handlar om, medan dess ”tillämpningsområde” avser de faktiska och rättsliga förhållanden samt de personer som akten gäller.
- 13.2 I likhet med internationella avtal innehåller ofta unionsakter en första artikel som anger syftet och tillämpningsområdet. Nyttan med en sådan artikel får bedömas från fall till fall.
- 13.3 Artikelns är givetvis onödig om den bara innebär en omskrivning av titeln. Däremot kan läsaren genom artikeln få sådan information, som inte tagits med i den kortfattade titeln, som gör det möjligt att direkt avgöra vem som berörs av akten. Av det skälet är det viktigt att se till att läsaren inte vilseleds i detta avseende.

Om en sådan artikel t.ex. anger att akten är tillämplig *”på fordon med en högsta hastighet av 25 kilometer i timmen eller mer”*, kan akten utan problem innehålla vissa bestämmelser som endast gäller fordon med en högsta hastighet av 50 kilometer i timmen, eftersom ett sådant fordon under alla förhållanden faller inom det definierade tillämpningsområdet. Däremot får det inte finnas några bestämmelser om fordon som har en högsta hastighet av t.ex. 20 kilometer i timmen, eftersom tillverkaren eller ägaren av ett sådant fordon till följd av artikeln om tillämpningsområde kanske inte läser resten av artikeldelen.

- 13.4 Ibland är avgränsningen mellan tillämpningsområde och definition otydlig. I följande exempel anger definitionen samtidigt aktens tillämpningsområde:

”Artikel 1 – I detta direktiv avses med ’fordon’ alla motordrivna fordon som är avsedda för vägtrafik, med eller utan karosseri, och som har åtminstone fyra hjul och är konstruerade för en hastighet som överstiger 25 kilometer i timmen, inklusive tillhörande släpfordon, med undantag för spårbundna fordon, jordbruks- eller skogsmaskiner och bygg- och anläggningsmaskiner”.

Denna artikel skulle också kunna vara formulerad på följande sätt: *”Artikel 1 – Detta direktiv tillämpas på alla motorfordon som är avsedda (...)”*. Meningen skulle då avslutas med orden *”nedan kallat ’fordon’*”. Denna lösning är normalt sett att föredra, särskilt om akten inte innehåller en artikel med andra definitioner. Den gör det möjligt att formulera tillämpningsområdet mer tydligt och direkt.

14. NÄR DE BEGREPP SOM ANVÄNDS I AKTEN INTE ÄR ENTYDIGA BÖR DE DEFINIERAS I EN ENDA ARTIKEL I BÖRJAN AV AKTEN. DEFINITIONERNA FÅR INTE INNEHÅLLA SJÄLVSTÄNDIGA FÖRESKRIFTER.
- 14.1 Termer bör användas med den betydelse de har i vardagligt eller specialiserat språkbruk. Kravet på juridisk klarhet kan dock innebära att betydelsen av en term måste definieras i den akt där den används. Detta är bl.a. fallet om termen har flera betydelser, men måste förstås i en enda av dessa, eller om man med hänsyn till ändamålet med akten vill avgränsa eller utvidga betydelsen i förhållande till det normala bruket av termen i fråga. Definitionen av en term får inte strida mot termens vanliga betydelse.

En definierad term ska användas i den angivna betydelsen genom hela akten.

14.2 I riktlinjens andra mening påpekas ett ofta förekommande fel.

14.2.1 Ett exempel på dålig formulering:

”d) 'klagomål', varje upplysning som lämnats av (...) en person som har ett intresse av säkerheten på fartyget (...) utom om medlemsstaten bedömer att klagomålet uppenbart saknar grund; identiteten på den person som lämnat klagomålet får inte avslöjas för det berörda fartygets kapten och inte heller för dess ägare.”

14.2.2 Den understrukna delen av meningen är inte en definition, utan en självständig föreskrift.

14.3 Föreskriften måste placeras bland de normativa bestämmelserna. I vårt exempel kan författaren komplettera en av artiklarna genom att föra in denna föreskrift på rätt plats (*”(...) Om medlemsstaten mottar ett klagomål som inte bedöms vara uppenbart ogrundat (...), ska den (...)”*) och som andra stycke lägga till meningen *”Personens identitet (...)”*.

14.4 Kravet på att inte införa självständiga föreskrifter i en definition har inte enbart med stringens att göra. Att införa sådana inslag i en definition innebär en risk för att läsaren vid tolkningen av akten förbiser en del föreskrifter eftersom de inte finns grupperade på samma ställe.

15. ARTIKELDELEN SKA I MÖJLIGASTE MÅN UTFORMAS ENLIGT EN STANDARDISERAD STRUKTUR (SYFTE OCH TILLÄMPNINGSOMRÅDE, DEFINITIONER, RÄTTIGHETER OCH SKYLDIGHETER, BESTÄMMELSER OM DELEGERING AV BEFOGENHETER OCH BESTÄMMELSER SOM GER GENOMFÖRANDEBEFOGENHETER, FÖRFARANDEBESTÄMMELSER, TILLÄMPNINGSÅTGÄRDER, ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER).

ARTIKELDELEN SKA DELAS UPP I ARTIKLAR OCH, BEROENDE PÅ TEXTENS OMFATTNING OCH KOMPLEXITET, I AVDELNINGAR, KAPITEL OCH AVSNITT. OM EN ARTIKEL INNEHÅLLER EN FÖRTECKNING BÖR VARJE DEL AV FÖRTECKNINGEN SÄRSKILJAS GENOM ETT NUMMER ELLER EN BOKSTAV HELLRE ÄN GENOM STRECKSATSER*.

15.1 Artikeldelen har en standardstruktur där textelementen ska vara utformade enligt relativt strikta regler:

- 1) Syfte och tillämpningsområde (se riktlinje 13).
- 2) Definitioner (se riktlinje 14).
- 3) Bestämmelser om delegerade akter och genomförandeakter.
- 4) Tillämpningsåtgärder. Bestämmelserna om former och datum för medlemsstaternas genomförande av ett direktiv följer en väl etablerad ordning. Även andra bestämmelser, t.ex. de som rör sanktioner i medlemsstaterna eller möjligheterna att överklaga, följer standardiserade mallar.
- 5) Övergångsbestämmelser och slutbestämmelser. Denna kategori omfattar:

* I den svenska versionen av denna utgåva av den Praktiska handledningen har riktlinjernas lydelse, och texten i övrigt, anpassats när så behövts, särskilt för att beakta de ändringar som införts genom Lissabonfördraget.

- Eventuellt upphävande av tidigare akter (se riktlinje 21). Datum för upphävandet ska anges tydligt, om det inte sammanfaller med ikraftträdandet av den rättsakt som ska antas.
 - Övergångsbestämmelser. Textens utformning och de datum som anges får inte lämna utrymme för tvivel om hur länge de tidigare bestämmelserna, eller en del av dessa, fortsätter att gälla efter det att de nya bestämmelserna trätt i kraft.
 - Bestämmelser om ändring av gamla akter (se riktlinje 18).
 - Aktens tillämplighet i tiden (se riktlinje 20).
- 15.2 Övriga bestämmelser – rättigheter och skyldigheter samt förfarandebestämmelser utöver de som rör delegerade akter och genomförandeakter – utgör den egentliga normativa delen av akten, och de utformas med hänsyn till ändamålet med akten och graden av komplexitet i det system som föreskrivs.
- 15.3 Om en artikel innehåller en uppräkningslista är det viktigt att se till att varje del av denna är samordnad och direkt förbunden med inledningsfrasen. Av den anledningen bör det inte finnas några självständiga meningar eller stycken i en uppräkningslista.

Exempel på en utformning som ska undvikas:

”De behöriga myndigheterna ska genomföra kontroller för att säkerställa

- överensstämmelse mellan inköp och leveranser,

Vid dessa kontroller ska de i första hand grunda sig på unionens bearbetningskoefficienter, om sådana finns. I alla andra fall ska kontrollen vila på koefficienter som är allmänt erkända av den berörda branschen,

- en korrekt slutanvändning av råvaran, och
- respekt för unionens bestämmelser.”

Här är det bättre att avstå från en uppräkningslista och utforma texten enligt följande:

”De behöriga myndigheterna ska genomföra kontroller för att säkerställa överensstämmelse mellan inköp och leveranser.

Vid dessa kontroller ska de i första hand grunda sig på unionens koefficienter, om sådana finns. I alla andra fall ska kontrollen vila på koefficienter som är allmänt erkända av den berörda branschen.

Kontrollerna ska också syfta till en korrekt slutanvändning av råvaran och respekt för unionens bestämmelser.”

- 15.4 I tabellen nedan redovisas hur artikeldelen av en akt bör delas in. Akter med enkel uppbyggnad är indelade i artiklar och underordnade delar av artiklar. Om en överordnad indelning behövs kan artiklarna grupperas i kapitel, som i sin tur kan delas in i avsnitt. Det är bara om texten är mycket komplicerad som kapitlen kan behöva grupperas i avdelningar och dessa i sin tur eventuellt i delar.

Kategori/beteckning	Symbol	Hänvisning	Anmärkningar
I. Överordnad indelning			Indelningar med eller utan rubrik
- Del	del I, II (eller: första, andra delen)	(i) del I, II (eller: första, andra delen)	Används (tillsammans eller var för sig) i vissa långa och komplicerade texter
- Avdelning	avdelning I, II	(i) avdelning I, II	
- Kapitel	kapitel I, II (eller 1, 2)	(i) kapitel I, II (eller 1, 2)	
- Avsnitt	avsnitt 1, 2	(i) avsnitt 1, 2	
II. Grundläggande indelning			Indelningar med eller utan rubrik
- Artikel	enda artikel artikel 1, 2	(i) den enda artikeln (i) artikel 1, 2	Löpande numrering (även när det förekommer överordnade indelningar)
eller			
- Punkt/led	I, II (eller A, B) I. (eller A eller 1.)	(i) punkt I, II (A, B) (i) punkt 1 (A, 1)	Används i vissa rekommendationer, resolutioner och förklaringar
III. Underindelningar			Indelningar som saknar rubrik
- Punkt	1., 2.	(i) punkt 1, 2 eller artikel 4.1, 4.2	Självständig del av en artikel
- Stycke	ingen beteckning	(i) första, andra stycket (t.ex. artikel 3 första stycket)	En icke-självständig del av en artikel eller sammansatt punkt
- Punkt/led	a), b) 1., 2., eller 1), 2) i), ii), iii), iv)	artikel 3 a artikel 3.1 artikel 3 första stycket i) (om överordnad enhet saknas) punkt/led a, leden i–iv	Föregås vanligen av en inledningsfras
- Strecksats	---	(i) första strecksatsen	
- Mening	ingen beteckning	(i) första, andra meningen	Följs av en punkt

Interna och externa hänvisningar (riktlinjer 16 och 17)

16. HÄNVISNINGAR TILL ANDRA AKTER BÖR ANVÄNDAS SPARSAMT. EN HÄNVISNING SKA EXAKT ANGE DEN AKT ELLER BESTÄMMELSE SOM DEN AVSER. KORSHÄNVISNINGAR (HÄNVISNINGAR TILL EN RÄTTSAKT ELLER EN ARTIKEL SOM I SIN TUR HÄNVISAR TILLBAKA TILL DEN URSPRUNGLIGA BESTÄMMELSEN) ELLER SERIEHÄNVISNINGAR (HÄNVISNING TILL EN BESTÄMMELSE SOM I SIN TUR HÄNVISAR TILL EN ANNAN BESTÄMMELSE) SKA OCKSÅ UNDVIKAS.

Interna och externa hänvisningar

- 16.1 En intern hänvisning hänvisar till en annan bestämmelse i samma akt. Externa hänvisningar hänvisar till en annan akt, antingen i en unionsakt eller i en annan rättskälla.

16.1.1 Exempel på intern hänvisning

En bestämmelse som hänvisar till en bilaga till samma akt

”1. Ett preparats miljöfarlighet ska bedömas med hjälp av ett eller flera av följande förfaranden:

a) Genom en konventionell metod som beskrivs i bilaga III (...)”

16.1.2 Exempel på extern hänvisning

En hänvisning som hänvisar till en annan akt

”(...) b) Genom att det fastställs vilka av preparatets miljöfarliga egenskaper som är nödvändiga för en korrekt klassificering enligt kriterierna i bilaga VI till direktiv (...)”

- 16.2 Både interna och externa hänvisningar måste vara så exakta att läsaren lätt kan hitta den akt till vilken hänvisning görs.
- 16.3 De externa hänvisningarna kräver extra uppmärksamhet. Det är särskilt viktigt att se till att den akt till vilken hänvisning görs är tillräckligt tydlig och tillgänglig för allmänheten.

Hänvisningsprinciper

16.4 Hänvisning bör endast göras om

- det leder till en förenkling jämfört med att upprepa innehållet i den bestämmelse som man vill hänvisa till,
- bestämmelsens begriplighet inte påverkas, och
- den akt till vilken hänvisning görs är offentliggjord eller tillräckligt tillgänglig för allmänheten.

- 16.5 Principen om öppenhet innebär också att hänvisningar ska användas med måtta. Det bör vara möjligt att läsa och förstå en akt utan hjälp av andra akter. Kraven på god läsbarhet får dock inte leda till att bestämmelser i primärrätten upprepas i sekundärrätten (se punkt 12.2).

- 16.6 Innan man beslutar huruvida det är lämpligt att göra en hänvisning, bör man bedöma följderna av eventuella framtida ändringar av den akt till vilken man önskar hänvisa.

Begriplighet

- 16.7 En hänvisning bör göras så att det framgår vad den bestämmelse man hänvisar till handlar om, för att läsaren inte ska behöva gå till själva föreskriften.

Skriv således inte:

”Artikel 15 ska tillämpas på export till de länder (...)”

Skriv hellre:

”Det kontrollförfarande som föreskrivs i artikel 15 ska tillämpas på export till de länder (...)”

Klarhet

- 16.8 Det bör klargöras vilka av en regels rekvisit eller rättsverkningar som man hänvisar till.
- 16.8.1 Hänvisningar till en annan bestämmelse endast genom att den sätts inom parentes ska undvikas.
- 16.8.2 I vissa bestämmelser fastslås att en regel ska tillämpas analogt, eller mer korrekt ”i tillämpliga delar” (ibl. används *mutatis mutandis*). Denna teknik bör bara användas när det skulle föra för långt att återge hela regeln med önskade anpassningar. När tekniken används är det viktigt att så långt möjligt precisera i vilken utsträckning den regel det hänvisas till är tillämplig.
- 16.9 Följderna av hänvisningar som inleds med formuleringen ”utan att det påverkar tillämpningen av” är ofta långt ifrån klara. Det kan förekomma motsägelser mellan den akt i vilken hänvisning görs och den akt till vilken hänvisning görs. I allmänhet kan sådana hänvisningar undvikas genom att tillämpningsområdet avgränsas bättre. Vidare är det överflödigt att med hjälp av denna formulering hänvisa till överordnade bestämmelser som ändå gäller.

Skriv således inte:

”Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 91/414/EEG ska artiklarna om klassificering, förpackning, märkning och säkerhetsdatablad i detta direktiv tillämpas på växtskyddsmedel.”,

Skriv hellre:

”Artiklarna om (...) i detta direktiv ska tillämpas på växtskyddsmedel.”

Hur man hänvisar till en akt som man vill referera till

- 16.10 Om man i en akt ska hänvisa till en annan akt, görs detta genom att man anger den senare aktens titel, antingen i dess helhet med publikationsuppgifter, eller i förkortad form – det senare gäller särskilt om hänvisningen görs i titeln till den hänvisande akten eller om det inte är första gången akten nämns.
- 16.10.1 Om en hänvisning till en akts titel görs i en annan akts titel gäller följande:
- Namnet på institutionen upprepas inte om den akt till vilken hänvisningen görs antagits av samma institution som antagit den akt vari hänvisningen görs (om det hänvisas till flera akter med olika ursprung ska dock de utfärdande

institutionerna alltid anges, även om det är samma institution som den akt vari hänvisningen görs).

- Datum anges inte, utom i fråga om akter som saknar officiellt ordningsnummer eller publikationsnummer.
- Ord som i onödan skulle tynga titeln på den akt där hänvisningen görs, eller som kunde leda till oklarhet, utelämnas. Ord som "och om ändring av" och "och om upphävande av" utelämnas också liksom indikeringar som följer efter titeln som "kodifiering", "omarbetning" osv.
- Man anger inte det nummer av EUT i vilket den akt som det hänvisas till har offentliggjorts.

16.10.2 I beaktandedelen, som har en formell prägel, *citeras titeln i sin helhet*¹¹ i huvudtexten. För direktiv och beslut som ska delges och som har offentliggjorts ska publikationsnumret anges. En hänvisning till en fotnot med uppgift om det nummer av EUT där akten har offentliggjorts ska följa på den fullständiga titeln. Vad beträffar fördragen och andra grundläggande akter (t.ex. anslutningsakter, AVS–EU-partnerskapsavtalet) görs dock ingen fotnotshänvisning.

Exempel:

"med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 av den 16 februari 2011 om medborgarinitiativet(), särskilt (...)

() EUT L 65, 11.3.2011, s. 1."

16.10.3 I samtliga delar av akten som följer därefter (skäl, artiklar och bilagor) tillämpas en förenklad¹² hänvisningsteknik:

- När en akt nämns för första gången (även om den redan har omnämnts i titeln) och ingen hänvisning till akten har gjorts i beaktandedelen *anges dess nummer och vilken institution den har antagits av, följt av hänvisning till en fotnot som innehåller uppgift om den fullständiga titeln*¹³ och det nummer av EUT där den har offentliggjorts.
- En akt som redan introducerats med hela titeln och publiceringsuppgift, i ett beaktandedel eller på annat ställe i den föregående texten, *citeras därefter endast med nummer*.

¹¹ Från och med den 1 juli 2013 inbegriper en hänvisning till den fullständiga titeln alla dess delar, inbegripet accessoriska tillägg, som t.ex. "och om ändring av", "och om upphävande av", men däremot inte upplysningar som i vissa fall följer titeln, som t.ex. "kodifiering", "omarbetning".

¹² Förenklad hänvisningsteknik som införts den 1 juli 2013.

¹³ Från och med den 1 juli 2013 inbegriper en hänvisning till den fullständiga titeln alla dess delar, inbegripet accessoriska tillägg, som t.ex. "och om ändring av", "och om upphävande av", men däremot inte upplysningar som i vissa fall följer titeln, som t.ex. "kodifiering", "omarbetning".

Exempel:

Första hänvisningen:

”Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011()

() Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 av den 16 februari 2011 om medborgarinitiativet (EUT L 65, 11.3.2011, s. 1).”

Senare hänvisningar:

”förordning (EU) nr 211/2011”

Vissa avsteg från denna regel kan behöva göras, särskilt när det gäller bilagor som innehåller formulär eller andra dokument som kan komma att särskiljas och där en titel därför kan behöva citeras i sin helhet med publiceringsuppgift, även om dessa förekommer på annat ställe i akten.

- 16.10.4 Det tillhör god lagstiftningsteknik att i skälen nämna alla akter som det hänvisas till längre fram i rättsakten. Detta gör det möjligt att sätta in akten i sitt sammanhang och förklara varför man hänvisar till de akterna.
- 16.10.5 I artikeldelen ska hänvisningar till andra akter bara göras när det är absolut nödvändigt. Artikeldelen bör vara begriplig i sig utan att läsaren ska behöva gå till andra akter. Problem som kan uppstå till följd av ändringar eller upphävanden i den rättsakt till vilken en hänvisning görs måste också undvikas.

Dynamiska hänvisningar

- 16.11 En hänvisning till en bestämmelse är dynamisk om den alltid ska anses syfta på bestämmelsen i dess nu gällande lydelse, dvs. efter eventuella ändringar.
- 16.12 Hänvisningarna i unionsrättsakternas artikeldel är i regel dynamiska.
- Om akten har ändrats, anses hänvisningen avse akten i dess ändrade lydelse. Om akten har ersatts, anses hänvisningen avse den nya akten. Om akten har upphävts utan att ersättas, måste en eventuell lucka fyllas genom tolkning. Vid omarbetning och kodifiering som dessutom innebär ändringar i artikelnumreringen, ska ändringarna anges i en jämförelsetabell som bifogas den kodifierade eller omarbetade akten.
- 16.13 Man måste dock vara medveten om att dynamiska hänvisningar kan leda till tolkningsproblem, eftersom innehållet i den bestämmelse i vilken en hänvisning görs inte ligger fast, utan varierar med eventuella senare ändringar av den bestämmelse till vilken hänvisningen görs.

Statiska hänvisningar

- 16.14 En statisk hänvisning är en hänvisning till en viss text med det innehåll den har vid ett visst datum. I sådana hänvisningar anges aktens titel, den institution som har antagit akten och eventuella ändringsrättsakter.

Exempel:

”artiklarna XX i förordning (...)^(*), i deras ändrade lydelse enligt förordning (...)^(**).”

- ”1. När det gäller budgeten och de egna medlen, (...) ska det europeiska nationalräkenskapssystem som gäller enligt artikel 1 första stycket i direktiv 89/130/EEG, Euratom och de rättsakter som hänför sig till den [särskilt förordningarna (EEG, Euratom) nr 1552/89 och (EEG, Euratom) nr 1553/89 och beslut 94/728/EG, Euratom och 94/729/EG] vara ENS 2 uppl. så länge som beslut 94/728/EG, Euratom är i kraft.
2. När det gäller medlemsstaternas underrättelser till kommissionen inom ramen för förfarandet vid alltför stora underskott enligt förordning (EG) nr 3605/93, ska det europeiska nationalräkenskapssystemet vara ENS 2 uppl. till och med underrättelsen den 1 september 1999.”

16.15 Om den bestämmelse till vilken hänvisning görs ändras eller upphävs, kan det också vara nödvändigt att ändra den bestämmelse i vilken hänvisningen görs.

16.16 Hänvisningar till unionsrättsakter är dynamiska om inget annat anges. Om en hänvisning görs till en rättsakt som inte tillhör unionsrätten bör det uttryckligen anges om hänvisningen är dynamisk eller statisk.

Anpassning av en hänvisning

16.17 Det kan visa sig nödvändigt att anpassa en hänvisning

- om den bestämmelse som hänvisningen avser har upphävts och ersatts,
- om, vid statisk hänvisning, den bestämmelse som hänvisningen avser har ändrats,
- om en ändring av den bestämmelse som hänvisningen avser har konsekvenser som inte är önskvärda för den bestämmelse i vilken hänvisning görs.

16.18 Om det är fråga om en generell anpassning till en ny text räcker det med att i en bestämmelse ange på vilka punkter texten ska anpassas i jämförelse med hittillsvarande lydelse.

16.18.1 I vissa fall kan det vara tillrådligt att bifoga en jämförelsetabell i en bilaga.

Exempel:

”Hänvisningar till de upphävda direktiven ska anses som hänvisningar till detta direktiv och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga IX”.

16.18.2 Jämförelsen mellan den gamla och den nya bestämmelsen bör inte göras i löpande text.

Skriv således inte:

”I följande bestämmelser ska orden ’artikel 2.4 och artikel 3.1 i förordning (EEG) nr 441/69’ ersättas med orden ’artiklarna 4.7 och 5.3 i förordning (EEG) nr 565/80’:
– Artikel 2 andra strecksatsen i förordning (EEG) nr 776/78.
– Artikel 1 andra strecksatsen i förordning (EEG) nr 109/80.”

Korshänvisningar

- 16.19 En korshänvisning är en hänvisning till en annan bestämmelse som i sin tur hänvisar tillbaka till den bestämmelse i vilken hänvisning görs. Sådana hänvisningar ska undvikas.

Seriehänvisningar

- 16.20 En seriehänvisning är en hänvisning till en annan bestämmelse som i sin tur hänvisar till en tredje bestämmelse, och så vidare. Av hänsyn till förståelsen av unionsrättsakter ska sådana hänvisningar undvikas.

17. EN HÄNVISNING I ARTIKELDELEN AV EN BINDANDE AKT TILL EN ICKE-BINDANDE AKT MEDFÖR INTE ATT DEN SENARE BLIR BINDANDE. OM AVSikten ÄR ATT HELA ELLER EN DEL AV DEN ICKE-BINDANDE AKTEN SKA BLI BINDANDE, BÖR TEXTEN I DENNA I MÖJLIGASTE MÅN ÅTERGES SOM EN DEL AV DEN BINDANDE AKTEN.

- 17.1 Den första meningen i denna riktlinje är endast ett konstaterande. Det vill säga att om ett beslut antas till följd av en resolution är det beslutet som är den bindande akten, medan resolutionen behåller sin politiska, juridiskt icke-bindande, karaktär.

- 17.2 Den andra meningen i denna riktlinje syftar särskilt på tekniska standarder, som ofta utformas av standardiseringsorgan eller motsvarande. Det är ofta inte möjligt att återge en omfattande icke-bindande akt till vilken en hänvisning görs; detta är t.ex. ofta fallet när det gäller beskrivningar av laboratorietester som ska utföras. I sådana fall hänvisar man helt enkelt till akten i fråga.

Exempel:

”De halter av tjära, nikotin och kolmonoxid som avses i artikel 3.1, 3.2 och 3.3, som måste anges på cigarettpaketen, ska mätas med hjälp av ISO-metoderna 4387 när det gäller tjära, 10315 när det gäller nikotin och 8454 när det gäller kolmonoxid.

Riktigheten ska kontrolleras i enlighet med ISO-standard 8243.”

Här framgår det tydligt av sammanhanget att lagstiftaren haft för avsikt att göra standarden bindande.

- 17.3 Det är möjligt att fixera hänvisningen till bestämmelsen i dess lydelse vid tidpunkten för antagandet av den bindande akten genom att ange nummer och datum (eller år) för den icke-bindande akt till vilken det hänvisas, eller genom formuleringar som ”i dess lydelse av den (...)” (se även riktlinje 16 om dynamiska och statiska hänvisningar).

- 17.4 Om man emellertid vill ha fortsatt kontroll över texten i den icke bindande akten, bör den återges. Om den icke bindande akten inte återges i sin helhet, är det ofta bra att åtminstone bibehålla dess struktur och samtidigt utelämna vissa punkter eller delar, om nödvändigt med en förklarande fotnot. Om man vill införa punkter eller bilagor som inte finns i den återgivna akten, ska dessa numreras ”1a”, ”1b” etc. Om en punkt eller en bilaga införs före punkt 1 eller bilaga I, kommer denna att bli punkt eller bilaga ”0”.

Exempel:

”3a EEG-TYPGODKÄNNANDE⁽¹⁾

Ett intyg som överensstämmer med bilaga 10 ska bifogas EEG-typgodkännandeintyget.

.....

4. MÄRKNING SOM ANGER KORRIGERAD
ABSORPTIONSKOEFFICIENT

(4.1)

(4.2)

(4.3)

4.4 *Varje fordon som typgodkänns enligt detta direktiv ska märkas (...).
Märkningen ska ske på en väl synlig och lättåtkomlig plats (...)*

⁽¹⁾ Texten i bilagorna liknar den i förordningen nr 24 från FN:s ekonomiska kommission för Europa, särskilt är uppdelningen i punkter densamma. Därför markeras inom parentes punkter i förordningen som saknar motsvarigheter i detta direktiv.”

Ändringsakter (riktlinjer 18 och 19)

18. VARJE ÄNDRING AV EN AKT SKA UTTRYCKAS TYDLIGT. ÄNDRINGARNA SKA GÖRAS I FORM AV TEXT SOM FÖRS IN I DEN AKT SOM SKA ÄNDRAS. ATT ERSÄTTA HELA BESTÄMMELSER (EN ARTIKEL ELLER EN DEL AV EN ARTIKEL) ÄR ATT FÖREDRA FRAMFÖR ATT INFÖRA ELLER STRYKA MENINGAR, DELAR AV MENINGAR ELLER ENSTAKA ORD.

EN AKT OM ÄNDRING FÅR INTE INNEHÅLLA SJÄLVSTÄNDIGA GRUNDLÄGGANDE BESTÄMMELSER SOM INTE FÖRS IN I DEN ÄNDRADE AKTEN.

Principen om formell ändring

- 18.1 Om en del av en akt ändras sker detta normalt sett genom en formell ändring, dvs. en ändring av texten, i den ändrade akten¹⁴. Ändringen ska således införas i den text som ska ändras.

¹⁴ I bestämmelser om undantag kan man avvika från denna regel: se punkt 18.15.

Exempel:

”Artikel 1

Förordning (...) ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 13.1 ska ersättas med följande:
 - ’1. De statistiska uppgifter som krävs för Intrastat-systemet (...)’.
2. Artikel 23 ska ändras på följande sätt:
 - a) I punkt 1 ska punkterna f och g utgå.
 - b) Punkt 2 ska ersättas med följande:
 - ’2. Medlemsstaterna får föreskriva att (...)’.
 - c) Följande punkt ska införas [som punkt 2a]*:
 - ’2a. För dem som är skyldiga att lämna statistikuppgifter (...)’.
 - d) Följande punkt ska läggas till [som punkt 4]*:
 - ’4. Kommissionen ska ombesörja offentliggörandet i *Europeiska unionens officiella tidning* (...)’.”

* Se anmärkning i punkt 18.13.5.

- 18.2 Artiklar, punkter och led får inte numreras om, eftersom det kan skapa hänvisningsproblem i andra akter. De tomrum som uppstår efter det att artiklar eller andra numrerade delar av texten har strukits får inte användas för andra bestämmelser, utom då innehållet är identiskt med den text som tidigare tagits bort.

Förbud mot självständiga grundbestämmelser

- 18.3 Ändringsakten får inte innehålla materiella bestämmelser som är självständiga i förhållande till den akt som ska ändras. Den nya akten har inte någon annan rättsverkan än att ändra den äldre akten, vilket innebär att dess verkningar uttöms vid ikraftträdandet. Endast grundakten i dess ändrade lydelse består och fortsätter att reglera hela området.
- 18.4 Detta tillvägagångssätt underlättar kodifieringen av lagtexter avsevärt, eftersom förekomsten av självständiga bestämmelser i ändringsakter skapar ett rättsläge som är svårt att utreda.

Förbud mot att ändra en ändringsrättsakt

- 18.5 Eftersom en ändringsakt uttömmar sin verkan genom de ändringar den tillför en annan akt och inte får innehålla självständiga materiella bestämmelser, är det inte tillåtet att ändra ändringsakter. Om ytterligare ändringar behövs måste den redan ändrade grundakten på nytt ändras.

Exempel:

Rådets beslut 1999/424/GUSP av den 28 juni 1999 om ändring av rådets beslut 1999/357/GUSP om genomförande av gemensam ståndpunkt 1999/318/GUSP om ytterligare restriktiva åtgärder mot Förbundsrepubliken Jugoslavien är ett beslut om ändring av ett beslut (1999/357/GUSP) som i sin tur har ändrat ett annat beslut (1999/319/GUSP).

Således borde det redan av titeln till beslut 1999/424/GUSP ha framgått att beslut 1999/357/GUSP ändrat beslut 1999/319/GUSP. Detta leder också till problem med bestämmelserna i beslut 1999/424/GUSP. Det skulle ha varit lämpligare att ändra beslut 1999/319/GUSP direkt.

Val av typ av rättsakt vid ändringar

18.6 Generellt sett är det att föredra att ändringsakten är av samma typ som den akt som ska ändras. Särskilt avråds från att ändra en förordning genom ett direktiv.

18.6.1 Det bör dock observeras att vissa bestämmelser i primärrätten överlämnar åt institutionerna att välja typ av akt, genom att ge dem behörighet att anta ”åtgärder” eller genom att uttryckligen ange flera möjliga typer av akter.

18.6.2 Vidare kan det i den akt som ska ändras vara angivet att ändring ska ske genom en annan typ av akt.

Ändring av bilagor

18.7 Ändringar av bilagor med tekniska inslag görs i normala fall i en bilaga till ändringsakten. Denna princip bör endast frångås vid mindre ändringar.

Exempel:

”Bilagorna II, IV och VI till förordning (...) ska ändras i enlighet med bilagan till denna förordning.”

I detta fall ska bilagan till ändringsakten inledas av formuleringar som tydligt anger vad ändringarna består i:

”BILAGA

Bilagorna II, IV och VI ska ändras på följande sätt:

1. I bilaga II ska punkt 2.2.5 ersättas med följande:

’2.2.5 (...)’

En mindre ändring av en bilaga kan dock göras direkt i aktens artikeldel:

Exempel:

”Artikel (...)

Förordning (...) ska ändras på följande sätt:

1. (...)

2. Titeln till bilaga I ska ersättas med följande:

’(...)’ ”

Uppdatering av hänvisningar

- 18.8 Om det är aktuellt att ändra en bestämmelse till vilken hänvisning görs i andra akter, måste man bedöma följderna för den bestämmelse i vilken hänvisning görs. Om tanken är att ändringen ska gälla även den senare bestämmelsen behöver man inte göra någonting om det är fråga om en dynamisk hänvisning. Däremot är det nödvändigt att följdändra statiska hänvisningar.

Titeln på en ändringsakt

- 18.9 Ändringsaktens titel ska innehålla ordningsnumret på den akt som ska ändras och antingen aktens titel eller en uppgift om i vilket avseende den ändras.

Exempel:

Akt som ska ändras:

”Rådets förordning (...) av den (...) om förbättring av jordbruksstrukturens effektivitet”

Ändringsakt:

- Antingen titeln på den akt som ska ändras: ”Rådets förordning (...) av den (...) om ändring av förordning (...) om förbättring av jordbruksstrukturens effektivitet,” eller
- en uppgift om ändringens syfte: ”Rådets förordning (...) av den (...) om ändring av förordning (...) vad avser jordbruksföretags storlek”.

- 18.10 Om ändringsakten utfärdas av en annan institution än den som antagit den akt som ska ändras, ska namnet på institutionen som antagit akten som ska ändras anges i titeln (för ytterligare information, se riktlinje 16.10.1).

Exempel:

”Kommissionens förordning (...) om ändring av bilagan till rådets förordning (...) vad avser (...).”

Utformning av en ändringsakt

- 18.11 Skälen till en ändringsakt måste uppfylla samma krav som ställs på en akt som är en grundläggande akt (se riktlinjer 10 och 11). Skälen har dock i detta fall ett mer begränsat syfte i det de endast motiverar de ändringar som görs i den akten. De behöver således inte upprepa motiveringen för den akt som ändras.
- 18.12 Det är inte god lagstiftningsteknik att ändra skälen till den akt som ska ändras. Dessa skäl utgör en logisk helhet som motiverar akten i det ögonblick den antogs med sitt ursprungliga innehåll. Det är endast i samband med en kodifiering eller en omarbetning som denna logiska enhet kan ersättas med en ny som inbegriper de delar av den ursprungliga motiveringen som fortfarande är aktuella och motiveringen av de ändringar som senare gjorts i akten, med nödvändiga anpassningar.
- 18.13 Ändringar görs genom att ny text införs i den akt som ska ändras. Ändringarna måste passa in i den ändrade texten på ett sådant sätt att kontinuiteten inte störs. Det är särskilt viktigt att respektera grundtextens struktur och terminologi.

18.13.1 För tydlighetens skull och för att undvika problem vid översättning till alla officiella språk, är det bättre att byta ut hela textavsnitt (en artikel eller en underavdelning i artikeln) än att införa eller stryka meningar eller ett eller flera ord, såvida det inte är fråga om datum eller siffror.

18.13.2 Om flera ändringar görs bör man använda en inledningsfras.

Exempel:

”Förordning (...) ska ändras på följande sätt: (...)”

18.13.3 Om flera bestämmelser i en akt ändras, samlas ändringarna i en enda artikel som innehåller en inledningsfras och som delas in i punkter som följer nummerordningen för de ändrade artiklarna:

Exempel:

”Förordning (...) ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 3 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

’1. (...)’

b) Följande punkt ska läggas till [som punkt 5]*:

’5. (...)’

2. Följande artikel ska införas [som artikel 7a]*:

’Artikel 7a

(...)’ ”

* Se anmärkning i punkt 18.13.5.

18.13.4 Om flera akter ändras genom en enda ändringsakt, samlas ändringarna av varje enskild akt i en separat artikel.

18.13.5 De olika typerna av ändringar (ersättande, införande, tillägg, strykning) ska formuleras så att det framgår att de är bindande och följa vissa standardformuleringar.

Exempel:

”Artikel X i förordning (...) ska ersättas med följande: [...]”

”Följande artikel* ska införas [som artikel Xa]: [...]”

”I artikel Y ska följande punkt läggas till [som punkt X]* (...):”

”I artikel Z ska punkt 3 utgå”

* I inledningsfrasen är det möjligt både att ange numret på den underavdelning som ska införas eller läggas till, eller att avstå från det. När det gäller komplicerade ändringar kan numret, eller närmare uppgift om var ett nytt textavsnitt ska införas, underlätta förståelsen av ändringsakten och arbetet vid konsolideringen av akten.

18.13.6 Med hänsyn till förbudet mot självständiga materiella bestämmelser, bör ändringar som avser datum, tidsfrister, undantag, avvikelser från en huvudregel, förlängning av giltighetstiden samt tillämpningstid helst införas i den akt som ska ändras.

Ändring av det materiella innehållet i en annan akt

18.14 Såsom anges i punkt 18.1, bör ändringar av akter i princip ske som formella ändringar.

18.15 I brådskande fall eller av praktiska skäl och för enkelhetens skull kan den som utformar en akt emellertid vilja införa bestämmelser som i själva verket utgör materiella ändringar av en annan akt. Sådana materiella ändringar kan avse en annan akts tillämpningsområde, avvikelser från skyldigheter, undantag från tiden för tillämpning av akten etc.

Exempel:

”Genom undantag från artikel X i förordning (...), får ansökningar inges efter den (...)”

18.15.1 Sådana materiella ändringar bör i princip undvikas, främst av tydlighetsskäl. I detta fall kvarstår nämligen den grundläggande akten oförändrad och den fortsätter att gälla parallellt med de nya bestämmelser som innebär avvikelser som sätter vissa av den grundläggande aktens bestämmelser ur spel, ändrar tillämpningsområdet för eller utgör ett tillägg till dessa bestämmelser.

18.15.2 Om en materiell ändring är av mycket begränsad betydelse, är det acceptabelt att inte ändra texten i den motsvarande akten. Om ändringarna är betydande måste dock en särskild ändringsakt antas.

19. EN AKT SOM INTE I FÖRSTA HAND SYFTAR TILL ÄNDRING AV EN ANNAN AKT KAN I SLUTET INNEHÅLLA ÄNDRINGAR AV ANDRA AKTER SOM EN FÖLJD AV DE ÄNDRINGAR

DEN INFÖR. OM ÄNDRINGARNA ÄR BETYDANDE BÖR EN SÄRSKILD AKT OM ÄNDRING ANTAS.

- 19.1 En akt som innehåller självständiga bestämmelser ändrar ibland de juridiska förutsättningarna inom ett område på ett sätt som gör det nödvändigt att ändra andra akter som reglerar andra aspekter av samma område. När den del som ändras endast är sekundär i förhållande till aktens huvudsyfte, omfattas en sådan samordning av de olika delarna inte av förbudet i riktlinje 18 mot införande av självständiga materiella bestämmelser i ändringsakter.
- 19.2 Ändringen måste under alla omständigheter ta formen av en ändring av texten till den akt som ändras, i enlighet med riktlinje 18.
- 19.3 För att ändringen ska uppmärksammas, måste den nämnas i aktens titel genom att med nummer ange den akt som ska ändras (se punkt 8.3).

Exempel:

Rådets direktiv 92/96/EEG av den 10 november 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser direkt livförsäkring och om ändring av direktiven 79/267/EEG och 90/619/EEG.

- 19.4 Om ändringsbestämmelserna är så omfattande att en akt som i första hand inte är avsedd att vara en ändringsakt ändå måste betraktas som en sådan, bör den akten delas i två separata akter, av de skäl som anges i punkterna 18.3 och 18.4.

Slutbestämmelser, upphävanden och bilagor (riktlinjer 20, 21 och 22)

20. BESTÄMMELSER OM DATUM, TIDSFRISTER, UNDANTAG, AVVIKELSER OCH FÖRLÄNGNINGAR, LIKSOM ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER (SÄRSKILT ANGÅENDE DE VERKNINGAR SOM AKTEN HAR PÅ RÅDANDE FÖRHÅLLANDEN) OCH SLUTBESTÄMMELSER (IKRAFTTRÄDANDE, TIDSFRIST FÖR INFÖRLIVANDE OCH UNDER VILKEN TID SOM RÄTTSAKTEN SKA TILLÄMPAS) SKA ANGES EXAKT.

I BESTÄMMELSERNA OM TIDSFRISTER FÖR INFÖRLIVANDE OCH TILLÄMPNING AV AKTER SKA ETT DATUM UTTRYCKT I DAG, MÅNAD OCH ÅR ANGES. NÄR DET GÄLLER DIREKTIV SKA DESSA TIDSFRISTER UTTRYCKAS PÅ ETT SÄTT SOM GARANTERAR EN LÄMPLIG INFÖRLIVANDEPERIOD.

- 20.1 I unionsrättsakter skiljer man, beroende på aktens karaktär, mellan det datum när en akt träder i kraft och det datum när bestämmelserna får verkan. Dessutom kan det datum när akten ska börja tillämpas vara ett annat än det datum när bestämmelserna får verkan.

A. Ikraftträdande

- 20.2 Lagstiftningsakter i enlighet med artikel 289.3 i EUF-fördraget ska träda i kraft den dag som anges i dem eller om det inte anges någon dag, den tjugonde dagen efter offentliggörandet (se artikel 297.1 tredje stycket i EUF-fördraget). Detsamma gäller för vissa icke-lagstiftningsakter som antas i form av förordningar, direktiv som riktar sig till samtliga medlemsstater och beslut som inte anger till vem eller vilka de riktar sig (se artikel 297.2 andra stycket i EUF-fördraget).

- a) Dagen för ikraftträdande
 - 20.3 Ikraftträdandet ska fastställas till ett visst datum eller till ett datum som bestäms i förhållande till dagen för offentliggörande.
 - 20.3.1 Ikraftträdandet kan aldrig vara tidigare än dagen för offentliggörandet.
 - 20.3.2 Dagen för ikraftträdande får inte fastställas genom hänvisning till ett datum som ska föreskrivas i en annan akt.
 - 20.3.3 Ikraftträdandet av en akt som utgör rättslig grund för en annan akt får inte vara beroende av när den andra akten träder i kraft.
 - 20.3.4 En akt kan aldrig träda i kraft före den dag då den akt som utgör dess rättsliga grund träder i kraft.
 - 20.3.5 En akts ikraftträdande får inte vara beroende av att ett villkor uppfylls som allmänheten inte kan känna till.
 - b) Riktlinjer för bestämmande av dagen för ikraftträdande
 - 20.4 Praktiska eller brådskande skäl kan motivera att akten träder i kraft vid ett tidigare datum än den tjugonde dagen efter offentliggörandet. Ett sådant behov kan framförallt uppstå när det gäller förordningar. Då gäller följande regler.
 - 20.4.1 Ikraftträdande den tredje dagen efter det att akten offentliggörs får endast ske i brådskande fall. Den brådskande karaktären ska prövas i varje enskilt fall.
 - 20.4.2 En akt får endast undantagsvis träda i kraft samma dag som den offentliggörs. Det får bara ske om aktens karaktär gör det absolut nödvändigt, t.ex. för att undvika att det uppstår ett juridiskt tomrum eller för att förhindra spekulation (se punkt 20.6). En lämplig motivering till skyndsamheten ska ges i ett särskilt skäl, utom då förfarandet redan är välkänt för de berörda parterna, t.ex. då det gäller förordningar där importtullar eller exportbidrag fastställs.
 - 20.5 En akt ska anses vara offentliggjord den dag då det nummer av EUT där akten offentliggörs faktiskt gjorts tillgängligt för allmänheten på samtliga språk av Publikationsbyrån.
 - c) Brådskande åtgärder
 - 20.6 De förordningar som kommer ut dagligen eller en gång i veckan, i vilka kommissionen fastställer importtullar (och/eller tilläggstullar på import inom vissa jordbrukssektorer) samt exportbidrag vid handel med tredjeland, måste antas vid en tidpunkt som ligger så nära den dag då de börjar tillämpas som möjligt, bl.a. för att undvika spekulation.
 - 20.7 I praktiken träder dessa periodiskt återkommande förordningar i kraft samma dag som de offentliggörs eller första vardagen därefter.
- B. Verkan
 - 20.8 Andra direktiv än de som riktar sig till samtliga medlemsstater och beslut i vilka det anges till vem eller vilka de riktar sig har ingen dag för ikraftträdande utan får verkan genom delgivning till adressaterna (artikel 297.2 tredje stycket EUF-fördraget).

C. Tillämpning

a) Retroaktiv tillämpning av förordningar

20.9 En förordning får, i undantagsfall och om rättssäkerheten så tillåter, ges retroaktiv verkan. I dessa fall ska formuleringen ”*Den ska tillämpas från och med den (...)*” läggas till som ett stycke efter stycket om ikraftträdandet.

20.10 De retroaktiva rättsverkningarna av en akt anges ofta i en annan artikel än den sista artikeln, genom formuleringen ”*Under perioden (...)-(...)*”, ”*Från och med den (...) till och med den (...)*” (t.ex. i förordningarna om tullkvoter) eller formuleringen ”*Med verkan från och med den (...)*”.

b) Uppskjuten tillämpning av förordningar

20.11 Man skiljer ibland på förordningens ikraftträdande och den dag när den ordning som införs genom förordningen ska börja tillämpas. Tidpunkten för tillämpning av rättsakten kan skjutas upp till en senare dag. Syftet med denna åtskillnad kan vara att nya organ som skapats genom förordningen omedelbart ska kunna bildas för att kommissionen ska kunna anta genomförandeakter enligt vilka det krävs yttrande från dessa nya organ.

20.12 Om det visar sig nödvändigt att skjuta upp tillämpningen av en del av en förordning till en dag som ligger efter ikraftträdandet ska det klart fastställas i förordningen vilka bestämmelser det handlar om.

Exempel:

”Artikel (...)

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel (...) ska tillämpas från och med den (...).”

En formulering som den följande ska undvikas, eftersom den inte gör det möjligt att fastställa från vilket datum bestämmelsen i fråga ska börja tillämpas:

”Denna artikel ska få verkan:

a) efter det att ett avtal ingåtts mellan de skadeersättningsorgan som har inrättats eller godkänts av medlemsstaterna om deras uppgifter, skyldigheter och ersättningsförfaranden,

b) den dag som kommissionen fastställer efter det att den i nära samarbete med medlemsstaterna har förvässat sig om att ett sådant avtal ingåtts,

och tillämpas så länge avtalet gäller.”

c) Genomförande av direktiv

20.13 I vissa fall då rättsaktens adressater behöver tid för att kunna fullgöra sina skyldigheter enligt rättsakten måste man skilja mellan den tidpunkt då rättsakten träder i kraft eller får verkan och den tidpunkt då den ska börja tillämpas. Detta gäller framför allt direktiv. Bestämmelser som rör vid vilken tidpunkt rättsakten ska börja tillämpas ska anges i en artikel som ska föregå artikeln om ikraftträdande eller i förekommande fall artikeln som anger adressaterna.

Exempel:

”Medlemsstaterna ska senast den (...) [vidta de åtgärder]/[sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar] som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.”

- 20.14 För att inte nya hinder ska skapas genom att medlemsstaterna tillämpar olika bestämmelser fram till det datum då direktivet ska ha införlivats, särskilt när det rör sig om direktiv om fri rörlighet för varor, personer och tjänster, bör en bestämd dag anges när de nationella bestämmelser som antas för att följa direktivet, ska börja tillämpas.

Exempel:

”Medlemsstaterna ska senast den (...) anta och offentliggöra de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta. De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den (...).”

- D. Tillämpnings- eller giltighetsperiodens slut
- 20.15 Bland slutbestämmelserna kan en artikel ange när akten upphör att tillämpas eller att gälla.
- E. Genomförandet av icke-bindande akter
- 20.16 Akter som inte har rättsligt bindande verkan, t.ex. rekommendationer, ska inte förses med något datum för när de får verkan eller ska börja tillämpas. Akternas adressater kan uppmanas att genomföra dessa före ett visst datum.
- F. Bestämmelser om beräkning av tidsperioder
- a) Angivande av tidsperiodens början
- 20.17 Om inte något annat uttryckligen anges börjar en tidsperiod klockan 00.00 den dag som anges¹⁵. De vanligaste sätten att ange början av en tidsperiod är:
- från och med
- från (...) (till (...))
- med verkan från och med den (med verkan från den)
- få verkan den
- träder i kraft den
- b) Angivande av tidsperiodens slut
- 20.18 Om inte annat uttryckligen anges avslutas en tidsperiod vid midnatt den angivna dagen. De vanligaste sätten att ange slutet av en tidsperiod är
- till och med den
- ska tillämpas till dess att (...) träder i kraft (...), dock längst till och med den
- senast den (...)
- (från och med den (...)) till och med den (...)
- upphör att gälla den

¹⁵ Se rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister (EGT L 124, 8.6.1971, s. 1).

löper ut den
ska upphöra att tillämpas den

21. AKTER OCH BESTÄMMELSER SOM BLIVIT OBSOLETA SKA UTTRYCKLIGEN UPPHÄVAS. NÄR EN NY AKT ANTAS BÖR ALLA AKTER ELLER BESTÄMMELSER SOM DÄRMED INTE LÄNGRE KAN TILLÄMPAS ELLER HAR BLIVIT ÖVERFLÖDIGA UTTRYCKLIGEN UPPHÄVAS.
- 21.1 Om lagstiftaren då en akt antas anser att tidigare akter eller bestämmelser inte längre ska tillämpas, dvs. att de har blivit obsoleta, kräver rättssäkerheten att de uttryckligen upphävs i akten. En akt kan vara obsolet inte bara om den är direkt oförenlig med nyare lagstiftning, utan även t.ex. till följd av att dennas tillämpningsområde utvidgats. Däremot behöver en akt vars föreskrivna tillämpningsperiod löpt ut inte upphävas.
- 21.2 Uttryckligt upphävande av bestämmelser i tidigare akter betyder implicit att inga andra bestämmelser är upphävda, vilket minskar risken för osäkerhet om huruvida bestämmelser som tidigare var tillämpliga fortfarande är det.
22. AKTENS TEKNISKA DELAR SKA INFÖRAS I BILAGORNA, TILL VILKA HÄNVISNING I VARJE ENSKILT FALL SKA SKE I ARTIKELDELEN AV AKTEN. BILAGORNA FÅR SÅLEDES INTE INNEHÅLLA NYA RÄTTIGHETER ELLER SKYLDIGHETER SOM INTE FASTSTÄLLS I ARTIKELDELEN.

BILAGORNA SKA UTFORMAS ENLIGT EN STANDARDISERAD MALL.
- A. Bilagor i egentlig mening
- 22.1 Bilagor i egentlig mening används för att separat från artikeldelen presentera sådana bestämmelser eller delar av bestämmelser som är omfattande eller tekniska till sin karaktär. Det kan t.ex. röra sig om föreskrifter för tulltjänstemän, läkare och veterinärer (t.ex. metoder för analys av kemiska substanser, provtagning, formulär med mera), produktlistor, tabeller, kartor och bilder.
- 22.2 Tekniska bestämmelser eller uppgifter som av praktiska skäl kan vara svåra att föra in i artikeldelen bör placeras i en bilaga. Det ska alltid finnas en tydlig hänvisning på lämpligt ställe i artikeldelen som visar sambandet mellan den berörda bestämmelsen och bilagan (t.ex. ”i bilagan”, ”i bilaga I”, ”som räknas upp i bilagan”).
- 22.3 En sådan bilaga är en integrerad del av akten; att så är fallet behöver därför inte anges i den bestämmelse som hänvisar till bilagan.
- 22.4 Bilagans huvud ska innehålla ordet ”BILAGA”, eventuellt utan någon annan titel. Om det finns flera bilagor, bör dessa numreras med romerska siffror (I, II, III etc.).
- 22.5 Även om det inte finns några strikta regler för hur bilagorna ska presenteras, måste de ändå ha en enhetlig struktur och en sådan indelning att deras innehåll är så tydligt som möjligt, trots deras tekniska natur. Därför ska lämplig numrering eller avsnittsindelning användas.
- B. Rättsliga instrument som bifogas andra akter
- 22.6 En akt kan emellertid också åtföljas av andra redan befintliga rättsliga instrument (som inte utgör ”bilagor” till akten) och som i allmänhet godkänns i akten. Det kan t.ex. röra sig om regler som utfärdats av underordnade organ eller internationella avtal.
- 22.6.1 Dessa åtföljande instrument, särskilt internationella avtal, kan i sin tur ha bilagor.

22.6.2 Texten till dessa åtföljande instrument föregås inte av ordet ”BILAGA”.

BILAGA II

Allmän struktur hos en akt som omfattas av det ordinarie
lagstiftningsförfarandet

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS [FÖRORDNING/DIREKTIV/BESLUT]

[(EU)/(EU, Euratom)] [ÅÅÅÅ]/[NR]

av den ...

[om]...

[(kodifiering)]

[(omarbetning)]

[(Text av betydelse för EES)]

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
[DENNA FÖRORDNING/DETTA DIREKTIV/DETTA BESLUT],

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel/artiklarna
...,

[med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, särskilt
artikel/artiklarna ...],

[med beaktande Europeiska kommissionens förslag,]

[med beaktande av ... [namn på medlemsstat/er] initiativ,]

[med beaktande av domstolens begäran,]

[med beaktande av Europeiska centralbankens rekommendation,]

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

[med beaktande av Europeiska kommissionens yttrande,]

[med beaktande av domstolens yttrande,]

[med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande,]

[med beaktande av revisionsrättens yttrande,]

[med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,]

[med beaktande av Regionkommitténs yttrande,]

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, [på grundval av det gemensamma utkast som förlikningskommittén godkände den ...,] och

av följande skäl:

(1)

(2)

(...) ...

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

...

Artikel 2

...

Utfärdad/Utfärdat i ... den ...

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

...

På rådets vägnar
Ordförande

...

[BILAGA]